

четиво на един дъх

Роман
Експрес

МЕРИА СОЙЕР

бр. 1(15) 2004 г.

Заливът на
полумесеца

криминална драма

МЕРИЛ СОЙЪР ЗАЛИВЪТ НА ПОЛУМЕСЕЦА

Превод: Мария Петрова

chitanka.info

Ейми притежава лице, което от една страна я представя като красавицата, а от другата като — звяра. Тя приема нова самоличност, защото бяга от преследвачи, а единственият, който може да каже коя е тя наистина се колебае — неин враг или...

ПРОЛОГ

„Характерът на човека определя съдбата му...“

Ейми Конрой свърна към бензиностанция „Стоп енд Гоу“, повтаряйки си наум любимата поговорка на майка си. На времето ѝ беше трудно да открие дълбок смисъл в тези думи, но сега бе твърдо убедена, че именно въпросното мото я бе заредило с кураж. И с желание да оцелее.

Изад контейнера за боклук зад гърба ѝ изскочи един плъх. Подуши пръстите на краката ѝ, после се спусна встрани и дългата му опашка шибна голите ѝ глезени. Ейми замръзна неподвижно на мястото си, притискайки малкото кутре към гърдите си. Наближаваше полунощ. Ако в близките минути не минеше някоя кола, която да ги вземе на стоп, щеше да ѝ се наложи да се скрие някъде до следващата вечер.

В малката чантичка, праметната през рамото ѝ, имаше точно двадесет и три цента — нямаше да ѝ стигнат да си купи дори пакет пуканки и да си го раздели с Джигс. По време на дългото им бродене из пътищата на Флорида ѝ се беше налагало да рови в кофите за боклук неведнъж и дважд. Нямаше проблем да го направи отново.

— Добре, Джигс! Я да пробваме с онази кола. Май отива в нашата посока. И има чудесен багажник — прошепна тя на кученцето.

Един седан, стар модел, спря близо до тоалетната на бензиностанцията. Ейми вече беше свикнала да прилага изработената от нея тактика — беше ѝ се налагало да прибъгва до нея многократно през последните три седмици. Целта ѝ беше да стигне незабелязано до другия край на страната, на място, където Декстър Фокс никога не би могъл да я открие.

Симпатичната блондинка, собственичка на седана, слезе от колата и хлътна в магазинчето на бензиностанцията. След няколко минути, които бяха за Ейми истинска агония, блондинката отново се появи, стискайки в ръка ключа от тоалетната. Докато се мъчеше да отключи вратата, Ейми внимателно я огледа. Жената беше малко по-

висока от нея, а косата ѝ бе почти толкова дълга, колкото и на Ейми. Вероятно беше и малко по-възрастна — някъде на около тридесет, тридесет и една години. Цялото ѝ същество излъчваше твърдост — от здраво стиснатите устни до резкия удар с рамо, благодарение на който отвори вратата.

Ейми хвърли светкавичен поглед наоколо — хоризонтът беше чист! — и се спусна към колата. Стомахът ѝ се беше свил на топка — както винаги, когато се качваше незабелязано в някоя кола, за да се придвижи още по-далеч.

— Дръж се, Ейми — промълви на себе си тя, хвърли последен поглед назад и вдигна нагоре задния капак, молейки се наум багажникът да се окаже празен. Да!

— Да не си посмял да лаеш! — предупреди тя малкото кученце, което и без друго рядко се обаждаше.

В широкия багажник имаше единствено една малка тетрадка. Ейми сложи Джигс до тетрадката и кутрето се сви на топка, докато господарката му завързваше парчето корда към ключалката на капака. Секунда по-късно Ейми скочи в багажника и дръпна капака над себе си:

— Пфу!

Беше обиколила страната, скрита в багажниците на десетки нищо неподозиращи шофьори. Беше се научила да разпознава отдалеч колите, които биха могли да ѝ свършат работа, знаеше багажниците на кои марки се отварят от вътрешната страна и беше намерила начин да си осигурява постоянен достъп на въздух по време на път.

— Номерът е да успееш да се измъкнеш, без да те видят.

Опъна ръце и крака, доколкото ѝ позволяваха размерите на багажника, после извади джобното фенерче и малката отвертка, скрити в чантичката. Беше облечена в шорти и тениска, но вътре бе невъобразима жега.

— Ако имаме късмет, това ще ни бъде последното пътуване в багажник на кола, Джигс.

Кученцето я близна по крака, а тя го погали между ушите. Джигс не беше стока, както и самата Ейми. Докато наблюдаваше собственичката на седана, бе изпитала лека завист. Жената беше много привлекателна — от онези жени, които карат мъжете да извържат

глави подире им. Ейми също караше глави да се извързат, но в обратната посока.

Цялата дясна половина на лицето ѝ бе покрита с пурпурночервено петно, напомнящо на разлято вино. Имаше го по рождение и дълго време петното я беше карало да изпитва силно притеснение, докато най-сетне тя не се беше научила да овладява и контролира емоциите си. Както и да не обръща внимание на мъжете.

Докато не се появи Декстър Фокс.

— Декстър е способен на всичко — прошепна тя в ухото на Джигс. Хладнокръвното и жестоко убийство на един федерален шериф беше доказателство, че се беше сдобила с опасен и безмилостен враг в лицето на Фокс.

Приближаващите към колата стъпки прекъснаха мислите ѝ.

— Ето, тръгваме.

Изчака, докато колата поеме към Маями, чак тогава светна с фенерчето, извади отвертката и след миг капакът на багажника вече беше откренат. Вътре нахлу горещ, но свеж въздух. Тя и Джигс обърнаха носове към тесния процеп. Ейми побърза да изгаси фенерчето — не искаше другите шофьори или пък, не дай си боже, пътният полицейски патрул! — да забележат слабата светлинка. Един път вече се беше случило. На излизане от Финикс. Колата, в която се беше скрила, бе спряна от пътната полиция. Офицерът бе предупредил шофьора, че отзад се виждала някаква странна светлина, но — слава богу! — никой от двамата не си беше направил труда да отвори багажника и да провери дали наистина има нещо, или на полицаия просто му се бе привидяло.

— Остават ни по-малко от два часа до Маями — отново прошепна тя на Джигс.

Усмихна се на себе си и отвори широко очи. Не можеше да си позволи да заспива точно сега — трябваше да дебне за подходящия момент, в който да се измъкне от багажника. Да се влезе вътре беше трудно, но излизането си беше истинско изкуство. На няколко пъти за малко не я бяха хванали, но ѝ се бе разминало.

Реши да прегледа малката тетрадка, за да не заспи. Застана така, че светлината от фенерчето да не се забелязва отвън, и го включи. Може пък да открие нещо интересно в тази тетрадка. Към първата страница с телбод бе прикрепена визитка.

— Матю Дженсън. Списание „Експозе“ — прошепна тя на Джигс и кученцето ѝ отвърна с обичайното приятелско близване. — Интересно.

Задържа поглед върху визитката и в ума ѝ започна да се заформя идея. Откъсна картичката и посегна към чантичката, която бе оставила в краката си. Нямаше начин да я вземе, без да избута Джигс встрани, затова предпочете да пхне визитката в сutiена си.

Прокара лъча на фенерчето по ситно изписаните страници на тетрадката, съдържащи подробности от продължителната любовна връзка на блондинката с въпросния Матю Дженсън. Бе повече от ясно, че той е бил лудо влюбен в нея — правил ѝ скъпи подаръци, водел я по екзотични места като Бермудските острови, където двамата правели любов, окъпани от морска пяна...

Ейми притвори очи и се опита да си представи какъв би бил животът ѝ, ако го нямаше грозното петно върху лицето ѝ. Може би някой ден все пак щеше да се намери мъж, който да...

Колата се разтресе, отхвърли тялото ѝ встрани и Ейми осъзна, че бе задрямала. Бързият поглед към часовника ѝ потвърди, че двата часа отдавна бяха минали. В момента трябва да се намираха някъде на юг от Кийс.

— Джигс, май ще ни се наложи да се връщаме... Пак.

Нещо по-силно от обикновено разочарование се надигна в гърдите ѝ. Спомни си последния път, в който беше изчислила погрешно часовете — беше решила, че колата е някъде в Тексас, но когато спряха, тя бе установила, че се намира в тесен гараж в малко градче в щата Оклахома. Това ѝ бе коствало няколко загубени дни...

— Надявам се, че този път няма да ни отнеме чак толкова много време. Останали сме без пари — промълви тя в мига, в който жената в колата рязко натисна спирачките.

Ейми се удари в капака на багажника и простена от болка. Колата закриволичи и младата жена се озова върху Джигс. Уплашена да не смачка кученцето, тя се претърколи встрани. Капакът на багажника се отвори. В следващия миг Ейми летеше високо във въздуха.

ПЪРВА ГЛАВА

— Нуждаем се от помощта ви. Трябва да идентифицирате жертвата.

Жертвата? Дори и сега, часове по-късно, докато стоеше на летището в Кий Уест, Матю Дженсън усещаше същото премаляването в крайниците, както когато полицаят отсреща бе произнесъл страшните думи. О, Господи, не! Не и Тревър!

Още преди да успее да продума, безстрастният глас по телефона бе разпръснал страховете му. Тревър Адамс не беше претърпял автомобилна катастрофа с почти фатален край. Най-добрият му приятел си беше жив и здрав.

Ставаше дума за някаква жена, която била сериозно наранена. Състоянието ѝ било критично.

Мат затвори телефона и набра номера на Тревър. Остави съобщение на телефонния секретар и потегли за Кий Уест. Беше казал на полицая, че тръгва, но не беше очаквал офицерът, занимаващ се със случая, да го чака на летището. Беше доста късно.

Преметна дръжката на сака си през рамо и последва мъжа. Излязоха от пустия терминал и приятният топъл въздух, напоен с тропически аромати и дъх на разцъфнали магнолии и жасмин, погали лицето му. Това място никога нямаше да му омръзне — земята на вечното лято.

Сега, след като беше напуснал работата си в списанието, Мат искаше да прекара известно време с Тревър — най-близкия му приятел от колежа. Не беше планирал да пътува до Кий Уест толкова скоро, но се чувстваше отговорен пред изпадналата в кома жена. Единственият белег, по който биха могли да я идентифицират, се оказваше неговата визитна картичка. Без съмнение Мат я познаваше.

Погледът му се спря върху младия офицер, който го водеше към колата. През годините, прекарани в репортерска дейност, посветена на разследването на разни случаи, Мат се беше срещал с голям брой полицаи. Този тук беше още зелен, току-що пръкнал се от

полицейската академия. Не че имаше някакво значение — в Кий Уест и без това не се случваше нищо особено. Най-големият проблем бяха туристите, пийнали повечко текила в бара на Джими в Маргаритавил.

— Става дума за наистина сериозна катастрофа — осведоми го полицаят, когато тръгнаха със служебната кола. — Двама загинали. Приятелката ви е единствената оцеляла. Ако успее да оцелее — поправи се той.

— Не съм сигурен за кого става дума. Някоя от познатите ми не е споменавала, че има намерение да идва насам.

— Колата е син седан, стар модел. Това говори ли ви нещо?

— Не. Повечето от приятелите ми пътуват със самолет, когато решат да прекарат известно време в Кий Уест.

— Един камион цистерна, превозващ дизелово гориво, е връхлетял върху колата на познатата ви, докато е пътувала по крайбрежната магистрала. Жената е пътувала, без да ползва предпазния колан, което се е оказало от жизненоважно значение за нея — при удара е излетяла от колата. Цистерната е избухнала. Телата на другите две жертви са напълно овъглени.

Мат си представи крайбрежната магистрала. От двете страни на дългото тясно шосе се стелеха водите на океана. Магистралата свързваше безкрайната броеница от островчета, известни като „ключовете“. Някои от тях бяха безлюдни, но други — истински рай за любителите на спортния риболов.

— Най-вероятно шофьорът на камиона е взел някоя жена на автостоп — продължи полицаят. — Третата жертва...

Мат се загледа навън през прозореца. Чувството на тревожност, което бе изпитал по време на телефонното обаждане, отново го завладя. Не искаше ранената жена да се окаже някоя, която познаваше отблизо, някоя, за която наистина го беше грижа. С всяка частица от тялото си усещаше, че точно в този момент не би могъл да се натовари и с проблемите на другия. Той самият имаше повече проблеми, отколкото бе в състояние да понесе.

Свърнаха по улица „Кенеди“. Мат беше гостувал на Тревър десетки пъти, но тази част на градчето му беше непозната. Блестящо лазурно море, слънце, божествени аромати, поклащащи се от полъха на бриза клони на палми — тази част на Карибите беше истински рай.

Но и раят си имаше своите тъмни страни — тях стотиците туристи с увиснали шкембета така и не забелязваха. Гледката, която в момента се разкриваше пред очите на Мат, нямаше нищо общо с прекрасните къщи във викториански стил, обточващи централните улици. Тук се виждаха опърпани ръбести бараки от началото на шестдесетте години, които отдавна бяха забравили що е боя.

Болницата приличаше на бетонен бункер, а в пукнатините на асфалтираната алея, водеща към входа, бяха покарали плевели. Офицерът поведе Мат по дългия коридор, отвеждащ до интензивното отделение. Една сестра ги погледна сънено, но дори не помръдна от стола си.

— Тук е — каза полицаят.

Влязоха в малка мрачна стаичка, в която имаше двама пациенти. Мирисът на антисептик и монотонният ритъм на апаратурата припомни на Мат за часовете, които бе прекарал край болничното легло на майка си. Споменът разчопли незарасналата рана в душата му. Изпита отчаяние — същото, каквото бе почувствал преди години като дете — уязвимо чак до състояние на безпомощност.

За секунда си представи себе си в болнично легло. Не, в никакъв случай! Той неволно забави крачка. Трябваше да се махне от това проклето място.

Полицаят младок му хвърли въпросителен поглед и Мат продължи напред. Ранената жена имаше нужда от него, припомни си той.

Спряха до леглото ѝ. Мат заби поглед в безжизнената купчина пред себе си. Единствено овалът на гърдите подсказваше, че пациентката е от женски пол — всичко, което се виждаше от нея, бе скрито под дебел слой бинтове. Главата ѝ също беше бинтована — бяха оставили само два процепа за очите и един за тръбите на кислородния апарат. Единият ѝ крак беше гипсиран от коляното надолу, а дясната ѝ ръка — опъната със специално приспособление към тавана.

Мат усети, че се задушава.

— Как очаквате да я разпозная в този вид?

— Хм... ние... Ами... въъ... мислехме, че...

Офицерът измъкна визитката от малката тетрадка, която държеше в ръка, и подаде картичката на Мат. Веднага я позна — беше

от онези, които ползваше, докато работеше в списанието. Познат му беше и издайническият отпечатък от червило върху името му.

Роушъл Ралстън. През тялото му премина гореща вълна на гняв. Дявол да го вземе! Беше бил всичкия този път с мисълта, че може би някой негов приятел умира, само за да установи, че става дума за Шели.

По дяволите. Трябваше да се сети още когато полицаят беше споменал, че са открили визитката му у жертвата. Шели беше откраднала цяло тесте от визитните му картички и му ги връщаше една по една, слагайки розова целувка върху името му. И му пишеше по някое лично послание на гърба.

В началото му беше забавно да ги чете, но после бележките ѝ бяха почнали да звучат маниакално: „Защо ме пренебрегваш?“, „Защо не отговаряш на обажданията ми?“, „Защо не признаеш, че ме обичаш?“ ...

Беше разбрал, че ѝ хлопа дъската. Шели бе напълно обсебена от него, а освен това вярваше, че той я обича точно толкова, колкото тя него. Двата бяха излезли само веднъж и по време на тази среща си бяха разменили няколко целувки. Само толкова. Та тя дори не го познаваше, за да твърди, че го обича!

— Открихме визитката ви в сутиена ѝ. Помислихме, че...

Добрата стара Шели. Откачалката, която отказваше да приеме „не“ за отговор. „Ще те обичам, докато умреш“ — повтаряше тя.

Мат се беше видял принуден да се обади в полицията, защото Шели бе стигнала дотам, че нападна със заплахи и обиди сестра му — беше взела Емили за любовница на Мат. Ако стигнеше дотам, че да приведе в изпълнение тези си заплахи, тогава Шели наистина щеше да представлява опасност.

Младият офицер заби поглед във върховете на обувките си:

— Мислехме, че по тялото ѝ може да има някакъв белег, който да ви помогне да я идентифицирате.

Под снежнобелия чаршаф, покриващ жената, се очертаваха стройните ѝ бедра и закръглените ѝ гърди. Очевидно офицерът очакваше от него да повдигне чаршафа и да огледа пострадалата за някакви специфични белези или бенки, но от това нямаше да има никаква полза, тъй като Мат никога не беше виждал Шели гола.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна. Излизал съм с нея само веднъж — предпочете да премълчи за налудничавото ѝ поведение след тази тяхна първа и последна среща.

Офицерът отвори тетрадката си и прочете:

— Според медицинския ѝ картон, жената е русокоса, синеока, с ръст метър и шестдесет, четиридесет и осем килограма. Приблизителна възраст — тридесет години. Това описание съвпада ли с описанието на жената, за която си мислите?

— Да, предполагам. Но ми се струва, че Шели е по-висока от метър и шестдесет. — Замисли се за момент, припомняйки си стотиците случаи, в които тя бе изниквала ненадейно пред него. — От друга страна, винаги носеше обувки с висок ток. Може би заради това ми се е струвало, че е по-висока.

— О, за малко да забравя! Има и куче. То също е изхвърчало от колата при сблъсъка. По животното няма никакъв обозначаващ белег. Така. Двама мъртви, един в критично състояние и едно куче, останало напълно невредимо.

— Никога не е споменавала за куче.

Отново впери поглед в неподвижното тяло, принадлежащо на Роушъл Ралстън. Помнеше я като изключително жизнена, макар и малко откачена жена, а сега изглеждаше толкова безпомощна. На крачка от смъртта.

Напълно сама.

Мат си напомни, че не даваше и пукната пара за тази негодница, но все пак беше невъзможно да остане безразличен пред подобна гледка. Конвулсивното свиване на гърлото му му припомни, че това неподвижно тяло пред него принадлежеше на друго човешко същество — същество, борещо се за живота си.

— Това е Роушъл Ралстън — чу се да казва Мат. — Коя друга би могла да бъде?

— И двете превозни средства са смачкани до неузнаваемост. Никой от тримата не е ползвал предпазен колан, така че е невъзможно да се каже кой е бил в колата и кой — в камиона. Както вече казах, другите две тела са овъглени. Ще използваме зъболекарски снимки, за да идентифицираме трупите. Шофьорът на камиона няма да ни създаде трудности, но другото тяло ще ни отнеме много време. Все

още очакваме заключението на лекарите от Маями, за да разберем дали е било мъж или жена.

Мат не можеше да откъсне очи от тялото на Шели. Не беше вероятно някой, претърпял подобни травми, да оцелее. Шели продължаваше да е в безсъзнание и може би никога нямаше да излезе от комата. Направо да не повярва човек! Тази жена, от която бликаше такава енергия...

За частица от секундата изпита съчувствие, което побърза да потисне. Не биваше да допуска да бъде емоционално въввлечен.

Извърна се рязко и тръгна към вратата.

Офицерът свали Мат на Сънсет Пиър, близо до дока Малори. По това време докът беше пуст, но на другия ден по залез-слънце по него щяха да накачат десетки туристи, нетърпеливи да видят гълтачите на огън и изкусните акробати и жонгльори, както и плавното потапяне на небесното светило във водите на океана, озарявайки ги с ярка оранжево златиста светлина.

Отдавна беше минало полунощ и улица „Дювал“ кънтеше от силната клубна музика и виковете на пияните посетители на „Хардрок кафе“ и „Хогс Брес“. В „Хардрок кафе“ броят на продадените тениски успешно конкурираше броят на продадените питиета. Някъде отдалеч се носеше приглушеният плач на саксофон.

Трима мъже със залитане и препъване се придвижваха надолу по улицата, в посока към Маргаритавил и пееха с цяло гърло песента, посветена на това забележително място.

„Да бродиш из Маргаритавил...“ — измърмори под носа си Мат. — Бил ли си някога толкова млад като тези тук?

— Не — отвърна той на собствения си въпрос. Когато беше на годините на тримата пияни младежи, трябваше да работи на две места, за да се издържа и плаща обучението си в Йейл. Не беше имал достатъчно средства, за да си позволи да прекарва приятни ваканции в Кий Уест. После бе започнал да печели много пари, но пък всяка минута от времето му бе поглъщана от кариерата.

Такъв беше неговият живот.

Беше. До момента, в който бе настъпил драстичен обрат и кариерата му се бе превърнала в част от миналото му.

Тръгна надолу по рампата, водеща към дока. Надяваше се, че Тревър е чул съобщението му и е оставил моторницата си на кея. Но

като се имаше предвид какъв кутсузлия беше, приятелят му сигурно не беше прослушал телефонния си секретар...

Усмихна се на себе си, когато забеляза моторницата на Тревър. Знаеше къде приятелят му държи ключа и го измъкна от скривалището му. Беше на път да включи двигателя, когато последната нота от тъжния вой на саксофона отекна в пространството.

Блусът винаги го настройваше меланхолично, събуждаше у него чувството на самота и му действаше депресиращо. Особено тази вечер. О, Господи. Гледката, която представляваше Шели, положена върху болничното легло, го бе разчувствала повече, отколкото бе предполагал.

Бавно се отдели от кея. Сънсет Кий беше на пет минути западно от дока „Малори“. Из острова, приютяващ само избраници на съдбата, не можеше да се кара кола, затова пък имаше тесни алеи за велосипеди и картове, с които се отиваше до игрищата за голф. Свикнал на блъсканицата из Манхатън, Мат винаги беше смятал, че Сънсет Кий е прекалено тихо и усамотено място.

Напоследък обаче мнението му по въпроса се беше променило. Беше готов да се отпусне и да си почине малко, а къщата на Тревър бе идеалното място за това. Приятелят му беше закупил три съседни парцела на острова и си беше построил огромна приказна къща, в която имаше и няколко апартамента за гости.

Огромното наследство от леля му и няколкото особено успешни инвестиции бяха направили от Тревър Адамс много богат човек. И ексцентрик. Трев обичаше да е заобиколен от антураж, затова в дома му по всяко време можеха да се срещнат най-малко трима-четирима негови приятели, отседнали дългосрочно.

Посетителите обикновено приемаха престоя си в Кий Уест като предизвикателство. Тук можеха да се срещнат художници и музиканти, но също и пълни неудачници. Тревър сигурно бе отнасял себе си към групата на неудачниците през по-голямата част от живота си, защото се обграждаше именно с такъв тип хора.

— Ето го — промърмори Мат, спирайки моторницата пред дока на Тревър — Залива на полумесеца.

Местните жители бяха дали това име на залива заради дъгообразната, покрита с бял пясък плажна ивица, засенчена от

короните на високите палми, която сега се бе превърнала в частния плаж на Тревър Адамс.

Тревър никога не заключваше къщата си и Мат беше сигурен, че на масата във фойето ще открие бележка, предназначена за него. От бележката щеше да разбере в кой апартамент да се нанесе.

Само че Мат не бързаше да влезе вътре. Нещо сякаш го теглеше към водата. Пусна сака си на тревата и събу еспадрилите си. Останал по шорти и тениска, той закрачи през ситния пясък. Вълните равномерно прииждаха към брега като безкрайна фаланга войници.

Мат нагази до глезените във водата и се загледа в индиговосинята морска шир. Лунните лъчи проблясваха по гладката повърхност. Обикновено Заливът на полумесеца го зареждаше с положителна енергия, но не и тази вечер.

— Забрави за Шели — каза си, макар да му беше ясно, че не може да се отърве от мисълта за безжизненото ѝ тяло, отпуснато сред белите чаршафи.

— Копеле мръсно! — изруга се високо той. — Никое човешко същество не заслужава да изпадне в такова положение, само на крачка от смъртта.

ВТОРА ГЛАВА

— Невероятно! Каква красота само!

Декстър Фокс стоеше пред плътното шлифовано стъкло на прозореца на офиса си в Сиатъл и гледаше светлините на милионния град. Неоновият надпис насреща му примигна: „Фокс Ентърпрайзис“. Неговата компания! Гледката го изпълваше с гордост и задоволство.

Гледката от върха.

Само дето Декстър прекалено ясно си даваше сметка, че невинаги е бил начело на просперираща фирма. Беше роден в бедно предградие в Източен Вашингтон и беше получил образованието си в държавно училище. По онова време вече беше наясно с факта, че пари не се печелят по честен път. Щеше да натрупа състояние по старомодния начин: незаконно.

Добре дошли в истинския свят — света на Декстър Фокс!

До момента схемата, която бе възприел, действаше безотказно. С бума в областта на технологиите, с навлизането на компютрите във всички по-големи и по-малки фирми никой не можеше да бъде сигурен кой какво точно прави. За него например се смяташе, че е преуспяващ производител на софтуерни продукти.

Всички вярваха в това, с изключение на Ейми Конрой.

Тя беше разкрила измамите му и знаеше, че „Фокс Ентърпрайзис“ е само една фалшива фасада. Дълго време бе идолизирала Декстър и той бе убеден, че Ейми е готова да направи всякакви жертви от любов към него. Но в мига, в който майка ѝ умря, онази проклета доносница изпя всичко на федералните.

— Неблагодарна кучка — измърмори през стиснатите си зъби Декстър. — Направи го само защото беше луда по мен, а аз не ѝ обръщах никакво внимание. Чудя се дали наистина е очаквала да се показвам с нея пред хората? Човек трябва да е ненормален, за да иска да го виждат с такава като нея!

Всъщност Ейми беше доста привлекателна — направо красива — ако я погледнеш от лявата страна, в профил. Но на Декстър му се

повръщаше, щом погледнеше към гадния белег, закриващ дясната половина на лицето ѝ. Този факт не бе убягнал от вниманието на Ейми — мозъкът ѝ бе по-съвършен и от микрочип.

Да, беше прекалено умна, което от своя страна не беше за нейно добро.

Вратата на офиса се отвори и Декстър видя отражението на Айрини в огледалното стъкло. Най-сетне се бе отзовала на повикванията му по пейджъра.

— Къде беше?

— Никъде.

Декстър се извърна бавно към нея. Зачервеното лице на Айрини и разрошената ѝ гарвановочерна коса му даваха ясна представа къде беше това „никъде“. Разширените зеници на тъмните ѝ очи потвърждаваха подозренията му. Беше се чукала с някой от младите жребци, с които се бе обградила.

— Изчезна, без да ми докладваш докъде са стигнали нещата покрай издирването на Ейми.

Айрини пристъпи напред и се спря прекалено близо до него. Той се отдръпна. Знаеше, че направи ли дори най-дребен окуражаващ знак, двамата щяха да се превърнат в нещо повече от обикновени бизнес партньори. Познаваше Айрини от трети клас и макар липосукцията и диетите значително да бяха подобрили вида ѝ, за него тя си оставаше все същата противна дебелана, която се влачеше подире му, където и да мръднеше.

Беше имал нужда от парите на Айрини, за да постави началото на „Фокс Ентърпрайзис“, но нямаше никакво намерение да се задълбочава с нея. Бизнесът си беше бизнес. Айрини трябваше да се задоволи с младоците, които изчукваше.

— Изчезнала е безследно — информира го Айрини. — Зейн е най-добър в този знаят, но след като вдигна във въздуха онази мижавна малка къщурка, в която я бяха скрили от отдела за защита на свидетелите, никой нищо не знае за нея. Никой не я е виждал.

— Човек с лице като нейното не може да се скрие. Просто Зейн не е търсил, където трябва.

Айрини се приведе напред, разкривайки пред погледа му огромния си силиконов бюст, и попита:

— И къде предлагаш да я търси?

Декстър я заобиколи и седна зад бюрото си, за да увеличи разстоянието помежду им. На моменти Айрини така го вбесяваше, че му идеше да я тръшне на огромното си махагоново бюро, да разкъса дрехите ѝ и да наложи задника ѝ до посиняване.

Или нещо от този род.

— Да направи проверка в кабинетите на всички пластични хирурзи в района на Сакраменто, където негодницата изчезна. Готов съм да се хвана на бас, че ФБР е уредило грозното ѝ петно да бъде премахнато. След като очистихме федералния шериф, Ейми сто процента се е подложила на пластична операция. Затова не можем да я открием.

Айрини отново пристъпи към него. Тя не бе нищо повече от една най-обикновена уличница, помисли си Декстър. Въпреки това бе вързан за нея — все едно, че двамата бяха сиамски близнаци. Ако Айрини отидеше в затвора, повличаше и него.

— Според източниците на Зейн дори хората от ФБР нямат представа къде е изчезнала. Те също я търсят. — Тя отново се навря отгоре му и заби огромните си цици в лицето му.

— Според мен тя по някакъв начин е премахнала белега си — това е причината, поради която не можем да я открием.

— Декс, някога да ти е хрумвало, че ако беше дал малко пари на Ейми, за да се подложи на лазерна терапия, чрез която да се отърве от онова идиотско петно, щяхме да си спестим всичките тези проблеми?

Не обърна внимание на гънката между гърдите ѝ, а срещна погледа ѝ и нехайно сви рамене. Не искаше да признае, че умишлено не беше предложил на Ейми да поеме разносните покрай една такава операция, макар да знаеше, че тя го обожава. Харесваше му да я контролира — изпитваше огромно удоволствие да я държи в подчинение, макар да не го беше признавал пред никого.

Ейми отчаяно се нуждаеше от пари. Майка ѝ страдеше от паркинсон и всеки цент, който младата жена изкарваше, отиваше покрай лечението на болната жена. Без пурпурното петно тя щеше да е толкова красива, колкото и умна, и така Декстър щеше да я загуби.

Само някой без грам мозък би рискувал да загуби подобна ценна придобивка.

Животът бе жесток спрямо Ейми. Тя си нямаше никого на този свят, освен болната си майка, а петното, загрозяващо лицето ѝ,

отблъскваше хората. Въпреки това Ейми се отличаваше с огромна гордост и силна воля и отказваше да се признае за победена. Както и с кураж да се изправи срещу Декстър.

— Има една подробност — каза Айрини като докосна ревера на сакото му.

Декстър се дръпна назад:

— Каква?

— Зейн допускал, че като взриви къщата ще отстрани едновременно и шерифа, и Ейми, само че негодницата не била вътре.

— Стара информация.

— И къде е била госпожица Плямпало, когато избухнала бомбата? — Айрини не го остави да изкаже предположение, а продължи. — В този момент нашата Ейми крадяла кучето на съседа си.

— Какви глупости говориш?

— Ако може да се вярва на думите на пияницата, живеещ срещу въпросната къща, Ейми не била с всичкия си. На няколко пъти се нахвърляла върху него с обвинения, че тормозел кучето си. Нашият човек чул експлозията и доближил до прозореца, за да види какво става и в същото това време станал свидетел на това как Ейми отмъква въпросното куче.

Айрини вдигна едната си тъмна вежда със същия дразнещ маниер, който Декстър познаваше от години, и попита:

— Някога да сте обсъждали темата за домашните любимци?

— Никога. — Трябваше да признае пред себе си, че очевидно не бе познавал Ейми толкова добре, колкото му се бе струвало. Тя го беше боготворила, попиваше всяка негова дума, но Декстър се беше старал да не я окуражава да си внушава разни работи.

Никога не излизаше с жените, с които работеше. Заплахата от обвинение в сексуален тормоз висеше над главата на всеки работодател като дамоклев меч. Декстър Фокс бе достатъчно умен, за да се обгради с професионалисти, които изпълняваха онова, което се искаше от тях, без да подлагат нарежданията под въпрос. И без да навличат неприятности на шефа си.

— Така значи, Ейми задигнала някакво куче. Голяма работа! — изсумтя той. Да, май наистина трябваше да й обръща повече внимание и тогава тя нямаше да хукне да го докладва на ФБР.

Айрини почука с дългия си бежов маникюр по плота на бюрото и заяви:

— Чисто и просто Ейми Конрой трябва да умре.

Ейми имаше чувството, че се носи из облаците. Наоколо беше тъмно и тихо. И студено.

Направи опит да се концентрира, но мозъкът ѝ отказваше да работи, не можеше да задържи една мисъл за повече от частица от секундата. Смътно си спомняше... нещо. Но какво бе то? Опита се да си спомни, но накрая се предаде.

„Характерът на човек определя съдбата му.“

Някакъв тъничък гласец ѝ прошепваше тези думи. Какво ли означаваха? Беше толкова тъмно, толкова студено — чак зъбите ѝ щяха да затракат, ако беше в състояние да раздвижи схванатата си челюст.

Може и да не успееш — предупреди я вътрешният ѝ глас. Животът сякаш продължаваше да се изплъзва измежду пръстите ѝ, отлиташе с всяко следващо дихание. Малко ѝ трябваше, за да се озове в безкрайното Нищо.

И да напусне този свят завинаги.

Вниманието ѝ отново бе привлечено от нещо. Какво бе то? Звук. Не, нямаше звуци. Вкочаненото ѝ тяло се изпълни със слаба надежда. Не беше сама в тази черна бездна. Слава Богу, с нея имаше някой.

— Колко сериозни са нараняванията ѝ? — обърна се Мат към доктора, докато двамата стояха до леглото на Шели.

— Кракът и ръката ѝ са счупени, а рамото — лошо навехнато. Очевидно е протегнала ръката си, докато е падала, за да омекоти удара. Голяма грешка — това е довело до счупването. Съмнявам се, че някога ще успее да пише отново с тази си ръка.

— А раните по главата?

— Всички изследвания показват нормална мозъчна дейност, въпреки че пациентката ни продължава да е в безсъзнание. Челюстта ѝ е счупена на две места, затова сме я бинтовали здраво. Дясната половина на лицето ѝ е отнесена. Ще има нужда от реконструктивна хирургия. За щастие окото ѝ не е засегнато.

Мат хвърли поглед към неподвижното тяло на Шели. Беше прекарал часове край леглото ѝ, но тя не бе помръднала нито веднъж.

Най-накрая докторът мина на сутрешна визитация и Мат получи възможност да зададе всички въпроси, които го вълнуваха.

— Ще оживее, нали? — попита той.

Докторът сви рамене:

— В безсъзнание е почти от тридесет и шест часа. Мозъкът е странно нещо. Понякога просто се изключва и това е. Опитвахте ли се да й говорите, да я окуражите?

Този човек изобщо си нямаше представа какво го пита. Шели бе превърнала живота му в истински ад, беше заплашила, че ще убие сестра му. И ако в момента Мат бе тук, то се дължеше единствено на факта, че тя си нямаше никого другиго.

— Това често помага. Вие сте неин...?

— Просто познат — рязко отвърна Мат, после, забелязвайки шокираното изражение по лицето на доктора, се постара да овладее гласа си. — Семейството на Шели е загинало при самолетна катастрофа. Аз съм единственият й познат тук. Честно казано, не я познавам особено добре.

— Опитайте се да я окуражите. Вие сте всичко, на което тя може да разчита в момента — отбеляза докторът и се отдалечи по посока на другата пациентка в стаята. Тя също бе в безсъзнание, но за разлика от Шели не бе бинтована като пашкул.

Мат се протегна, надявайки се, че така ще прогони схващането във врата си. Толкова беше уморен! Едва държеше очите си отворени. Трябваше да се върне у Тревър, да свали изпомачканите си дрехи и да си вземе душ, после да се плъзне сред скъпите меки чаршафи, които Тревър използваше за леглата в къщата си и да му дръпне един хубав сън.

Отново погледна към Шели, каза си, че може да дойде пак покъсно. Тя изглеждаше толкова изоставена. Напълно сама.

— По дяволите, защо точно аз? — простена той и се отпусна върху стола до леглото й. — Защо аз?

Наложи си да вземе дланта й в своята, като внимаваше да не закачи турникета, забоден във вените й. Пръстите й бяха леденостудени. Мат се загледа в малката й длан и с изненада установи, че Шели се беше отказала от яркорозовия лак, който обикновено ползваше.

Пръстите ѝ бяха тънки и деликатни. Всичко в нея изглеждаше чупливо, помисли си той, докато оглеждаше тялото ѝ, покрито с тънкия бял чаршаф. До този момент не беше забелязвал колко дребна е тя, колко крехка.

Обгърна дланта ѝ със своята, опитвайки се да я стопли.

— Шели, аз съм Матю Дженсън. Чуваш ли ме?

Гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха — значи още дишаше! — но тя не даде никакъв знак, че е чула и разпознала името му. През процепите на бинтовете, покриващи лицето ѝ, се виждаха дългите ѝ извити мигли, които дори не трепнаха.

— Шели, събуди се! Хайде! — Без да пуска ръката ѝ, се приведе над главата ѝ и започна да ѝ говори за живота в Ню Йорк, за работата. Шели беше работила като журналистка към един таблоид, занимаващ се с посещенията на извънземни на Земята и с имененията на Елвис.

— Шели, знам, че ще ти е трудно да го повярваш... Аз самият все още не мога да го проумея напълно. Напуснах „Експозе“.

Беше го сторил преди две седмици, но изричането на думите на глас го накараха да осъзнае окончателността на решението си. Почувства, че го наляга депресия. Беше изминал целия трънлив път до върха, превръщайки нищо неструващия парцал „Експозе“ в едно от водещите списания в страната.

Не можеше да повярва, че се е оттеглил.

Защо го беше сторил? Не беше в стила му.

Имаше чувството, че Шели безмълвно му отправя този въпрос, което, разбира се, не беше възможно. Тя продължаваше да е в кома, но въпреки това Мат предпочете да я излъже.

Не искаше да изрича на глас проблемите си дори пред някой, който не можеше да го чуе.

— Животът е толкова кратък. Искам малко да си почина. Тук съм, за да прекарам известно време с приятеля ми от колежа. Сигурно си спомняш за Гревър Адамс — споменавах съм името му пред теб...

Звучите се сливаха. Ейми нямаше представа какво точно се казваше, но после един плътен равен глас докосна съзнанието ѝ. Глас на мъж. Беше толкова близо, че ако протегнеше ръка, може би щеше да

го докосне, но същевременно достигаше до нея като от някоя чужда планета.

Не разбираше думите му, но въпреки това гласът му ѝ действаше успокоително. За нея беше важно да знае, че с нея има още някой, че не е сама в тази черна безбрежност.

Постепенно осъзна, че вече не ѝ е толкова студено. Тялото ѝ се сгряваше. Това определено беше добър знак — скоро тъмнината щеше да се вдигне.

Внезапно гласът замлъкна и в костите ѝ се разля хлад. Опита се да извика, да върне гласа обратно, но мозъкът ѝ отказваше да ѝ се подчини. Отново потъна в тъмнина. Изоставена.

Мат стоеше надвесен над тялото на Шели. Стори му се, че миглите ѝ трепват и се приведе още по-ниско над нея. Почти очакваше да чуе: „Ще те обичам до края на дните ти.“

Това му беше казала последния път, когато я беше видял. В думите ѝ беше прозвучала завоалирана заплаха, но той бе изтикал това чувство назад в съзнанието си. Сега тя беше тази, която умираше.

Сигурно се беше заблудил. Светлите ѝ ресници продължаваха да стоят отпуснати неподвижно надолу. Шели не можеше да проговори, дори и да искаше — челюстта ѝ беше здраво пристегната с бинтове.

Говореше ѝ от близо два часа, но не беше постигнал никакъв резултат. Нищо. Никакъв знак, с който да му даде да разбере, че е усетила присъствието му. Чувстваше се смазан, прекалено уморен, за да продължи.

— Време е за почивка, Дженсън — измърмори на себе си той, докато вървеше към изхода на отделението.

ТРЕТА ГЛАВА

Ейми се носеше в тъмното безтегловно пространство. Отново беше почнала да се стопля. Чувството на хлад отпреди беше почнало да изчезва. Кога беше това преди? Преди минути, часове, а може би дни? Нямахше ни най-малка представа. Обърканото ѝ съзнание не регистрираше почти нищо наоколо, освен необичайната тишина.

Липсваше нещо, нещо от жизненоважно значение. Нямахше представа колко време беше минало, докато ѝ просветне. Къде беше плътният мъжки глас, който я беше успокоявал?

Дали просто си го беше представила, или гласът наистина съществуваше? И макар че мозъкът ѝ едва функционираше, тя знаеше коя бе, а също — и че е сам-сама в този свят. Кой в такъв случай ѝ беше говорил?

— Хайде. Отвори очи. Можеш да го направиш!

Той! Загриженият глас се беше върнал и в душата на Ейми трепна топло пламъче.

— Хайде, скъпа. Можеш да го направиш! Опитай се!

Ейми с мъка повдигна клепача на едното си око. Силната светлина я заслепи и тя инстинктивно стисна очи. Изчака няколко секунди, после бавно ги отвори. Нещо ѝ пречеше да вижда добре — сякаш пред очите ѝ имаше облак.

Не, не беше облак, а марля. Главата ѝ беше бинтована. Единственото, което можеше да види, бяха тънките ивици светлина, проникващи през марлята.

До леглото ѝ седеше мъж. Ейми долови очертанията на тялото му като през мъгла, после се напрегна още малко и различи очите му — кафяви, непроницаеми. Непознатият представляваше плашеща, но същевременно неустойима комбинация от сексуалност и заплаха.

Широките му рамене и силно стиснатата квадратна челюст излъчваха напрежение. И въпреки това той държеше дланта ѝ в своята с такава огромна нежност, че болката се стори на Ейми прекалено ниска цена за това невероятно усещане.

Никой мъж не бе държал ръката ѝ. Никога.

Защо ѝ се случваше точно сега? И защо този мъж ѝ изглеждаше някак познат?

Измъченият ѝ мозък се опита да дешифрира фактите, но мъжът до леглото ѝ пречеше да се концентрира. Той не гледеше към нея, а някъде напред, в далечината, а в очите му се четеше безпокойство. Изведнъж всичко изникна в съзнанието ѝ с пределна яснота.

— Господи! Какво прави той тук? — простена беззвучно тя.

Затвори очи. Заля я горещата вълна на срам и обида. Трябва да си внушаваше. Не беше възможно. Това не можеше да е Трент Хейстингс, нали?

Трябва да имаше някакво логично обяснение, но изтощението ѝ пречеше да мисли. За момент се унесе, върна се назад в спомена за времето, когато за пръв път бе зърнала стапящата сърцето усмивка на Трент Хейстингс.

Беше на шестнадесет години и отново вървеше по дългия училищен коридор...

Сама. По онова време Ейми вече си беше изградила емоционална система за самозащита. По-възпитаните хора се правеха, че не забелязват грозното петно на лицето ѝ, но броят на другите бе по-голям. Беше свикнала с втренчените погледи, подигравателно насочените към нея пръсти и хихиканията. Не реагираше по никакъв начин, не искаше да привлича още повече вниманието върху себе си.

— Защо нямаш приятели? — чудеше се майка ѝ.

Ейми беше прекарала прекалено много време сама и дори вече не изпитваше нужда от чужда компания. Изведнъж навлезе в пубертета — тогава още не знаеше как да назове състоянието, в което се бе усетила — и тя започна да гледа на момчетата по съвсем различен начин.

Въпреки че се стараяше да не го прави, тя не можеше да си наложи да не следи с поглед Трент Хейстингс — звездата на училищния отбор по футбол. И не спираше да мечтае. Представяше си, че той ѝ предлага да ѝ стане кавалер на абитуриентския бал, виждаше се как танцува с него и дори се осмели да си представи, че Трент я целува. Фантазията ѝ се развихряше нощем, но утрото неминуемо настъпваше и я смъкваше обратно на земята: Трент беше красив и

имаше цял куп обожателки, освен това изобщо не я беше забелязал — нито веднъж не беше поглеждал в нейната посока.

Но ето че един ден Трент обърна очи към нея, докато тя отиваше към шкафчето си. Ейми знаеше, че носът ѝ е малко дълъг, но в замяна на това бе наследила лъскавата руса коса на майка си и закръглената ѝ гръд. Беше се постарала Трент да види хубавата страна от профила ѝ, а не обезобразената от пурпурното петно. Надяваше се, че той и приятелите му ще се отдалечат, без да я огледат по-отблизо.

— Хей, здрасти! — поздрави я Трент.

Ейми наведе глава надолу. Не искаше обектът на мечтите ѝ да ѝ се присмее както повечето момчета. Мислено отправи молитва към Бога да ѝ спести конфузната ситуация. Пръстите ѝ трепереха, докато отключваше шкафчето си, а когато го стори, побърза да напъха глава в него, преструвайки се, че търси нещо.

— Сигурно си нова — каза Трент, пристъпвайки към нея. — Не съм те виждал преди. Аз съм Трент Хейстингс.

Безброй бяха случаите, в които ѝ се беше приисквало да изчезне, да потъне вдън земя, но никога желанието ѝ не бе толкова силно и отчаяно, колкото в момента на разговора ѝ с Трент Хейстингс. Още не бе погледнала към него и той продължаваше да вижда само красивата половина на лицето ѝ.

— Ейми Конрой — с тих глас произнесе тя.

По устните му се разля прелестна усмивка. Той се облегна на шкафчетата и я попита:

— Е, Ейми, харесваш ли футбола?

За миг си представи, че е най-обикновено момиче, флиртуващо с училищния герой. Струваше ѝ се... нормално. Щеше ѝ се поне веднъж в живота да се почувства като всички останали момичета — да се наслаждава на усмивката на някое момче, отправена специално към нея, и да получи покана за среща.

Не искаше много, нали? Не мечтаеше да е красавица. Щеше да се задоволи и с най-обикновена външност — без ужасното петно дори грозноватата физиономия би ѝ се сторила като дар божи. Да ходи с високо вдигната глава не от гордост, а защото така бе естествено. Тогава и разговорите с момчетата нямаше да бъдат проблем.

Дълбоко в съзнанието ѝ прозвуча шепотът на майка ѝ: „Характерът определя съдбата“.

Ейми не беше като останалите момичета — беше изключително отблъскваща. Такава беше нейната съдба и нямаше смисъл да се заблуждава, че може да бъде другояче. Или пък да се самосъжалява. Събра кураж и извърна лице към Трент:

— Никога не съм била на футболен мач.

Закачливата усмивка на Трент изчезна за частици от секундата. Изглеждаше така, сякаш го е прегазил валяк.

— Страхотна игра — измърмори той, отстъпвайки назад.

Ейми отново се обърна към шкафчето си. Страните ѝ пламтяха. Зад гърба ѝ Трент говореше на приятелите си:

— Мили боже! Аз пък си мислех, че Красавицата и Звяра са две отделни лица, не едно!

Болката избухна с нова сила и се разля из цялото ѝ тяло. Ейми почувства, че се поти под чаршафа. Опита се да извика за помощ, да изкрещи срещу ослепяващата я агония. Но не можеше да помръдне устни. Не можеше да пророни нито дума.

Какво не беше наред с нея?

Съзнанието ѝ се опита да разтълкува посланията, които огромната болка правеше трудни за разбиране. Беше сънувала Трент Хейстингс и една отдавнашна глупава случка.

Случка от времето преди появата на Декстър Фокс.

Ейми събра сили, за да отвори очите си. Завладя я страх — толкова силен, че ѝ беше трудно да си поеме дъх. Бившият ѝ работодател нямаше да се успокои, докато не я премахнеше от лицето на Земята. Резкият стържещ звук на спирачките и звънът на счупено стъкло отекнаха в главата ѝ.

Мъртвият шериф. Багажникът с малката тетрадка в него. Политането във въздуха. Писькът ѝ и молбата, отправена към Бог да спаси живота на Джигс.

Бе на път да изпадне в паника. Примижа и миглите ѝ опряха в нещо, което приличаше на облак, но си беше чисто материално. Марля. Присви очи и напрегнато се загледа през тесните процепи в превръзката. Медицинска апаратура, системи, миризма на антисептик. Жена в леглото отсреща. Пациентка, най-вероятно. По всичко личеше, че се намира в болница.

— Слава богу, жива съм! — каза си тя. — Дано и Джигс да е оцелял.

Беше истинско чудо, че е оживяла след ужасната катастрофа. Замисли се и за малкото кученце, което бе спасила. Първоначалната ѝ радостна възбуда скоро изчезна. За това помогна новата вълна на силна болка, която се разля из тялото ѝ, и осъзнаването на факта, че е прикована на легло. Нещо здраво притискаше челюстта ѝ, а дясната ѝ половина бе закачена на някакво приспособление, спускащо се от тавана.

Ако си наложеше да не мисли за болката, можеше да движи левите си ръка и крак, но ставането от леглото беше невъзможно. Страхът, който я завладя беше почти толкова силен, колкото и болката. Нямаше къде да избяга, да се скрие. Сега Декстър щеше да я открие за нула време.

— Смятай се за мъртва — каза си тя.

Някакви гласове, идващи от дъното на стаята, прекъснаха мислите ѝ. Извърна максимално очи по посока на звука и забеляза мъж в бяла престилка и с праметнат през шията стетоскоп. Докторът, разбира се. Но кой беше мъжът до него?

Непознатият бе по-висок от лекаря, с широки рамене и тясна талия. Същият мъж, когото бе видяла приседнал до леглото ѝ по-рано и когото бе взела за Трент Хейстингс.

Сега го огледа по-подробно. Между него и Трент имаше прилика само на пръв поглед. Косата на мъжа беше тъмна, гъста и разрошена, лицето му не бе бръснато от няколко дни. Носеше къси панталони в цвят каки, от крачолите, на които се подаваха дълги мускулести крака.

Не можеше да се каже, че е красив, но определено излъчваше завладяваща мъжественост. Като се изключеа Декстър и свещеника, изповядал майка ѝ на смъртния ѝ одър, Ейми не беше имала досег с мъже. Този тук определено не бе лъжица за нейната уста.

— Значи сте ѝ говорили, а тя не е проявила никакви признаци на съзнание — каза докторът.

— Прекарах тук цялата сутрин — излязох само да си купя кафе — отвърна непознатият. — После се върнах и прекарах още три часа в опити да я събудя.

Кой беше този мъж? Привличаше я и едновременно с това я плашеше. Защо бе тук? Сигурно беше някой от хората на Декстър.

Ейми стисна очи. Двамата бяха съвсем близо до леглото ѝ и тя не искаше да разберат, че е в съзнание и че ги чува. В мозъка ѝ звънна предупредителна камбанка: непознатият я чакаше да умре, а ако това не станеше, щеше да я очисти. Както бяха очистили шерифа.

— Погледнете монитора — каза мъжът.

Ейми осъзна, че страхът бе накарал сърцето ѝ да бие по-силно: близкият монитор бе отчел това. Продължи да стиска очи. Усещаше втренчените погледи на мъжете, очакващи да уловят и най-малкото движение от нейна страна. Кръвта биеше в слепоочията ѝ. Тя се опита да успокои дишането си и отново да придобие вид на изпаднала в кома.

— Нестабилност в пулса — изкоментира лекарят. — Случва се.

Ако можеше да се усмихне, щеше да го стори. Значи бе успяла да ги заблуди.

Един плътен дрезгав глас разби надеждите ѝ на пух и прах:

— Вижте пръстите ѝ.

Ейми разбра, че инстинктивно бе свила пръстите на лявата си ръка в юмрук. Непознатият бавно погали ръката ѝ — жестът му бе нежен и успокояващ. Едва ли щеше да се държи така, ако беше от шайката на Декстър, но все пак трябваше да продължава да бъде нащрек за всеки случай.

Топлите му силни длани обгърнаха нейната и устните му произнесоха:

— Мисля, че идва в съзнание.

Думите му без малко да я накарат да отвори очи и да погледне този мъж отблизо, но Ейми не посмя да го стори. Може да беше капан. Единствената ѝ надежда бе да продължи да се преструва, че е в безсъзнание.

Следващите няколко минути бяха истинско мъчение за нея. Трябваше да положи върховни усилия, за да контролира дишането и пулса си, а силните топли пръсти на непознатия не спираха да галят ръката ѝ.

— Хайде, Шели, събуди се.

Коя беше Шели? Защо човекът на Декстър се обръщаше към нея с това име?

— Не отговаря — гласът на доктора прозвуча отегчено. — Мисля, че...

— Мат, Мат! — нов глас. — Търсих те навсякъде.

Дланите му пуснаха нейната и Ейми веднага почувства хлад. Погледна през спуснатите си мигли и забеляза как един зашеметяващо красив рус мъж приближи и силно прегърна този, когото бе нарекъл Мат.

— Прочетох бележката ти — каза русият. — Очаквах да се върнеш у дома, в Залива на полумесеца, но...

— Мислех, че Шели може да дойде в съзнание.

— Шели? За Роушъл Ралстън ли ми говориш?

В устата на русия хубавец името Роушъл Ралстън прозвуча като нещо изключително гадно. Коя, по дяволите, бе тази жена? И защо всички вземаха нея, Ейми, за въпросната Шели? Дали не ставаше въпрос за жената, в чиято кола бе пътувала за последно, жената, която бе катастрофирала?

— Да, Шели е — отвърна тъмнокосият с дрезгав глас. — Обадох се тук-там и установих, че след като са я уволнили от „Нешънъл рипортър“, тя няколко месеца е била без работа. После са ѝ предложили репортерско място в „Кий уест дейли“. Това е причината, поради която е пътувала насам.

— Е, и? Нека семейството и приятелите ѝ се погрижат за нея.

— Тя няма семейство. Тази сутрин се свързах с няколко нейни колеги от Ню Йорк. Оказва се, че Шели има само една приятелка, но въпросната жена не може да дойде в близките няколко седмици. Аз съм...

— ... единственият, на когото може да разчита в момента.

В поведението и тона на двамата мъже имаше нещо изнервящо, но Ейми не успяваше да разбере какво точно бе то. По-добре бе да се концентрира върху факта, че тъмнокосият мъж, когото бе взела за Трент Хейстингс, не представляваше заплаха за нея. Декстър Фокс все още нямаше представа къде се намира преследваната от него жертва.

Слава богу!

Ейми изведнъж се отпусна и всичко около нея за пореден път потъна в мъгла.

* * *

Събуди я рязко движение. Някой оправяше леглото ѝ. Някой, на когото изобщо не му пукаше как можеше да се чувства тя. Санитар. Ръцете му грубо опънаха чаршафа и го подпъгнаха под матрака.

Ослепяваща болка прониза тялото ѝ. Пред очите ѝ затанцуваха кървавочервени точки. Сякаш тъпа брадва се заби в главата ѝ и разцепи черепа ѝ на две.

— Боли ме!

Но от устните ѝ не излезе и стон. Викът прокълтя единствено в съзнанието ѝ. Мъжът измъкна тръбата от гърлото ѝ и напъха нова. Беше престъпление медицински работник да се отнася по този начин с пациент, помисли си Ейми.

— Излизам в почивка — чу се приятен женски глас.

— Добре. Аз ще ги оправя — отвърна санитарят.

Тях? Сети се, че в стаята има още една пациентка. Извърна очи натам и видя неподвижното тяло на жената, опасно с тръбички и жици.

— Така изглеждам и аз — помисли си Ейми.

Обзе я отчайващо чувство на безпомощност. Цял живот се беше чувствала изолирана заради грозното виненочервено петно на лицето си, беше се превърнала в самотница без нито един приятел, към когото да се обърне в случай на нужда, но никога усещането, че е безсилна не беше я пронизвало с такава огромна сила.

Стисна юмрук. Страхът, гневът и раздразнението продължаваха да нарастват. Беше сама, по-сама, от когато и да било.

— Ох... — простена жената от съседното легло.

Санитарят заряза Ейми и приближи до другата болна. Взе спринцовка от таблата върху нощното шкафче, вдигна я нагоре и пръсна малко от лекарството във въздуха, преди да забие иглата в ръката на жената.

— Ами аз? — поиска да извика Ейми. Нямаше ли да сложат болкоуспокояващо и на нея? — И аз искам инжекция — продължи беззвучно тя.

Мълчаливата ѝ молба остана без отзив. Направо ѝ причерняваше от болка. Имаше чувството, че всеки момент ще загуби съзнание.

Мъжът захвърли спринцовката върху таблата и се приведе над жената. По лицето му се изписа странно изражение. После той се премести и Ейми вече не можеше да види добре какво прави —

движенията му бяха като движения на човек, оправящ завивките на легло или нещо подобно. Дано бе по-внимателен с другата пациентка. Сигурно така беше, защото ѝ отдели повече време, отколкото на нея. Освен това беше сложил на жената инжекция с болкоуспокояващо. Защо, защо не беше сложил и на нея такава?

Изведнъж чу гласа на майка си — само дете не разбираше какво точно ѝ казва. Може би умираше. Или пък вече беше умряла. Как иначе щеше да чува гласа на мъртвата?

Няколко минути по-късно санитарят се обърна към нея и тя разбра, че още е жива. Изражението му продължаваше да е странно и сърцето на Ейми се сви от лошо предчувствие. Мъжът приближи до леглото ѝ, взе спринцовката, оставена до главата ѝ и я вдигна нагоре.

— Да... Да... — Щеше ѝ се да извика от облекчение.

Той нито веднъж не погледна към нея, не видя отчаяната молба в очите ѝ.

— Нищо — каза си Ейми. — Ей сега ще ми сложи болкоуспокояващо.

Тъмнокестеняв кичур коса падна пред очите на мъжа, докато се надвесваше над нея. Той го отметна назад. Лицето му бе най-обикновено, дори безлично. Нещо в тъмните му бадемови очи накара Ейми да застане нащрек. Може би това съвсем не беше болкоуспокояващо.

Декстър Фокс трябва да беше изпратил този човек тук, за да я убие.

— Мат, къде си! — опита се да изпици тя, но челюстна ѝ не помръдна. — Помогни ми! Моля те, помогни ми!

Мъжът заби иглата в ръката ѝ.

Секунда по късно из тялото на Ейми се разля успокояваща вълна. Тя сякаш олекна и се понесе в облаци — болката вече не съществуваше. Ако можеше да се усмихне на санитаря, щеше да го направи.

Отвори очи и го погледна през тесните прорези на превръзката.

Негодникът повдигаше краят на завивката ѝ, а след миг ръката му се плъзна нагоре. Мозъкът ѝ бавно асимилираше значението на това действие. Как ѝ се щеше да можеше да вика! Напрегна се, но писъкът прозвуча единствено в собственото ѝ съзнание.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мат се събуди призори. Розовата зора обагреше сивото утринно небе. В първия момент той не можа да се сети къде се намира, после до слуха му достигна монотонното бръмчене на вентилатора, закачен на тавана, и това му подсказа, че е в една от спалните за гости в дома на Тревър. Предната вечер приятелят му беше дошъл в болницата и го бе накарал да се върне у дома с него. Мат бе потънал в дълбок сън в мига, в който главата му бе докоснала възглавницата.

Тревър не го беше попитал за причината, накарала го да посети Кий Уест за пръв път след толкова години. Типично за приятеля му. Отношението му към живота бе спокойно, философско и той приемаше нещата такива, каквито са, без да задава въпроси и да търси отговори. Оставяше хората сами да преценят кога и какво да му кажат.

Мат отметна чаршафа настрана и се надигна от леглото. Наслади се на приятната хладина на покрития с каменни плочи под краката си. Приблужи до прозореца и вдигна капациите, пропускайки светлината в стаята си.

— Възхитително! — измърмори той, наблюдавайки изгрева. Осъзна, че през всичките тридесет и четири години от живота си не беше намерил време поне веднъж да наблюдава изгрева или залеза на слънцето. — Животът е прекалено кратък, престъпление е да не му се наслаждаваме.

Не беше трудно да се разбере защо Тревър бе решил да се засели за постоянно тук. Заливът на полумесеца беше кътче от рая.

Мат си взе душ и навлече къси панталонки и тениска. Не си направи труда да си сложи колан или сандали. Беше рано и останалите обитатели на къщата със сигурност още спяха.

Тръгна бавно към кухнята. Погледът му с наслада поглещаше интериора на къщата. Предната вечер бе прекалено уморен, за да разгледа наоколо и да види последните придобивки на приятеля си. Тревър колекционираше произведения на изкуствата.

Някаква бронзова статуя привлече вниманието му. Мат се спря пред нея, опитвайки се да определи дали онова, което скулпторът бе искал да изобрази, бе мъж, заел изключително странна стойка, или птица, разперила криле. Изведнъж до ушите му достигна тананикане. Идваше откъм кухнята. Тревър го бе предупредил, че в къщата има още няколко души, но Мат истински се изненада, че някой от гостите на приятеля му се е надигнал от леглото си в ранни зори. Не му се срещаше с никого, нито му се разговаряше, но мирисът на кафе бе изкушение, на което той не можеше да устои.

Както всички останали помещения в къщата, така и кухнята бе просторна и светла, с мебели от светло дърво и плотове от бежов гранит. Двата високи френски прозореца бяха широко отворени към голямата тераса, където бяха изнесени комплект ракитови кресла и канапета, разположени около кръгла маса със стъклен плот. Сутрешният бриз нежно поклащаше листата на палмите, хвърлящи сянка над къщата.

Две от котките на Тревър лежаха, лениво опънати върху един тапициран с кадифе шезлонг, третата ядеше от една от осемте чинийки, подредени в права линия покрай стената на килера. Тревър изпитваше слабост към бездомните котки. И към неудачниците.

— Добро утро! — поздрави го една червенокоса девойка с проточен южен акцент. — Кафе?

— Да, благодаря. Аз ще си сипя. — Приблужи до кафе машината и си сипа голяма чаша от пълната кана, а непознатата червенокоска не спираше да се върти из кухнята и да тананика.

На носа ѝ имаше диамантена обеча с формата на топлийка, веждата ѝ бе проведена от златна секретна игла, а едното ѝ ухо бе цялото накичено с халки. Червенокосата се усмихна и разкри още един пиърсинг — на върха на езика ѝ.

Уф, гадост! — помисли си Мат. Знаеше, че пиърсингът е на мода сред младото поколение, но онова, което истински го притесняваше, бе масивното златно творение, висящо от разголения пъп на девойката. Чудеше се какво ли още си беше продупчила и украсила тази откачалка.

Без да каже дума, изнесе чашата си навън и седна на едно от креслата, обърнати към плажа. Надяваше се, че странната млада особа няма да се лепне за него. Уви, надеждата му бързо умря. Секунда по-

късно девойката се настани на съседното кресло и впери любопитен поглед в него.

Мат усещаше очите ѝ върху себе си, но не се обърна да я погледне. В началото на журналистическата си кариера бе работил в тясна връзка с полицията и бе развил оптимално способността си да забелязва нещата с периферното си зрение, както и да запомня всичко с най-малките подробности от един-единствен поглед. Така беше и сега — лицето на непознатата се беше запечатило в съзнанието му и Мат вече си беше направил нужните изводи за червенокоската.

Беше млада — имаше вид на седемнадесет-осемнадесетгодишна, но най-вероятно бе на двадесет и пет. Червената ѝ коса ярко контрастираше на бледосивите ѝ очи и ги караше да изглеждат побледи от действителното. Късото ѝ чипо носле — без съмнение продукт на хирургически скалпел — бе обсипано с лунички.

— Казвам се Бабълс. Бабълс Макгий. А ти си Матю Дженсън, нали така? — Говорът ѝ беше лениво проточен, а при произнасянето на всяка дума обещата на езика ѝ игриво проблясваше. — Тревър ми е разказвал за теб.

Мат силно се съмняваше, че Трев ѝ беше дал кой знае каква информация — не беше в стила му.

— Вие двамата сте били съквартиранти в Йейл, нали?

— Ъхъ. — Дали Бабълс беше кръщелното ѝ име? Не я попита. Щеше му се да остане сам. Макар цяла вечер да бе спал като заклан, не можеше да се отърве от чувството, че е сънувал Шели.

Беше убеден, че тя много скоро ще дойде в съзнание. Какво щеше да направи той, когато това станеше? Не искаше да се обвързва с нея, по какъвто и да е начин, но същевременно не можеше и да я зарече сама на произвола на съдбата.

Бабълс не спираше да бърби. В момента му обясняваше, че котките на Тревър произхождали от рода котки с шест пръста, собственост на Ърнест Хемингуей. Това, разбира се, нямаше нищо общо с истината. Тревър беше събрал животните от различни места, но Бабълс очевидно вярваше на всяка своя дума.

— Е, трябва да вървя — осведоми го накрая тя. — Ако не побързам и не отида в града рано-рано, една тъпа кокошка ще заеме мястото ми пред Маргаритавил. Знаеш ли какво се опитва да продава?

— Предавам се. Какво?

Бабълс се приведе към него и зашепна, сякаш му съобщаваше строго секретен факт:

— „Дневниците на майка Тереза за тайния ѝ сексуален живот.“
По десет долара парчето.

— На мен ми звучи като интригуващо четиво.

— Да, бе! Трябва да съм луда да си харча спечелените с пот на челото пари за някакъв еротичен боклук. Аз съм сериозна бизнес дама. Стояща на тротоара пред Маргаритавил? Как ли пък не!

— Спестявам, за да отворя свой собствен магазин.

— Радвам се да го чуя.

Само глупак би попитал какъв точно щеше да е магазинът.

— В момента продавам застраховки.

Мили боже!

— Искаш ли да видиш? — Бабълс измъкна някаква навита на руло и превързана с червена панделка хартия от чантата си. Развърза панделката и пъкна листа под носа на Мат.

Най-отгоре с големи черни букви беше изписано: „ЗАСТРАХОВКА СРЕЩУ ОТВЛИЧАНЕ ОТ ИЗВЪНЗЕМНИ“.

Господи, подобно нещо можеше да мине само в Кий Уест. Хм, и в Лос Анджелис, разбира се.

— Матю, ти си точно типът човек, когото извънземните биха искали да отвлекат. Отчаяно се нуждаеш от моята застраховка.

— Нима? Да бъда проклет, ако го направя! Та аз цял живот съм си мечтал именно за това — извънземните да ме отвлекат на кораба си и да ме водят навсякъде със себе си!

Бабълс избели отегчено очи към небето и се надигна:

— Хич не си ми интересен. Омитам се отгук.

Останал най-сетне насаме, Мат се загледа в разкошния син рибар наблизо. Беше сигурен, че и при последното си посещение тук бе видял подобна птица, но тогава не си беше направил труда да обърне внимание на чудесата, които майката природа бе в състояние да сътвори от цветовете. Птицата бе бледо синкавосива, с тъмносини криле. Окраската на опашката и гърдите беше сапфиреносиня, а краката и човката контрастираха на останалата част на тялото с яркооранжевия си цвят.

— Добро утро — подвикна му Тревър откъм кухнята. — Как спа?

— Добре, благодаря. — Мат стана и влезе вътре.

Тревър също беше бос. Беше облечен в шорти и памучна риза с къс ръкав на ярки тропически мотиви. И ако Мат имаше вид на токущо измъкнал се от леглото, Тревър бе като излязъл от корицата на модно списание: той бе не само красив — мъжът мечта за всяка жена — но и излъчваше стил и класа, нещо, с което човек се раждаше и което не можеше да се придобие.

Мат беше израснал из бедните улици на Чикаго — опърпано дете, за което уличните боеве бяха ежедневие. Ако съдбата не се беше намесила, ако не беше спечелил стипендия за Йейл, в момента Мат най-вероятно щеше да излежава присъда в някой затвор. Тревър идваше от противоположната страна на спектъра — родителите му притежаваха богато имение в Кънектикът и синът им бе завършил престижния колеж Чоут, преди да се запише да учи в Йейлския университет.

И макар единият да бе уличен бандит, а другият — галено мамино синче, израснало в лукс и безгрижие, двамата бяха станали първи приятели и бяха останали такива въпреки времето и разстоянието. За Мат Тревър беше най-близкият му човек. След сестра му Емили.

Той бавно влезе в кухнята, внимавайки да не стъпи върху някоя от котките, изникнали отнякъде в мига, в който гласът на стопанина им беше прозвучал. Стрелнаха се към чинийките, наредени до стената и зачакаха своята сутрешна дажба.

— Мисля да забъркам един омлет — каза Тревър. — Искаш ли да направя и за теб?

— Добра идея. Не съм слагал троха в устата си от... — Мат замълча, опитвайки се да си спомни кога за последен път беше ял. Почистваше апартамента си в Манхатън, когато му се обадиха за Шели. Май беше обядвал малко по-рано същия този ден. А може би — не. Откакто бе напуснал работата си в списанието бе загубил апетит.

Тревър чупеше яйце след яйце и умело ги пускаше в тигана.

— Ще останеш ли за известно време или дългът ти към „Експозе“ те зове обратно?

— Първо ще видя какво мога да направя за Шели, а после бих искал да остана при теб, докато реша какво ще правя по-нататък. —

Мат се облегна на кухненския плот и се опита да си придаде нехаен вид. — Напуснах списанието.

Зелените очи на Тревър го изгледаха въпросително. Приятелят му пусна и последното яйце в тигана, без да продума.

Мат щеше да обясни ситуацията на Тревър, но още не беше готов за това. Разговорът с Емили беше достатъчно мъчителен, трябваше му малко време, преди да започне отново да говори за проблемите си.

— Остани толкова, колкото искаш, Мат. Реставрирам една къща на улица „Анджела“. Ако имаш желание, можеш да ми помогнеш да възстановя историята на тази стара сграда.

— Разбира се.

Тревър беше собственик на процъфтяваща художествена галерия, намираща се на главната улица, но неговата истинска страст беше работата му към асоциацията по реставриране на старините на острова. В Кий Уест имаше повече къщи, представляващи историческа ценност, от всеки друг град в страната.

— Как е Емили? — попита Тревър, без да спира да бърка яйцата.

— Добре. Прекарах с тях миналия уикенд. Сестра ми продължава с опитите си да забременее.

— Хей, това е страхотно! Скоро ще станеш чичо.

В гласа на Тревър се прокрадна нотка на съжаление. Мат знаеше, че приятелят му страда от кризата, в която се намираха взаимоотношенията му с неговото собствено семейство. Бащата на Тревър беше деспотичен тип, направляващ с твърда ръка живота на всички в семейството. И когато той лиши сина си от наследство, роднините на Тревър се отдръпнаха, не посмяха да се опълчат срещу волята на Греъм Адамс.

Мат седна на едно от високите столчета пред барплота и се загледа в Тревър.

— Това е Бинго — отбеляза приятелят му, когато една голяма едноока котка скочи на коленете на Мат и се настани удобно в скута му. Тежеше колкото торба с цимент. — Бинго определя правилата.

Рижият котарак се отърка в гърдите на Мат и впи единственото си зелено око в лицето му. Бинго беше красавец, но Мат винаги бе предпочитал кучетата. Изведнъж си спомни за кучето на Шели.

— Чудя се къде ли са отвели кучето на Шели — замислено произнесе той.

Тревър наклони глава встрани, така че да може да вижда Мат и едновременно с това да не изпуска от очи омлета.

— Близо до къщата, която реставрираме има приют за животни. Искаш ли да проверя дали животното не е там?

— Ако имаш време.

Тревър извади от хладилника купа с нарязани на ситно гъби и пакет настърган кашкавал. Започна да нарежда парченцата гъби в тигана.

— Какво става с Кели Тейлър? — попита.

Мат замислено прокара пръсти през гъстата козина на Бинго. Кели бе тяхна колежка от университета, а по-късно също бе започнала работа като журналист. Навремето тя и Мат бяха неразделни и той беше решил, че Кели е Тя, но в крайна сметка от връзката им не излезе нищо.

Беше спечелила награда на „Експозе“ за най-добър материал на годината. Лоугън Маккорд, отвлечен като дете и воден в регистрите като безследно изчезнал, внезапно се беше появил на хоризонта. Лоугън служеше в специалните части за борба с тероризма и историята му трогна цялата нация.

И Кели Тейлър не остана равнодушна.

— Момченцето, което Кели и Лоугън осиновиха... — Мат замълча, опитвайки се да си спомни името на детето — Рафи... се справя много добре. Научил се е да язди понито си и други подобни.

Тревър сръчно метна омлета във въздуха и се усмихна на приятеля си. Сърцето на Мат се сви. Щеше да му е ужасно трудно да каже на Тревър какво го терзае. И ако връзката му с Емили бе кръвна, то с Тревър го свързваше дългогодишно приятелство. В ума му изплува поговорката: „Приятелите ни са семейството, което сами си избираме.“

Ейми се събуди. По-скоро чувстваше, отколкото виждаше заобикалящата я обстановка. До слуха ѝ достигаше монотонното боботене на животоподдържащата апаратура.

Отвори бавно едното си око. До леглото на другата пациентка стоеше жена в бяла престилка. Нощната смяна беше привършила и отвратителният санитар не се виждаше никъде. Отвори и другото си око и се опита да сложи ред в замъгленото си съзнание.

Мат — който и да беше той — не познаваше Декстър Фокс и не представляваше заплаха за живота ѝ. Но какво ѝ беше сторил оня противен тип предната вечер? Инжекцията, която ѝ беше сложил, я беше приспала в момента, в който той повдигна чаршафа ѝ.

Помисли си, че тялото ѝ може да даде отговор на този въпрос, но всяко нейно мускулче се гърчеше от болка и тя не беше в състояние да помръдне. Беше обляна в пот и същевременно трепереше от студ. Болката ѝ пречеше да се концентрира.

Марлята пред очите ѝ пречеше, но въпреки това Ейми успя да види как сестрата се навежда над другата болна. В движенията ѝ имаше загриженост, която силно контрастираше на грубото отношение на мъжа от предната вечер.

— Трябва да ѝ кажа... по някакъв начин — прошепна тънко гласче в главата ѝ. Не можеше да си представи, че ще трябва да прекара още една вечер, оставена в ръцете на онзи противен тип. Повдигаше ѝ се при мисълта за онова, което може би ѝ беше сторил.

Чувстваше се като хваната в капан — не можеше да говори, не можеше да обясни на хората около себе си какво я тревожи. Трябва да имаше някакъв начин да си помогне сама. Би могла да използва лявата си ръка като средство за комуникация. Вече нямаше смисъл да се преструва на изпаднала в безсъзнание — Мат не беше неин враг и нямаше да ѝ стори зло; нещо повече — можеше да ѝ помогне. Къде беше той?

Сестрата приближи до леглото ѝ и взе картона, закачен на табелката. Ейми пое въздух и го задържа, за да притъпи болката, после с огромно усилие повдигна лявата си ръка. Цялото ѝ същество крещеше: „Хвани ръката ми, моля те!“.

Сестрата изпусна картона от удивление.

— Мили боже! — възкликна тя. — Ти си... Ти си... — Настойчиво се загледа в процепите пред очите на пациентката си. — Та ти си в съзнание!

Ейми повдигна лявата си ръка още по-нагоре. „Хвани ръката ми, моля те! Докосни ме.“

— Отивам за доктора — извика сестрата и се спусна към вратата.

Изтощена от усилието, Ейми затвори очи и отпусна ръката си върху чаршафа. Дано имаше по-голям успех с доктора.

Минута по-късно лекарят, когото беше видяла предния ден влезе в стаята и се надвеси над леглото ѝ. Ейми отвори очи и си заповяда да намери сили отново да повдигне ръката си. Костваше ѝ много, но успя да го направи. Дори помръдна пръстите си.

— Днес сме по-добре, а?

Сме? Ние? Защо докторите винаги говореха на пациентите си в множествено число? Нямаше никакво „ние“, тя беше сама с болката си.

Отново помръдна ръка. Причерна ѝ от болка, но тя успя да я овладее. Цял живот се беше борила с друг тип болка — болка, която бе не на физическо, а на емоционално ниво, но не по-малко силна. Знаеше, че може да се справи.

Трябваше да докосне ръката на доктора, за да привлече вниманието му, да му даде да разбере, че има да му казва нещо. Той обаче внимателно разглеждаше картоната ѝ и или не забелязваше протегнатата ѝ към него ръка, или пък не мислеше, че става дума за нещо важно.

— Не вдигай главата си от възглавницата. Челюстта ти е лошо счупена, затова сме я обездвижили. Ще заздравее по-бързо, ако не мърдаш главата си.

Значи за това не можеше да говори...

Лекарят започна да ѝ изрежда нараняванията ѝ и Ейми го слушаше, молейки се да успее да осъществи контакт с този човек. Сгърчи показалеца си, давайки знак, че иска докторът да се приближи до нея, но той погледна часовника си и отбеляза:

— Още няма осем. Матю Дженсън сигурно още спи. Ще изчакаме да стане девет и ще му позвъним, за да му съобщим новината, че си дошла в съзнание. Той много се тревожи за теб.

Матю Дженсън. Мъжът от дневника на блондинката, в чиято кола бе пътувала. Матю мислеше, че тя е жената, в която бе влюбен до полуда. Какво ли беше станало с нея? Сигурно бе загинала при катастрофата.

В дневника се говореше за скъпите парфюми, еротичното бельо и много други подаръци, които той ѝ беше правил. От написаното личеше, че тя и Мат много са се обичали, а някои параграфи, посветени на сексуалните им изживявания, бяха толкова откровени, че биха накарали самия Сатана да се изчерви.

Ейми дори не се запита какво ли би било усещането някой мъж — особено мъж като Матю Дженсън — да бъде влюбен в нея. Беше имунизирана срещу обречени фантазии. Но се молеше Мат да се върне и да вземе ръката ѝ в своята.

Това беше нейният единствен шанс.

Сестрата влезе в стаята още няколко пъти, но Ейми не успя да привлече вниманието ѝ. Усилията ѝ да осъществи безмълвен диалог с доктора бяха изчерпали всичките ѝ сили. Единственото, което можеше да направи в момента, бе да повдигне лявата си ръка едва на сантиметър от дюшека и леко да свие пръсти, но тези сигнали оставаха незабелязани от сестрата.

Минутите се точеха бавно. В стаята нямаше часовник и Ейми не знаеше колко време беше минало от визитата на лекаря, но ѝ се струваше, че от цяла вечност чака Матю да се появи.

— Ето нещо, от което ще се почувстваш по-добре — чу тя гласа на сестрата и отвори очи. О, не! Жената се канеше да ѝ сложи инжекция. Не! Щеше да проспие посещенията на Мат! Направи отчаян опит да махне с ръка, да се възпротиви, но единственото, което успя да постигне, бе да помръдне китката си. Иглата потъна в ръката ѝ и секунда по-късно стаята изчезна в гъста мъгла.

Когато Ейми се събуди, сестрите се бяха сменили. Около леглото на другата пациентка се суетеше друга жена в бяла престилка. Дали Мат беше пристигнал? Но той едва ли би си тръгнал, преди да е направил опит да говори нея, нали?

Ейми бавно извърна глава към прозореца. Очите ѝ се спряха на двете палми навън. Стаята ѝ беше на първия етаж, така че сенките на палмовите дървета се виждаха ясно и ѝ показваха, че трябва да беше късен следобед. Само след няколко часа щяха да пристигнат сестрите и санитарите от нощната смяна. Кошмарът от предната вечер щеше да се повтори.

— Мат, моля те, ела по-скоро! — замоли се безгласно тя. — Хвани ми ръката отново, моля те! Нуждая се от теб. О, колко силно се нуждая от теб!

ПЕТА ГЛАВА

— Как е тя? — обърна се Мат към сестрата.

— Изглежда ми малко нервна — не спира да маха с ръка.

Матю Дженсън се беше спрял да разпита сестрите за състоянието на Шели, преди да влезе в стаята на болната.

След сутрешния разговор с лекаря той бе прекарал часове наред в опити да разбере дали Шели има здравна осигуровка. В крайна сметка установи, че последният ѝ работодател я беше осигурил в случай на инциденти или сериозни заболявания, но въпросната осигуровка нямаше да покрие разходите покрай една евентуална реконструктивна хирургическа намеса. Мат се беше свързал и с новия шеф на Шели, собственика на „Кий уест дейли“, но мъжът беше отказал да отпусне авансово някаква сума, за да може Шели да възвърне нормалния си облик. Нещо по-лошо — той беше заявил, че не може да задържа мястото ѝ вакантно, при положение че има спешна нужда от журналисти. Мат не можеше да го обвинява. Вестникът беше второразреден и собственикът му едва ли би могъл да си позволи да направи подобен огромен разход за служител, дори и да искаше.

Как щеше да съобщи тези отчайващи новини на Шели? И как щеше да се оттегли, оставяйки я сама да се бори със страха от перспективата да остане обезобразена завинаги? Беше бесен. На себе си. На Шели. На цялата проклета ситуация.

По времето, когато тя го беше преследвала, той се бе опитал да ѝ даде ясно да разбере, че изобщо не се интересува от нея. Шели обаче не спираше да настоява, че той я обича, но не иска да си го признае. Мат се беше консултирал с психиатър, който се занимаваше точно с такива случаи, и съветите, които бе получил, бяха следните: „Избягвай всякакви контакти с лицето, което те преследва. Всяка проява на внимание от твоя страна — дори и най-невинната — само ще окуражи обсебената от теб жена да удвои атаките си, тъй като именно твоето внимание е онова, което тя се стреми да получи. С цената на всичко“.

И все пак не можеше да я остави на произвола на съдбата. Не можеше да се оттегли, без да ѝ е казал и дума след дългите часове на безсъздание, които бе прекарала.

Приблужи до леглото ѝ. Искаше му се Шели да е заспала упоена, но установи, че сините ѝ очи просветват зад процепите на бялата превръзка. Очите ѝ му се сториха по-различни отпреди — цветът им беше така наситен, така богат, че чак дъхът му спря. Трябва да се дължеше на контраста със снежнобялата марля, помисли си той.

— Шели, най-последно си в съзнание. Това е добре. Доста притесни лекаря.

Мат се усмихна — или поне направи опит да се усмихне — а тя му отвърна, като отчаяно помръдна лявата си ръка. В очите ѝ преливаше някаква силна емоция, която Мат не можеше да разшифрова.

Трябваше да бъде пределно откровен, рече си той, докато придърпваше стола до леглото на Шели. Не биваше да ѝ дава основание да си мисли, че прекалено много го е грижа за нея.

Шели протегна треперещата си ръка към него. Тялото ѝ се скова от усилието, а очите ѝ го гледаха някак уплашено. Но ако я докоснеш, това само щеше да я окуражи, нали така?

— Обясниха ли ти какво е състоянието ти? — попита Мат, преструвайки се, че не забелязва опитите ѝ да хване ръката му. Знаеше, че лекарят вече е разговарял с нея, но нарочно подхвана тази тема, за да мине по-лесно към съобщаването на лошите новини. — Навехнатото ти рамо е по-добре, затова свалиха ръката ти от металната скоба, прикачена към тавана.

Ръката на Шели — все така умолително протегната към него — затрепери неконтролируемо.

— Кракът ти е счупен, но не е нещо кой знае колко сериозно. Лекарят каза, че известно време ще ходиш с гипс, а после ще сменят гипса с една от онези подвижни шини, за да можеш да ги сваляш, докато спиш. Постепенно ще се оправиш напълно.

Стори му се, че онова, което се четеше в очите на Шели, бе дълбоко отчаяние. След миг тя отпусна клепачи и ръката ѝ безжизнено тупна върху завивката. Само секунда по-късно очите ѝ отново се впиха в лицето му. Гледаха го толкова умоляващо, че Мат се почувства като истински престъпник, задето отказваше да вземе дланта ѝ в своята.

Едва устоя на порива си да го направи. Спомни си какво му беше казала последния път, когато я бе видял — тогава полицаите я отвеждаха в белезници, защото бе заплашила, че ще убие сестра му.

„Ще те обичам до края на живота ти, Мат! Докато умреш!“

В онази вечер той бе толкова притеснен за Емили, че изобщо не се замисли върху думите на Шели, но по-късно оня психоаналитик го бе предупредил, че манаците не се спираха дори пред убийство, в случай че се почувстваха отблъснати, водейки се от правилото: „Ако аз не мога да те имам, никой друг няма да те има“.

Заплахите на Шели изобщо не го бяха стреснали, те не бяха отправени в конкретна форма, а идваха някак завоалирано. Беше предупредила сестра му да стои далеч от Мат, защото щяла да съжاليا. Но какво щеше да стане, ако Шели минеше в действие? Емили или някоя друга жена можеха сериозно да пострадат.

Психоаналитикът го беше предупредил, че издаването на полицейска забрана, която да държи маниака на разстояние от обекта на неговото обожание може да го доведе до пълно отчаяние. Официалната забрана би могла да бъде изтъкувана като доказателство за пълното отхвърляне от страна на любимия.

След случая, в който се беше намесила полицията, Шели бе изчезнала от хоризонта. Беше напуснала живота на Мат. И ето че сега отново се беше върнала. В този миг изобщо не изглеждаше опасна. Мат дори изпитваше жалост към нея. Показалецът ѝ се сви, давайки му знак да се приближи до нея.

Шели... О, Шели, не прави това...

Идваше най-трудната част:

— Шели, вдигни един пръст, ако ме разбираш.

Пръстът ѝ потрепна леко. Мат осъзна, че силите ѝ се бяха изчерпали от усилията да го докосне. И какъвто си беше глупак, изпита още по-голямо съжаление към нея.

Може би ако не беше разговарял с оня психоаналитик, би се държал другояче в тази ситуация, но сега беше нащрек. Манаците често манипулираха хората около себе си, като събуждаха жал у тях, и опитите да бъдат отблъснати леко, безболезнено само ги окуражаваха.

Точно така леко и безболезнено се беше опитал той да отстрани Шели от живота си.

Единственият начин да се отървеш от маниак е да прекратиш всякакъв контакт с него, повтори си той.

— Имаш голям късмет, че си оцеляла при катастрофата. Истинско чудо е, че нямаш мозъчни увреждания.

Очите ѝ вече не бяха сини. Докато Мат говореше, цветът им се променяше. В момента изглеждаха като забулено от сиви облаци небе и бяха извърнати встрани.

Мат отново се почувства като истински негодник. Погледна към лявата ѝ ръка — ръката, която бе държал в своята, докато Шели бе в кома. Дланта ѝ лежеше безпомощно върху белия чаршаф, а пръстите ѝ бяха неестествено разперени.

Защо просто не станеше и не си тръгнеш?

Не биваше да изпитва съжаление към Шели. Не трябваше да забравя, че тя бе емоционално нестабилна. Най-вероятно — дори опасна.

Проблемът бе в това, че сега тя не му изглеждаше ни най-малко опасна. Отчаяна бе най-точната дума, описваща състоянието ѝ. Отчаяна и безпомощна.

По дяволите, вече му влизаше под кожата!

— Челюстта ти е лошо счупена — продължи Мат, прочиствайки гърло, — но е обездвижена и след три седмици ще бъде наред. — Чудеше се дали изобщо го слуша. Погледът ѝ беше отнесен. — Шели, вдигни си пръста, ако все още ме чуваш.

Тя повдигна показалеца си, но продължи да гледа встрани.

— Дясната половина на лицето ти е лошо пострадала. Слава богу, окото ти не е засегнато — въздъхна и продължи дрезгаво: — Ще имаш нужда от скъпа пластична операция, която здравната ти осигуровка не може да покрие. Имаш ли някакви спестявания? Или пък приятели, от които да вземеш пари назаем? Ако отговорът е да, мръдни пръста си.

Шели остана неподвижна. Точно както беше предполагал. По дяволите, Мат можеше да ѝ услужи с тези пари, нещо повече — можеше да ѝ ги подари. Парите нямаха никакво значение за него. Но ако го стореше, тя щеше да го възприеме като знак за любов. Животът бе прекалено кратък, Мат нямаше намерение да го пропилява, като се занимава с откачалка като Шели Ралстън. И все пак беше невъзможно да я гледа и да не изпитва желание да направи нещо, за да ѝ помогне.

— Мат? — появата на Тревър прекъсна размишленията му.

Ейми видя русия мъж, застанал на прага на стаята, и в гърдите ѝ трепна надежда. Беше разчитала на Мат, беше се надявала, че той ще вземе ръката ѝ в своята, за да ѝ се удаде възможност да сподели тревогите си с него, но той напълно умишлено бе пренебрегвал усилията ѝ. Очевидно в отношенията му с непознатата жена бе настъпила криза. От начина, по който Мат ѝ говореше и се държеше, личеше, че вече не изпитва чувства към тази жена. Та той дори отказваше да я докосне!

— Шели — каза сега Мат, — това е Тревър Адамс.

Невероятно красивият рус мъж приближи до леглото ѝ. Лицето му светеше в приятелска усмивка. Зелените му очи я гледаха топло и същевременно — тъжно. Очевидно тъмната страна на живота не беше непозната и за този красавец.

Почувства се привлечена от Тревър. Беше изтощена от опитите си да осъществи контакт с Мат, но имаше чувството, че с Тревър ще успее. С мъка повдигна ръка и я протегна към него.

„Моля те, Тревър, помогни ми!“

Тревър се поколеба, леко докосна върховете на пръстите ѝ, после дръпна ръка и рече:

— Имам добра новина — взех кучето ти от приюта за бездомни животни.

Чудо на чудесата! Джигс беше оцелял!

— Изглеждаше ужасно, затова го заведох в „Грумिंगдейл“, където работи един мой приятел. Там го изкъпаха и намазаха козината му с овлажняващ и омекотяващ балсам с екстракт от авокадо и папая.

Тревър изглеждаше така доволен, че е успял да направи нещо, за да я зарадва, че сълзите бликнаха от очите ѝ. Никой мъж не беше проявявал такава доброта към нея. Никой. Беше виждала много зашеметяващо красиви мъже — също като Тревър, но за разлика от него те очакваха жените да лазят в краката им.

Тя отново протегна ръка; този път Тревър я пое, леко стисна пръстите ѝ и я пусна.

— На железопътния прелез е станала катастрофа. Някакъв мотоциклетист се е блъснал в минаващ влак и в момента приемната на болницата е пълна с пострадали туристи. Нищо сериозно, само одрасквания и охлузвания, слава богу.

— Значи затова са виели сирените.

— В отделението има само една сестра — всички останали са заети да оказват спешна помощ. Мисля, че ще успеем да вкараме Джигс незабелязано в стаята. — Тревър се обърна към Ейми и попита: — Искаш ли да го видиш?

Знаеше, че не бива да помръдва главата си, но въпреки това леко кимна. Джигс, милият Джигс. На него дължеше живота си. Ако не беше чула жалното му скимтене и не беше излязла навън, за да види какво става с бедното животно, щеше да се пренесе в отвъдното заедно с нещастния шериф, когато взривът, поставен от хората на Декстър, вдигна къщата във въздуха...

Мат и Тревър отидоха за кучето.

— Правя голяма грешка, като стоя толкова дълго при Шели — отбеляза замислено той. — Тя продължава да протяга ръка към мен, а аз трябва да избягвам всякакъв физически контакт с нея, за да не подхранвам надеждите ѝ.

— Ако не си забелязал, тя протяга ръка и към мен — възрази Тревър. — Изглежда ми разтревожена... или нещо от този род. Знае ли какво е състоянието ѝ?

— Да. Лекарят ѝ е обяснил, аз също ѝ говорих по този въпрос.

— Представям си колко е уплашена. Та тя няма нито близки, нито приятели, на които да разчита в тази тежка за нея ситуация.

Мат изобщо не бе изненадан от думите на приятеля си — Тревър беше такава добра душа, че дори откачалка като Шели бе в състояние да предизвика силен прилив на съчувствие у него. Ако Мат не се намесеше, приятелят му щеше да се впусне в действие. Когато опираше до спасяването на птици с пречупени криле, Тревър бе в стихията си.

Тогава Шели щеше да пренасочи чувствата си към него — жените, тичали след приятеля му и останали с дълбоко наранени сърца, нямаха чет. Мат се зачуди какво ли е станало с последната любов на Тревър, но достатъчно уважаваше правото на личен живот на приятеля си, за да си позволи да го разпитва.

Тревър отвори вратата на черното си порше. Малкото кученце се сви на седалката, сякаш очакваше да бъде сритано.

— Някога виждал ли си по-грозно куче от това тук? — възкликна Мат.

Тревър се изкиска:

— Трябваше да го видиш преди банята!

Кученцето беше с размерите на чихуахуа, с проскубана кафеникавочерна козина. Тъжните му очи бяха с цвят на шоколад. Кученцето извърна глава и Мат забеляза, че част от едното му ухо липсва — отрязана под странен наръбен ъгъл.

— Как мислиш, какво се е случило с ухото му? — попита Тревър.

— Нямам представа.

Тревър взе в ръце треперещото животинче и го пъкна в голяма платнена торба:

— Надявам се, че така ще успеем да го вкараме незабелязано в стаята на Шели.

Когато безпрепятствено влязоха в стаята, другата болна спеше дълбоко, но Шели ги очакваше, напрегнато впила очи във вратата. Тревър приближи до леглото ѝ и сложи кученцето върху завивката, до неподвижната ръка на младата жена. В момента, в който Джигс се озова до господарката си, треперенето му престана и той заблiza пръстите ѝ. Очите на Шели се насълзиха.

О, не! Само да не започнеш да плаче! Мат винаги се беше чувствал неловко в подобни ситуации. Женските сълзи го изваждаха от равновесие — той не знаеше какво да каже, какво да направи...

Кутрето започна да души тялото на Шели и сълзите бликнаха от очите ѝ, попивайки почти веднага в бялата превръзка. Тя примигна няколко пъти, но не успя да ги спре.

Сърцето на Мат се сви. Колко пъти беше чувал от устата на тази жена, че ще го обича, докато е жив! Кълнеше се, че го обича, а дори не му се беше зарадвала толкова, колкото се радваше на кучето си!

— Не искам да се притесняваш за любимеца си — каза Тревър. — Аз ще се грижа за него, докато се оправяш. Нали виждаш колко добре му се е отразило посещението във фризьорския салон за кучета?

Тревър винаги знаеше какво точно да каже в момент като този. Думите му накараха Шели да се усмихне и сълзите ѝ лека-полека пресъхнаха. По дяволите, тази жена имаше зашеметяващи очи!

— Не пожела да яде от храната, която приятелят ми му предложи, но и с това ще се справим — продължи Тревър. — След минута ще го заведем на ресторант. Всъщност в най-добрия ресторант

в града — собственост на мои приятели. Няма да спрат да му сервират, докато не открием какви са кулинарните му предпочитания.

— Какво прави това животно тук? Забранено е!

Мат се обърна назад и видя един санитар да приближава с гневна стъпка към леглото на Шели. Тревър отвори уста да обясни, но тази възможност не му беше дадена:

— Погледнете пациентката! Притеснявате я. Незабавно напуснете тази стая!

Мат погледна към Шели и се изненада от омразата, с която младата жена гледаше към този мъж.

Санитарят определено имаше брутално излъчване и на Мат му се прииска да му забие един в мутрата, когато ниският набит мъж грубо посегна към Джигс. Мат инстинктивно отблъсна ръката на негодника.

— Отивам за старшата сестра — заплашително рече санитарят.

— Хайде, Мат, да вървим. — Тревър взе кученцето. — И без това имаме резервация за вечеря — обърна се към Шели и повтори: — Не се притеснявай за кученцето си, ще се грижа добре за него.

Очите на Шели нервно отскочиха от санитаря към Мат. Нещо определено я притесняваше, но Мат нямаше представа какво. Не може да беше само задето отвеждаха кучето ѝ. Тя направи неимоверно усилие и успя да повдигне глава от възглавницата си, после я завъртя, възпротивявайки се на нещо. Но на какво?

— Трябва да лежиш неподвижно — скара ѝ се санитарят и грубо натисна раменете ѝ надолу.

В тъмносините очи на Шели, приковани в Мат, се четеше паника и няма молба.

Какво, за бога, я тревожеше?

Тя беше откачена, повтори си за кой ли път Мат. В постъпките ѝ нямаше логика и здрав разум. Нима беше нормално да реагира така само защото ѝ вземаха кучето, което по принцип нямаха право да вкарват в болницата?

Трябва да беше заради кучето, нали така? Какво друго можеше да е?

Или може би не искаше Мат да си тръгне? Точно когато тази мисъл мина през ума му, Шели се извъртя на една страна, докопа ръката му и го загледа ужасена. И този път Мат нямаше да се отдръпне, ако санитарят не се беше изпречил пред него.

— Мат, трябва да вървим — подкани го Тревър. — Разстройваме я.

— Шели, утре ще дойда — обеща ѝ Мат от прага на стаята. Шели не откъсваше очи от него. Миглите бързо-бързо трепкаха, сякаш тя продължаваше да се опитва да му каже нещо.

— Дали само на мен така ми се струва, или Шели наистина се държи повече от странно? — попита Мат, когато двамата с Тревър се озоваха в безлюдния коридор.

— Мисля, че реакцията ѝ при вида на бедния пухчо беше повече от нормална — Тревър се загледа в кученцето с почти майчинска любов. — Не е в състояние да комуникира с нас, но при контактите с любимеца ѝ думите са излишни. Той я обича.

Мат бутна летящите врати и се озова навън. Вълна горещ въздух го шибна през лицето. Бледите очертания на луната вече се виждаха върху притъмняващото небе. Долови свежия аромат на тропически растения и с наслада вдъхна от него — беше съвсем различно от миризмата на антисептик в болничната стая. Тревър отвори едната от предните врати на поршето и сложи кученцето между двете седалки. Мат понечи да влезе в колата, но се спря.

— Знаеш ли, Трев, мисля да отскоча обратно до реанимацията. Само да видя дали Шели вече се е успокоила.

— Ще дойда с теб.

Мълчаливо прекосиха паркинга и приближиха до двете палми, издигащи се пред прозорците на стаята на Шели. Луминесцентното осветление беше включено и вътре беше светло. Санитарят се суетеше около болните — сменяше системите, следеше показанията на мониторите.

Лицето на Шели не се виждаше добре — двамата мъже бяха прекалено далеч, за да могат да доловят емоционалното ѝ състояние.

— Мисля, че всичко е наред — отбеляза Тревър. — Да тръгваме към ресторанта.

В този миг шестото чувство на Мат се събуди и той почувства, че го обзема безпричинно безпокойство.

— Чакай малко — промълви той.

Мъжът в стаята приготви инжекцията за другата пациентка и ѝ я постави. Устните му се изкривиха в цинична усмивка, когато ръцете му се плъзнаха под чаршафа на унесената от лекарството жена.

— Дали не ми се привижда, или този негодник наистина прави това? — възкликна възмутено Тревър.

Пръстите на санитаря обгърнаха едната гърда на болната и започнаха да я мачкат и опипват.

— Копеле мръсно! — изруга гневно Мат. — Ето това се е опитвала да ти каже Шели през цялото време!

— Леглото ѝ е разположено така, че тя не може да го види какво прави.

— Очевидно е видяла нещо. Или пък той е сторил същото и с нея. Затова беше толкова нервна и уплашена.

Мъжът пристъпи към леглото на Шели. Мат не изчака да види какво ще се случи, а скочи и като вихър профуча през входната врата. След минута вече бе в реанимацията. Мургавият мъж държеше спринцовка в ръката си. В мига, в който се наведе над леглото, ръката на Шели отскочи встрани и иглата на системата раздра нежната ѝ кожа. От раната бликна кръв и изпръска санитаря.

Негодникът се извърна назад. Ненадейната поява на друг човек в стаята го уплаши. Мат се спусна към него, сграбчи го и го притисна яростно към стената.

— Ти, мръсно малко копеле! — изсъска той. Пръстите му се стегнаха около гърлото на санитаря, а юмрукът му се заби в корема на перверзника.

— П-пусни ме — изпелтечи последният.

Мат впи пръсти в перчема му и удари главата му в стената.

— Мат, спри! — извика Тревър.

Зад гърба на приятеля му се мяркаха и други фигури.

— Този мъж опипва болните! А може да си е позволявал и нещо още по-страшно — процеди през стиснати зъби Мат. — Шели не искаше да ѝ слага болкоуспокояващо, защото се е страхувала от онова, което този боклук е можел да ѝ причини!

— Това е абсурдно! — възрази една спретната жена на средна възраст, облечена в сестринска униформа. — Саймън работи тук от години.

— И винаги е нощна смяна, нали? — настоя Мат. — Когато няма кой да го види, докато извършва гнусното си деяние.

— Не ставайте смешен. Ние вярваме безрезервно на Саймън.

— Ние пък го наблюдавахме, докато опипваше болните — информира ги Тревър. — Ще се обадим в полицията.

— О, божичко! Веднага ще извикам началника.

Жената забърза надолу по коридора и Мат използва отсъствието на свидетели, за да забие коляно в слабините на негодника. Мъжът изви от болка и се свлече на пода. Мат сви юмрук, готов да го стовари отново върху му.

— Мат, чакай... Спри! — извика Тревър, после пак: — Не, Шели! Не може да ставаш!

Ейми се надигна и успя да се изправи до седнало положение, но почти веднага се олюля. Мат се спусна към нея и я взе в обятията си. Тя уморено опря глава на рамото му.

Тялото ѝ му се стори невероятно леко, макар да лежеше отпуснато с цялата си тежест в ръцете му — неподвижно и доверчиво притиснато към него, като че ли Мат ѝ беше стар и верен приятел.

— Ти се опитваше да ми кажеш, нали? — шепнеше той, а ръката му не спираше да гали гърба ѝ.

Ейми вплете пръсти в неговите. Кръвта от разкъсаната ѝ вена обагри кожата му. После показалецът ѝ докосна дланта му и се плъзна по нея. Шели пишеше! Какъв глупак беше! Това бе единственият начин, по който тя можеше да му каже нещо.

Притисна я към себе си. „Помог...“ — Пръстът ѝ спря, треперещ от усилието, после продължи... „ни ми“. „Помогни ми“.

Мат я притисна още по-силно към себе си и ѝ прошепна:

— Не се тревожи. Разбира се, че ще ти помогна.

ШЕСТА ГЛАВА

Декстър Фокс внимателно разгледа снимката си, поместена в списание „Софтуер Ъпдейт“, което беше своего рода индустриална Библия. По дяволите! Снимката не го представяше в особено благоприятен вид. Очите му — по бебешки сини и с невероятно секси поглед, на който не можеше да устои нито една жена — изглеждаха кривогледи. Та той беше красив, дявол да го вземе! Зашеметяващо красив.

Телефонът на бюрото му иззвъня и из стаята се разнесе гласът на секретарката:

— Един господин от ФБР иска да ви види.

Жената му се стори притеснена. Жегна го лошо предчувствие.

— Пусни го да влезе — нареди той.

Специален агент Джон Томас влезе в офиса, показва значката си на Декс и рече:

— Разследваме смъртта на федералния шериф, убит в Сакраменто.

— В Калифорния? — произнесе презрително Декстър, все едно че ставаше дума за някоя страна от третия свят, за която никой не даваше и пукната пара.

— Имаме основания да вярваме, че Ейми Конрой има нещо общо с тази история. Работила е за вас, нали?

Мъжът много добре знаеше, че Ейми бе работила тук, нещо повече — най-вероятно знаеше всичко за нея, но Декстър реши да се престори, че не си дава сметка за това и да се престори на горящ от желание да съдейства:

— Беше наша служителка в продължение на близо пет години, но когато майка ѝ умря, Ейми изпадна в депресия и след погребението на старата буквално се изпари.

— Подозирате ли, че е замесена в някоя нечиста игра? — Лицето на мъжа не изразяваше нищо, макар да беше ясно, че знае много добре какво точно се е случило с Ейми.

— Когато един ден Ейми не дойде на работа, ние се притеснихме и Айрини — една от моите служителки — отиде до апартамента ѝ. Собственикът казал, че квартирантката му е напуснала, защото имала намерение да се премества в Ел Ей. Решихме, че точно това е направила.

Агентът от ФБР бавно кимна и тревогата на Декс нарасна. Защо всъщност беше дошъл тук този човек? Всички тези факти му бяха известни. Да не би да му залагаха капан? Трябваше да внимава какво казва.

— Живяла е в една къща в Сакраменто, която е била взривена. Шерифът, който бил отишъл да разпита Ейми, загинал, а вашата бивша служителка е изчезнала.

— Защо ѝ е било да го убива? — направи се на учуден Декс. Струваше му се, че точно такъв въпрос можеше да се очаква от човек, който нямаше представа, че Ейми е била укривана от ФБР по програмата за защита на свидетелите. Декс се поздрави наум заради това, че бе платил на Зейн да подкупи един служител от ЦРУ, за да се докопа до секретното досие на Ейми. Сега разполагаха с вътрешен източник на информация.

— Не сме сигурни, че точно тя е извършила престъплението, но държим да я разпитаме. Знаете ли имената на някои нейни приятели?

— Не съм чувал изобщо да има приятели. Лицето ѝ бе обезобразено от виненочервен белег и това страшно я притесняваше, когато ѝ се налагаше да контактува с други хора, така че предпочиташе да е сама. — Декстър се облегна назад и надяна маската на абсолютно спокойствие. — Да ви кажа честно, тя нямаше и време за срещи с приятели. Майка ѝ беше болна от паркинсон и Ейми трябваше денонощно да се грижи за нея. Особено към края...

— Нали няма да възразите, ако разпитам някои от служителите ви? Може да е споменавала нещо пред тях. Кой знае, току-виж, че сме попаднали на следа.

— Разбира се, няма проблем — отвърна Декс с усмивка. Нима имаше друг избор?

Агентът излезе и секунда по-късно в офиса влетя Айрини. Както обикновено бе облечена в къса, прилепнала към тялото ѝ рокля. Дишаше тежко.

— Надушили ли са нещо? — попита тя.

— Не, нямат нищо конкретно. Загубили са най-важния си свидетел и се надяват, че някой тук може да им помогне да я открият.

— Мислиш ли, че...

— Никой не знае. Само Ейми се беше досетила, защото беше поумна от всички наши служители, взети накуп.

Айрини повдигна полата на роклята си и седна на бюрото, разкривайки пред погледа му закръгленото си бедро:

— Ние и без това вече сме решили проблема. Никой не може да докаже, че правим нещо незаконно, нито пък, че сме поръчали нечие убийство.

— Знаеш ли на каква мисъл ме навежда посещениято на този агент? Че федералните власти нямат ни най-малка представа къде се намира Ейми в момента, в противен случай нямаше да душат като хрътки наоколо.

Айрини се изправи и заобиколи бюрото:

— Много си напрегнат. Дай да те разтрия. Междувременно ще ти съобщя последните данни, които получихме от Зейн.

Идеше му да я разкара, но разговорът му с агента го беше изнервил до крайност — макар да беше на крачка пред тях, никак не му беше приятно, че федералните служби са по петите му.

Декс се извърна на стола и застана така, че Айрини да може да масажира врата и раменете му. Тя започна масажа по обичайния начин — плъзгайки бавно нокти по цялото протежение на гърба му. Това подейства на Декстър възбуждащо.

— Зейн провери всички пластични хирурзи в и около Сакраменто. Никой от тях не е имал пациентка като Ейми.

Декс отпусна главата си надолу, за да ѝ даде възможност хубаво да размачка врата му. Когато върховете на пръстите ѝ се загубиха в косата му, той въздъхна блажено. Все пак тази кучка ставаше за нещо...

— Кажи му да провери и в Сан Франциско. Ейми може да е отишла там.

Айрини се прехвърли върху мускулите в основата на раменете му. През тялото на Декстър премина гореща вълна. Отчете като пропуск факта, че не беше карал Ейми да го разтрива от време на време. Ако ѝ бе обръщал повече внимание, тя все още щеше да е тук. Не му харесваше да я гледа, но ако тя застанеше зад гърба му така,

както Айрини в момента, грозното петно на лицето ѝ нямаше да попречи на ерекцията му.

— Декс, имаш ли представа колко ни струва това? Зейн не може просто да влезе в лекарски кабинет и да поиска да му съобщят поверителна информация, свързана с пациент. Той и хората му са се представяли за репортери, пишещи статия за лазерната хирургия като средство за отстраняване на петна по рождение и белези от друг характер.

— Е, и? — Хич не му пукаше как Зейн събираше информацията си. Интересуваха го единствено крайните резултати.

— Ако някой от лекарите откаже да съдейства, става наложително да се проникне тайно в офиса и да се прерови цялата документация. В такъв случай се налага да плащаме на Зейн три пъти повече от нормалното.

— Може и да е така, но си струва. Ако не открием бързо Ейми, ФБР със сигурност ще ни изпревари.

— Имам идея. Ще използвам Интернет, за да видя дали няма да мога да открия местонахождението на онова псе.

Тонът на Айрини би могъл да стресне доста мъже, но Декс познаваше кучката от прекалено дълго време, за да отдава особено значение на начина, по който казва едно или друго нещо.

— Чувал ли си за Animalplanetnetwork.com? — попита тя, потупвайки мускулите му с леки отсечени движения.

— Не. — Сърфирането из Интернет беше за тъпанари. Парите бяха в микрочиповете и софтуера.

— Зейн се е сдобил със снимка на кучето, което Ейми по всяка вероятност е откраднала, преди да изчезне безследно. Един от съседите на собственика е направил снимката, за да я покаже на Организацията за спасение на животни, станали жертва на насилие. — Тя измъкна една снимка от джоба си — удивително постижение, като се имаше предвид колко опната беше дрехата по тялото ѝ.

Декс не понасяше животните — оставяха козина по костюмите му. Това куче бе по-противно от повечето, които беше виждал. Направо уродливо.

— Какво му е на ухото?

— Според съседа, предоставил снимката, собственикът на кучето е отрязал ухото му, за да докаже на жена си, че ще съжалява,

ако го напусне. Вечерта, в която се е случило това, негодникът бил пиян до козирката, а жена му просто изчезнала.

Декс наклони глава встрани и впи поглед в Айрини:

— Две жени изчезват от един и същ квартал. Възможно е да има някаква връзка.

— Възможно, но малко вероятно. Проверявам сайта за животни. Ако някой е видял куче с отрязано ухо, едва ли лесно ще го забрави.

Идеята му се струваше тъпа, но Декстър реши да си държи езика зад зъбите и да се наслади на възбуждащото движение на пръстите ѝ по шията му. Представи си, че жената, която го масажира, е Ейми Конрой и с изненада установи, че тази мисъл му въздейства особено еротично.

Айрини се приведе към него и гърдите ѝ опряха в гърба му — уж случаен, но същевременно силно провокативен жест. Тя обичаше подобни сексуални игрички. Първо правеше така, че Декстър да се отпусне, а след това нарочно го възбуждаше. Както сега — премести се и — уж невинно — плъзна твърдите зърна на гърдите си по гърба му.

Спомни си как гърдите на Ейми подскачаха под блузата ѝ, когато тя се движеше из офиса и си представи, че точно те се притискат към тялото му. В слабините му се разля силна топлина, пулсът му се ускори, мъжествеността му набъбна. Затвори очи и се отдаде на фантазиите си.

— Е, какво мислиш за идеята ми? — попита Айрини, връщайки го към баналната действителност.

— Смятам, че мога да измисля нещо по-добро — тросна се той. — Както винаги.

Преживяваше първокласна ерекция, тялото му копнееше за облекчение, но Декс не искаше да се поддава на порива си да изчука набързо Айрини. Трябваше да я остави да се изкаже и да я отпрати побързо. Когато се отървеше от нея, щеше да вдигне телефона и да се обади на асистентките по техническите въпроси.

Това беше наименованието, под което бе известна агенцията за момичета на повикване, намираща се на същата улица. Щяха да му изпратят някое готино парче, което да се погрижи за него. Тези госпожици струваха скъпо, но пък си заслужаваха парите. Освен това актът с тях си беше чисто физически и неангажиращ.

Ако се захванеше с Айрини, нямаше да има отърване от нея. Успееше ли веднъж да се докопа до него, никога нямаше да го пусне.

— Прав си, Декс — прошепна в ухото му тя, — трябва да очистим Ейми от пътя си. Просто много ми се ще да знаехме къде е отишла или кой би могъл да ѝ помага.

Възбудата му беше толкова силна, че му пречеше да мисли. Айрини докосна ухото му с върха на езика си — тази кучка ставаше все по-дръзка и по-дръзка.

Скоро щеше да ѝ даде онова, което ѝ се искаше; щеше да я тръшне върху бюрото си и да я изчука така, че свят да ѝ се завие, а после щеше да я остави в миналото.

Вече беше започнал преговори по продажбата на „Фокс Ентърпрайзис“. Трябваше час по-скоро да се отърве от компанията и да започне на чисто. Без Айрини.

Ейми се събуди. Не помнеше къде се намира и какво точно правеше на това място. Извърна очи, доколкото ѝ позволяваха тесните процепи на превръзката, и видя Матю Дженсън, заспал на един стол до леглото ѝ. Случилото се незабавно се върна в съзнанието ѝ.

Мат я беше спасил от онзи отвратителен тип и я беше уверил, че ще ѝ помогне. Бе държал ръката ѝ в своята, докато я успокояваше. Той беше единственият мъж, държал я някога в прегръдките си, и това ѝ се бе видяло напълно... естествено. Сякаш мястото ѝ беше именно там.

Тя отчаяно копнееше за някого, който да я обича и да се грижи за нея. Цял живот беше живяла сама. Единственият човек, който безрезервно я бе дарявал с чувствата си, беше майка ѝ, но след смъртта ѝ светът изглеждаше пуст и самотен.

Ейми осъзнаваше, че Мат се заблуждава относно нейната самоличност, че я смята за Шели — жената, която бе обичал, но в момента не даваше и пукната пара за това. Тя имаше нужда от този мъж. Нямаше сили да се справи сама, без него. Наред с това изпитваше силно вълнение при мисълта за Мат — нещо напълно непознато и ново за нея.

— Само си търсиш белята — каза си тя, без да откъсва поглед от заспалия на стола мъж.

Очевидно бе приел насериозно обещанието си да ѝ помогне. Беше в същите дрехи, а лицето му не беше бръснато — това бе доказателство, че не се беше отделял от нея от страх да не ѝ се случи нещо лошо.

Това толкова я трогна, че от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Той не го прави за Ейми Конрой, а за Шели Ралстън — напомни си тя.

Въпреки това бе убедена, че до края на живота си ще запомни момента, в който Мат я бе държал в прегръдките си. Ръцете му бяха толкова силни и същевременно — нежни, беше я притискал толкова плътно към гърдите си, че тя бе усещала с тялото си ударите на сърцето му.

Ейми потръпна от желание отново да се озове в прегръдките му. За повечето жени близостта с мъж бе нещо напълно естествено, но не и за нея. Никой не я беше прегръщал, дори докосвал. Ейми Конрой беше Звяра. Потръпна при спомена за случая, в който се бе сдобила с този прякор, и се опита да убеди сама себе си, че това няма никакво значение...

Мат продължаваше да спи. Тя поглъщаше с очи мъжествените черти на лицето му, задържа поглед върху рязката извивка на устните и върху дългите му извити мигли. Излъчваше арогантност, но едновременно с това бе състрадателен, нежен мъж.

Какво ли щеше да е усещането, ако Мат я целунеше?

Трябваше да престане с тези глупави вълнения. В мига, в който му разкриеше коя всъщност бе, той нямаше да има причина да остане до нея. Освен това животът ѝ беше в опасност, така че трябваше да се концентрира върху изработването на стратегия за самозащита.

Ако разкриеше самоличността си, тези данни можеха да се появят в пресата, в телевизията. В момента, в който Декстър разбереше къде е, щеше да уреди да я убият. А ако си затраеше? Така щеше да спечели още време, за да мисли...

Едва ли щеше да е за дълго. В момента, в който махнеха превръзката ѝ, Мат щеше да я погледне в лицето и да разбере, че тя не е любовта на живота му.

Стомахът ѝ се сви от притеснение, като си спомни допълнителните наранявания и белези, които бе получила. Като че ли противното петно не ѝ беше достатъчно. Съдбата отново я беше

наказала. Тя имаше нужда от пластична хирургия, но нямаше средства, за да си го позволи...

Мат отвори очи и се изправи:

— Добре ли си?

Ейми успя да кимне утвърдително. Докато го гледаше, през тялото ѝ отново премина тръпка на копнеж.

— Не се движи.

Той се приведе над нея и започна да оглежда раната на лявата ѝ ръка, причинена от иглата на системата по време на съпротивата, която Ейми бе оказала на санитаря предната вечер.

— Не се тревожи, арестуваха онзи негодник. След като ти дадоха лекарството снощи, лекарят те прегледа. Очевидно всичко, което си е позволявало онова копеле, е било да те опипва.

Ейми усети, че се изчервява под превръзката. Не биваше да изпитва неудобство — та нали Мат си мислеше, че обсъжда проблема с някого, когото познава твърде добре? Не беше разбрал, че е девствена, нито пък имаше някаква представа в каква паника бе изпаднала при мисълта, че не знае какво беше правил с нея онзи перверзник.

— Ти ще...

— Дженсън! Научих за случилото се. — Един полицаи влезе в стаята и прекъсна Мат по средата на изречението. — Не бях дежурен, иначе лично щях да арестувам онази долна твар!

Ейми не беше сигурна откъде полицаят познаваше Мат, пък и нямаше смисъл да си тормози съзнанието с подобни въпроси. Този мъж щеше да я разпитва. Претегли мислено възможностите и хвърли зара. Щеше да се преструва, че е Шели Ралстън толкова дълго, колкото бе възможно.

Мат ѝ представи полицаия, но тя не запомни името му. Мозъкът ѝ беше ангажиран с търсенето на начини да отвърща на въпросите на офицера така, че да не събуди съмнението му.

— Вече имаме сведения, че другата жертва е била жена...

Разбира се, че беше жена. Шели. Много бързо биха могли да го докажат, ако само решаха да направят по-подробен анализ на тленните ѝ останки. Всеки момент щяха да я попитат дали е познавала мъртвата.

— Със сигурност са идентифицирали шофьора на камиона, но не са сигурни дали той е качил жената на стоп. Не може да се каже дали е

пътувала в камиона или в колата.

— Шели, запознаха ли те с детайлите около катастрофата? — попита Мат. — Вдигни левия си пръст, ако отговорът е „да“.

Ейми не помръдна. Дано изпуснеха повечко информация, за да успее да съчини история, на която да повярват.

— Ударът е бил челен. Хората от двете превозни средства са изхвърчали навън. Това е спасило живота на теб и на кучето ти. Другите двама не са имали този късмет. Телата им са се приземили в близост до камиона, който експлодирал и ги превърнал във въглини.

Сърцето ѝ се сви при мисълта за мъчителната смърт на Шели. Да се преструва, че е Роушъл Ралстън и да кара Мат да вярва в това бе наистина жестоко. Посегна към ръката му, готова да признае истината.

В този миг пред погледа ѝ се изпречи противното лице на Декстър Фокс.

Закле се, че ще разкрие пред Мат измамата, но по-късно, след като се възстановеше достатъчно, за да не бъде толкова беззащитна. Надяваше се, че той ще ѝ прости.

— Шели, вдигни пръст, ако жената е била твоя приятелка. Трябва да съобщим трагичната вест на семейството ѝ.

Ейми пак не помръдна, само затвори очи. Не искаше погледът ѝ да я издаде.

— Точно както си мислехме — отбеляза полицаят. — Онзи шофьор я е качил на стоп. Не сме сигнализирани за изчезнали лица в Кий Уест. Ще проверя в щатската база данни, за да видя дали там няма нещо.

Той стисна ръката на Мат, после излезе и Ейми отправи мълчалива благодарствена молитва към бога. Ненавиждаше се за това, че се е превърнала в лъжкиня — точно като Декстър Фокс — но се чувстваше като костенурка, паднала по гръб в пустинята, изложена на безпощадните лъчи на парещото слънце. Напълно безпомощна.

— Шели, дълго разсъждавах върху ситуацията, в която се намиращ, и измислих нещо. — Гласът на Мат прозвуча абсолютно безизразно и по тялото ѝ полазиха хладни тръпки. — Независимо от всичко, което си сторила, смятам да ти помогна.

За частица от секундата целият свят сякаш замръзна в ледена неподвижност. Какво именно бе направила Шели?

— Ако не се подложиш на реконструктивна операция, ще останеш обезобразена до края на дните си. Имаш ли представа какво би означавало това за теб?

Естествено, че имаше представа! Знаеше го по-добре от всеки друг — това означаваше втрещени в нея погледи, шушукане зад гърба ѝ. И дори — по-лошо: никой мъж нямаше да пожелае да я прегърне. Никога.

Вече се чувстваше самотна, особено след спомена за ръцете на Мат, обвиващи тялото ѝ. Беше опознала, макар и за няколко кратки мига, сладостта на близостта с мъж и тази близост щеше да ѝ липсва, ако не си направеше пластична операция.

— Ще платя за операцията, ако — и това е едно наистина голямо „ако“, така че внимателно обмисли отговора си, преди да го дадеш — ако никога повече не се доближиш до мен. Искам да се закълнеш в това. Никога! Никога няма да ми се обаждаш, да ме преследваш или да търсиш други начини да установиш контакт с мен... Никога вече!

Нима го виждаше за последен път? Остра болка прониза сърцето ѝ. От очите ѝ бликнаха сълзи. Защо? Защо?

— Вдигни си ръката, ако си съгласна.

Тя затвори очи. Онова, което изпитваше, бе противно на всякаква логика. Той не беше неин и тя по принцип нямаше право да се опитва да го задържи. Въпреки това дълбоко страдаше при мисълта за раздяла с него.

„О, Шели, не си причинявай подобно нещо!“ Нямаше избор. Отвори очи и бавно вдигна ръка.

Мат се изправи:

— Виждаш ме за последен път. Не искам да останеш обезобразена, но и повече не искам да си имам нищо общо с теб. Разбираш ли?

Не, не разбираше. Той наистина ли искаше да каже, че това бе последната им среща? Очевидно.

Мат се извърна и тръгна към изхода.

Тя понечи да извика, за да го спре, но думите останаха заключени в сърцето ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Тревър буташе количката на Ейми по алеята, отвеждаща към входа на клиниката в Бел Еър. Краткото пътуване от Кий Уест до Парадайз Кий я беше изтощило и тя с мъка държеше раменете си изправени. През времето на престоя си в болницата бе отслабнала повече, отколкото бе допускала.

Не беше виждала Мат от пет дни. Тревър го беше сменил, идваше при нея всеки ден и най-подробно я осведомяваше как върви животът на Джигс. Нито веднъж не бе споменал името на Мат, а и тя не питаше. В края на краищата му беше дала дума, която възнамеряваше да удържи.

Тревър не познаваше Шели Ралстън, така че задачата на Ейми да се преструва на мъртвата значително се облекчаваше. Не спираше обаче да се пита какво ли бе направила Шели, за да накара Мат да ѝ постави такова категорично условие. Причината, поради която той не искаше повече да я види, трябва да беше изключително важна, като се имаше предвид колко влюбени са били двамата навремето.

Мат ѝ липсваше. Не можеше да се пребори с това чувство.

Беше безсмислено, разбира се. Пълна загуба на време. Въпреки това не беше в състояние да овладее емоциите си. Денем не спираше да мисли за Мат, а сънищата ѝ бяха изпълнени с него.

— Доколкото разбрах, Клайв Бъроуз е изключително способен хирург — обясняваше Тревър, докато приближаваха към сградата, прилична по-скоро на богата южняшка къща, отколкото на клиника. — При него идват жени от цялата страна.

Външният вид на клиниката, както и скъпите маслени платна по стените, мраморните вази с екзотични цветя и античните статуи, изпълващи интериора на частната клиника, не оставяха никакво съмнение, че доктор Бъроуз предлагаше услугите си на астрономични цени. По дяволите! Как, за бога, щеше да спечели достатъчно пари, за да може един ден да се издължи на Мат? Щеше да го направи, дори да ѝ отнемеше години.

Зад изящното бюро на рецепцията седеше удивително красива жена — толкова красива, че в никакъв случай не можеше да бъде творение на природата. Жената вдигна поглед нагоре и забеляза Тревър и новата пациентка.

— Добро утро! — възторжено приветства тя Тревър. — Вие трябва да сте Роушъл Ралстън.

— Всъщност, аз съм Тревър Адамс, а това тук е моята приятелка Шели Ралстън.

Ако челюстта ѝ не беше обездвижена, Ейми щеше да избухне в смях. Тревър имаше невероятен ефект върху жените — дори върху зашеметяващи красавици като тази тук.

— Да, разбира се, точно това имах предвид.

Жената удостои Ейми с бегъл поглед, което напълно я устройваше. Не беше свикнала някой да я гледа директно в очите. Хората бяха избягвали да правят това през целия ѝ живот и когато някой случайно я погледнеше по този начин, я изпълваше безпокойство.

— Докторът прегледа документацията, изпратена от болницата — каза жената и затрепка с дългите си гъсти мигли. — Ще го уведомя, че сте пристигнали.

Почти веднага бяха поканени да влязат в кабинета на лекаря. Зад лъснатото до блясък махагоново бюро седеше мъж на около четиридесет години. Привлекателен, с късо подстригана кестенява коса и красиви интелигентни кафяви очи, гледащи иззад стъклата на очила с телени рамки.

Доктор Бъроуз се усмихна лъчезарно на Тревър, хвърли поглед към Шели и заговори на придружителя ѝ:

— Проучих основно болничното досие на Роушъл, но искам и сам да я прегледам. Болницата, в която е била до момента, е в най-добрия случай третокласна. Искам да видя какви вреди са ѝ нанесли.

Изад вратата безшумна като сянка се появи една сестра и избута количката на Ейми в амбулаторията.

— Мили боже! — възкликна сестрата, когато свали превръзката на болната и отмести поглед встрани.

Ейми се огледа наоколо и установи, че никъде в помещението нямаше огледало. Не беше възможно да изглежда по-зле, отколкото преди, нали?

Доктор Бъроуз влезе в амбулаторията. С безизразно лице огледа нараняванията ѝ и отбеляза:

— В онази болница са направили едно похвално нещо — покрили са лицето ви с кожа от мъртвец, което е възпрепятствало по-нататъшна регенерация.

Кожа от мъртвец? Стомахът ѝ се сви и преобърна. Върху лицето ѝ бяха сложили парчета от кожа на труп. Нима нещата можеха да бъдат по-зле, отколкото вече бяха?

— Сестрата ще ви направи превръзка, а после ще обсъдим подробностите около операцията ви.

Следвайки инструкциите на лекаря, сестрата положи слой щипещ гел върху лицето ѝ, после го превърза наново. Върнаха се в кабинета, където ги очакваше Тревър.

— Костната структура от дясната страна на лицето ѝ трябва да бъде поправена — каза докторът. — Но пораженията не са толкова сериозни, колкото ми се сториха, докато четях доклада на колегите от болницата. Почти цялата кожа липсва, но мускулатурата отдолу е незасегната.

Това означаваше ли, че петното ѝ е изчезнало? Трябва да беше така, защото до този момент никой не го беше споменал. Ако доктор Бъроуз успееше да възстанови пострадалите кости, тогава имаше вероятност Ейми да започне да изглежда като нормален човек.

Какво ли щеше да е да се появи в стая, пълна с хора, без сърцето ѝ да бие до пръсване от очакването всички очи да се впият в нея? А шушукането бе още по-обидно. Би дала всичко, за да се превърне в нормално човешко същество.

— Най-трудно ще ни бъде да заменим липсващата кожа. Аз използвам дермаграфт — нов биоинженерен продукт, представляващ кожа с всички характеристики на истинската, само че произведен в лабораторни условия. Преди това да стане възможно, се налагаше да вземаме кожа от други части на тялото на пациента и да я присаждаме върху лицето.

Доктор Бъроуз говореше само на Тревър, като че ли Ейми изобщо не присъстваше в стаята. Тревър Адамс определено оказваше магнетично въздействие върху хората около себе си.

— Така ще избегнем всякакви белези. Едната ѝ скула се е запазила непокътната. Като използваме имплантант ще

реконструираме и дясната страна на лицето ѝ.

Тревърър се обърна към Ейми и стисна окуражаващо ръката ѝ:
— Не се тревожи. За нищо. Всичко ще бъде наред.

Тя стисна тясната му длан в отговор, а после изписа послание върху нея: „Бог да те благослови“. Погледът ѝ срещна неговия и Тревърър ѝ се усмихна с такава нежност, че от очите ѝ бликнаха сълзи.

Мат не окъсваше поглед от ясното синьо небе над Нантъкет, докато сестра му се опитваше за пореден път да му повлияе да промени мнението си. Обичаше Емили повече от всичко на света, но вече бе взел твърдо решение.

— Ти си роден боец — говореше Емили, а гласът ѝ трепереше от вълнение. — Мама дори не успя да стигне до болницата, когато те раждаше — ти побърза да излезеш на белия свят и първият ти досег с него бе задната седалка на една полицейска кола. Оттогава не си престава да се бориш. Не е присъщо за теб да се предаваш.

Мат вдъхна дълбоко наситения с морски соли въздух и зарея поглед към прелестния залив, осеян с бели платноходки. Сестра му имаше право, но сега борбеното хлапе от забутаните чикагски улици бе изчезнало; Матю Дженсън сякаш бе друг човек от друго време.

— Искам да се оттегля за известно време и да си отдъхна — призна той.

Престори се на погълнат от прелестната гледка, за да изглежда по-убедителен.

— О, Мат, толкова се радвам, че си тук! През последните няколко години не се виждаме достатъчно често.

Той хвърли кос поглед към нея. По лицето ѝ бяха изписани загриженост и обич. Макар Емили да беше с пет години по-възрастна от него, двамата много си приличаха. Сестра му беше красива жена със златисто кехлибарени очи и тъмна гъста коса. Приличаха си не само по външност, но и по характер. Бяха заредени със силна воля да преуспеят, ето защо на Емили ѝ беше трудно да разбере сегашната му постъпка.

— Имам идея — каза тя. — Защо не...

Мат подскочи. Познаваше сестра си достатъчно добре, за да е наясно с факта, че планът ѝ няма да му хареса. Мразеше да спори с нея

в случаите, когато решенията му бяха окончателни.

— Изчакай ме. Трябва да се обадя по телефона.

Кий Уест не излизаше от ума му, откакто бе пристигнал тук. Добре де, трябваше да признае, че всъщност Шели беше тази, за която не преставаше да мисли. Преди три дни ѝ бяха направили пластична операция, която бе преминала успешно.

Набра номера на Тревър в Залива на полумесеца. Отсреща се чу провлачен южняшки акцент и Мат помоли Бабълс да повика приятеля му.

— Тревър е в кухнята в момента. Опитва се да убеди Джигс да си хапне малко филе миньон. Ей сега ще го извикам.

Джигс беше едноухият приятел на Шели. Очевидно кучето бе не по-малък инат от собственичката си — едва близваше от деликатесите, които му се предлагаша. Тревър, разбира се, нямаше да се откаже да упорства по отношение на животното. Тревър Адамс — брат, приятел, ветеринар. Достатъчно беше само да се назове проблем и Тревър бе на линия, готов да помогне.

— Мат, как си?

— Страхотно. Направо страхотно. Обаждам се да разбере какво става с Шели.

— Състоянието ѝ се подобрява с всеки изминал ден. Знам, че я боли ужасно, но не съм я чул да се оплаче нито веднъж.

— Кога според теб ще я изпишат?

— Клайв каза, че ще свалят превръзката ѝ след два дни. Ако всичко е наред, физиономията ѝ ще е подута като балон. Ще трябва да остане на легло още един-два дни, докато спадне отокът.

— Ако всичко е наред — повтори замислено Мат. — Има ли някаква опасност да се получат усложнения?

— Клайв не може да каже със сигурност, докато не свалят превръзката. Но имам добри новини — той реши, че операцията на Шели ще е безплатна, така че няма да загубиш нито цент.

Клайв? Очевидно Тревър беше взел прекалено присърце случая на Шели, след като беше на „ти“ с лекуващия я лекар. Можеше да се обзаложи, че именно Тревър е убедил доктора да оперира Шели без пари. Боже! Точно това, от което се беше страхувал — неговият най-добър приятел бе започнал да се привързва към онази откачалка.

— Чудесно. Благодаря.

— Има минимална вероятност Шели да отхвърли кожата, която ѝ присадиха. Случва се, макар и рядко. В този случай ще трябва да повтори операцията и да ѝ присади от нейната собствена кожа.

Мат се поколеба, после каза:

— Тя пита ли за мен?

Възцари се мълчание, накрая Трев отвърна:

— Не. Шели държи на обещанието си.

Мат я беше принудил да се закълне, че няма да го безпокои повече, но не очакваше това да се случи. Ето че тя дори не беше споменала името му. Логична първа стъпка. Дали не беше малко разочарован? В никакъв случай.

— Не мисля, че Джигс се храни както трябва — сподели с нея Тревър. — Но ти не се притеснявай, кучето ти е добре. Само дето е малко... придирчив.

Доктор Бъроуз я беше оперирал преди десет дни. Оттогава Ейми беше под непрекъснатите грижи на медицинския персонал. Грижеха се за нея като за бебе — сменяха дрехите и превръзките ѝ, наместваха възглавницата ѝ под нужния ъгъл, за да ограничат подпухването на лицето ѝ.

Тревър я посещаваше всеки божи ден. Първо се отбиваше при доктор Бъроуз, за да се осведоми за състоянието ѝ, а после влизаше в нейния луксозен болничен апартамент. Дежурните сестри изпадаха в захлас при появата му, но той сякаш не забелязваше това.

Взе ръката му в своята и започна бавно да изписва буква след буква. „П-У-К-А-Н-К-И.“

Тревър удивено обърна зелените си очи към нея:

— Пуканки? Храниш Джигс с пуканки?

Ейми направи утвърдителен знак с ръка. Негодникът, който бе отглеждал Джигс бе имал навика да прекарва вечерите си пред телевизора с пакет пуканки и бутилка бира в ръка. На сутринта изхвърляше остатъците от пуканките на двора и кученцето ги обираше.

Джигс бе подлаган на системен тормоз от съвсем малък. Беше свикнал с пуканките и отказваше да поема друга храна. Докато пътуваха, скрити в багажниците на разни коли, тя му беше купувала

пуканки, но бе имала намерение да го откаже от този навик, щом веднъж се установяха някъде за постоянно.

— Добре — отвърна Тревър и се изкикоти. — Ще опитам с пуканки. Знаеш ли, че любимецът ти харесва котките ми? Даже спи с Бинго.

Идеше ѝ да се засмее. Тревър изглеждаше толкова горд от напредъка, който бе постигнал по отношение на Джигс. Дължеше му много. Толкова, колкото дължеше и на Матю Дженсън. Може би дори повече. Трев беше неотлъчно до нея през цялото време, докато се бореше с непоносимите болки след операцията.

— Както знаеш, днес ще свалят превръзката ти.

Погледът му се промени, стана някак тревожен и сърцето на Ейми се сви. Какво не беше наред? Дали доктор Бъроуз не му беше съобщил някоя лоша новина? Тя не се притесняваше особено — каквото и да се покажеше под бинтовете, едва ли щеше да е по-зле от отвратителното виненочервено петно.

„Мислех, че Красавицата и Звяра са две различни лица, не едно.“

Тези думи, произнесени преди много години, все още живееха в съзнанието ѝ. Всеки път, когато си спомнеше за онзи злополучен ден, сърцето ѝ болезнено се сгърчваше. Първата ѝ младежка любов бе унищожена за секунди от няколкото жестоки думи.

Седеше в леглото, докато лекарят сръчно разрязваше бинтовете, опасващи главата ѝ. Тревър стоеше прав отстрани. Ейми не спираше да се моли мълчаливо на Бога най-после да прояви милост към нея и да я дари с нормално лице.

Лекарят хвърли превръзките в близкото кошче за боклук и се наведе към нея, за да огледа внимателно резултатите от операцията.

— Организмът ѝ напълно е приел дермаграфа — обърна се той към Тревър. — Усмихни ни се, Шели.

Устните ѝ трепнаха, но лицето ѝ остана неподвижно. Челюстите ѝ сякаш се бяха сраснали. Опита отново и този път крайчетата на устните ѝ се повдигнаха.

— Вече можеш да говориш, Шели — каза ѝ докторът. — Шината, която обездвижваше челюстите ти, е махната.

Ейми се помъчи да отвори уста и след миг усети въздуха с езика си. Преглътна мъчително. Устата ѝ бе пресъхнала. От гърлото ѝ не излезе нито звук.

Нищо.

— Пийни малко вода. — Тревър ѝ поднесе чаша с вода и сламка.

Ейми отпи една глътка и гърлото ѝ се почувства значително по-добре, но опитът ѝ да каже нещо отново претърпя неуспех. Имаше чувството, че гласните ѝ струни са отстранени.

С нарастващо безпокойство се опита да си спомни последния път, в който беше говорила. Вярно, че бе шепнала на Джигс по време на бягството им, но това не се смяташе. Последният ѝ истински разговор беше преди два месеца, по време на срещата ѝ с федералния шериф.

А може пък гласният ѝ нерв да бе пострадал по време на катастрофата или пък при операцията. Ах, как ѝ се искаше да може да говори! Имаше да казва толкова много неща.

Тревър я окуражи:

— Хайде пак.

Ейми прокара език по изпръхналите си устни и изгъркори. Тревър и лекарят си размениха угрижени погледи.

— Не бързай — посъветва я доктор Бъроуз.

Най-накрая от устните ѝ се откъсна дрезгав шепот.

— Как... бих могла... да ви се... отблагодаря? И н-н-а... двама ви. — Тревър сви рамене, почувствал се неудобно от емоцията, изписала се върху лицето ѝ.

— Клайв е този, на когото трябва да благодариш — отвърна той. — Направи операцията ти напълно безплатно. На Мат няма да му се наложи да плати нито цент.

— Б-благодаря ви много.

Поне не дължеше пари на Мат. Като се имаше предвид по какъв начин се бяха разделили, това бе възможно най-добрият вариант.

— Още е рано да ми отправяш благодарности — отвърна доктор Бъроуз. — Лицето ти е леко подпухнало, но сега, след като вече свалихме превръзките, ти по нищо не се различаваш от пациентките ми, които идват тук за фейслифтинг или други незначителни козметични корекции. — Той натисна бутона до леглото ѝ. — Да спуснем главата ти надолу. Сестрата ще ти сложи торбички с лед. Ще държиш леда върху лицето си по следната схема: двадесет минути на лицето, десет минути — почивка. Така — през следващите четиридесет и осем часа.

Как ли изглеждаше? Ако можеше да съди по лицата на двамата мъже, гледката едва ли бе потресаваща. Въпреки това искаше да се види.

— Може ли да ми донесете огледало? — гласът ѝ прозвуча по-високо, макар и все още накъсано.

Лекарят погледна въпросително към Тревър и последният кимна. Явно двамата бяха станали добри приятели през дните на престоя ѝ в клиниката.

Лекарят извади малко огледалце от близкия шкаф и каза:

— Не искам да се разстройваш от вида си. Кожата ти е прекалено зачервена, но след няколко дни ще възвърне нормалния си цвят. Не се притеснявай и от белезите под очите ти — те са от корекцията, която направих на носа ти.

— Носът ми?

— Беше малко дългичък за лицето ти, внасяше диспропорция и затова реших — след като така и така работех върху новия ти облик — леко да го скъся.

Колко самонадеяно от негова страна, рече си Ейми, но не се почувства раздразнена от своеволието на доктора. Цял живот си беше мечтала един ден да се събуди и да се види с нова физиономия. Този лекар бе осъществил най-голямата ѝ мечта, и то напълно безплатно, така че можеше само да се чувства щастлива.

Пое огледалцето с трепереци ръце и го вдигна към лицето си. Заби поглед в отражението си. Кожата ѝ действително бе силно зачервена, но отвратителният белег го нямаше. От гърдите ѝ се откъсна въздишка на облекчение. Пак се погледна. Въпреки белезите под очите ѝ тя незабавно разпозна лицето, което я гледаше отсреща. Лицето на майка ѝ.

Беше наследила нейната златисторуса коса и сините ѝ очи, но носът ѝ беше като този на баща ѝ. Съдбата се бе намесила и бе променила това. Сега, докато се гледаше в огледалото, тя видя единствения човек, който винаги я беше обичал.

Като се замисли за живота си отпреди, осъзна, че всъщност той е бил истинска благословия за нея. Независимо от всички страдания покрай грозното петно Ейми бе имала щастието да се радва на нещо безценно — безрезервната обич на майка си.

Майка ѝ винаги се бе старала да я кара да се чувства специална, независимо от обезобразеното ѝ лице. Окуражаваше я, оценяваше високо всяко нейно постижение. Виждаше красивото у дъщеря си и беше неизказано горда с нея. Сети се за радостта в очите на майка си, когато се бе дипломирала първа по успех в училището. Беше ѝ тежко да се изправи пред всичките хора в огромната зала и да получи дипломата си преди всички други, но радостта, която бе доставила на майка си, си заслужаваше срама и унижението. „Никога не се подценявай — не спираше да повтаря майка ѝ. — Ти си толкова умна, колкото и красива. Само съжалявам, че баща ти не е жив да те види и да ти се порадва.“

Това, разбира се, не беше вярно, но очите на майката виждаха в Ейми истинска красавица. О, как ѝ се искаше майка ѝ да можеше да я види отнякъде сега. Липсваше ѝ толкова много, че очите ѝ се наляха със сълзи и тя примигна, за да ги преглътне.

Още не можеше да свикне с мисълта, че никога повече няма да чуе гласа на майка си. И да види милата ѝ усмивка. Беше ѝ благодарна за обичта, с която я бе дарила.

Тревър обгърна раменете ѝ с ръка:

— Не плачи, Шели. Червенината и белезите скоро ще изчезнат.

Тя срещна топлите му зелени очи и разбра, че той притежава същата състрадателна и нежна душа, която правеше от майка ѝ специален човек. Прегърна го със здравата си ръка.

— Не плача от тревога, Тревър. Просто ми е мъчно, че майка ми я няма. Много ми липсва.

ОСМА ГЛАВА

Наситеносиньото небе бе изпъстрено с пухкави бели облачета. Палмите бяха леко наклонили стеблата си към водата на залива. Ако излезеше на разходка — нещо, което вече ѝ позволяваха да прави по няколко пъти на ден — можеше да стигне до лазурните води на океана, опиращи до градината на клиниката.

Гледката спираше дъха ѝ, но наред с радостното вълнение в душата на Ейми се прокрадваше и тъга. Как ѝ се щеше майка ѝ да е тук, с нея! Още не бе напълно свикнала с новото си лице, с образа, който всяка сутрин я поглеждаше от огледалото. Вече не беше чудовище. Не беше Звяра.

Бавно се настройваше към новия си живот — живот без обезобразяващото я петно. Светът ѝ изглеждаше по-приятелски отпреди. Струваше ѝ се, че всичко, за което си бе мечтала, бе на крачка от нея: само да протегнеш ръка — и щеше да го има. Възможностите, откриващи се пред нея, изглеждаха безгранични.

Само да го нямаше Декстър Фокс.

Негодникът още вегетирал там някъде, в света, който тя бе напуснала. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че той нямаше да се откаже да я издирва. Беше единствено въпрос на време, докато я открие.

Беше оцеляла след невероятно тежка катастрофа, но не беше напълно оздравяла. Кракът ѝ бе шиниран от коляното надолу, но тя можеше да сваля това ново приспособление, когато си лягаше. Налагаше ѝ се да използва бастун, за да се придвижва. Рамото я болеше непрекъснато, макар лекарите да твърдяха, че с него всичко е наред. Цялата ѝ дясна ръка беше гипсирана и на практика — неизползваема.

Не беше в състояние да бяга.

По време на разговорите ѝ с Тревър последният беше изпуснал една-две реплики, от които ѝ бе станало ясно, че Мат си беше тръгнал от Кий Уест. Освен това бе успяла да схване, че никой в района не

познаваше Шели Ралстън, така че най-разумното за момента бе да продължава да се преструва...

— Офицер Марли иска да те види — обади се една сестра и прекъсна мислите ѝ.

Очакваше повторно посещение от полицията. Не беше свикнала да лъже, а сега щеше да ѝ бъде още по-трудно, защото хората щяха да я гледат в очите, докато ѝ говореха.

Не биваше да забравя нито за миг, че животът ѝ бе в опасност.

— Невероятно! — възкликна младият офицер, щом я видя. — Не предполагам, че е възможно! Бяхте толкова лошо ранена.

— Лекарят сътвори истинско чудо. — Ейми премести торбичката с леда от другата страна на лицето си. Трите дни, прекарани с торбичката лед, бяха довели до спадане на подутината; сега трябваше да охлажда лицето си по петнадесет минути на час.

— Имам добри новини.

Ейми силно се съмняваше в казаното от него, но оголи зъби в принудена усмивка.

— Личните ви вещи са при нас. Мога да ви ги донеса, когато пожелаете.

Очите му не се откъсваха от нея — очевидно гледката му се нравеше. Ейми не бе свикнала мъже да я заглеждат, камо ли пък да ѝ предлагат доброволно услугите си. Успя да кимне и да наподоби нова усмивка.

Офицерът бръкна в джоба на панталоните си и извади малко тефтерче.

— Първо трябва да ви задам няколко въпроса — рече той и прелисти страниците.

Тя прехвърли торбичката с леда върху очите си. Така щеше да има оправдание, че не го гледа.

— Какво искате да знаете?

— Разкажете ми как се случи всичко.

Беше очаквала този въпрос. Откри едното си око и си придаде искрен вид.

— Многократно се опитвах да си спомня катастрофата, но единственото, което изплува в съзнанието ми при всеки мой опит е последната ми спирка — на бензиностанцията „Стоп&Гоу“, на около

час от Маями. — Плъзна торбичката обратно върху окото си. — Това е. Всичко останало ми се губи.

— Не се притеснявайте — успокои я офицер Марли. — Доколкото знам, често срещано явление е жертвите, оцелели след тежки произшествия, да нямат спомен от самия инцидент. Но по-късно може да се сетите за нещо. Ако това стане, обадете ми се.

Той ѝ се усмихна чаровно и остави визитката си върху нощното шкафче. Насили се да отвърне на усмивката му и в мига, в който младият мъж напусна стаята ѝ, махна торбичката с лед от лицето си.

Какво ли беше съдържанието на багажа на Шели? Всяко нещо — дори и най-дребното — можеше да се окаже от фатално значение за нея и да я разкрие.

Малко след обяда офицерът се върна. Носеше две големи кутии. Ейми се престори на прекалено уморена, за да ги отвори пред него.

Изчака го да излезе и помоли сестрата да ѝ донесе ножици. Отне ѝ доста време, докато отвори кутиите, тъй като действаше само с лявата ръка. В първата откри статиите, които Шели някога беше писала.

Звездата ѝ на сензационна журналистка бе изгряла с историята на Лоугън Маккорд. Макар да не предлагаше никакви доказателства в подкрепа на историята, все пак бе успяла да я превърне в една от онези таблоидни сензации, благодарение на които вестниците от този вид се поглъщаха като топъл хляб.

От статиите личеше, че Шели не се бе отличавала с кой знае какъв талант, освен това стана ясно, че бе работила за някакъв второразреден вестник. Списанието на Мат „Експозе“ бе пълна противоположност. Трудно ѝ бе да си представи Мат с посредствена жена като Шели, но пък той сигурно се бе почувствал физически привлечен от нея. И най-умните мъже си оставаха мъже, в края на краищата.

Съдържанието на първата кутия ѝ беше от полза, реши тя. Вече знаеше къде и кога бе завършила Шели образованието си, освен това имаше известна информация и във връзка с работата ѝ. Вече се чувстваше по-сигурна, в случай че ѝ се наложеше да отговаря на някои въпроси, свързани с живота и професията ѝ.

В другата кутия имаше дрехи — по-голям размер от този, който носеше Ейми. Това можеше лесно да се обясни — щеше да каже, че е

отслабнала по време на престоя си в болницата. За съжаление обувките на Шели бяха с два номера по-големи от нейните.

На дъното на кутията лежеше комплект бикини и сутиен. Ейми погали меката нежна дантела, от която беше изработено бельото. Мили боже! Тя, разбира се, беше виждала скъпо бельо като това в някои магазини, но дори и да беше имала възможност да си го позволи, никога нямаше да си го купи.

Лицето на Матю Дженсън се появи пред нея.

И тя внезапно си се представи, че е облечена единствено в този черен сутиен и бикини, застанала под пламналия му поглед. Мат не отделяше очи не от тялото, а от лицето ѝ. И се усмихваше.

За пръв път в живота си почувства гордостта от това — да бъде жена. Красива жена със съблазнително тяло.

Сложи сутиена пред гърдите си. По дяволите! Беше ѝ прекалено малък. Захвърли го настрани. Характерът определяше съдбата, а определено не беше в нейния стил да се издокарва в секси бельо и да се фръцка като някоя кокотка.

Посегна към бежовия плик на дъното на кутията. Отвори го и вътре откри цял стек черно-бели снимки. На всички бе запечатан образът на един и същ човек.

— Матю Дженсън — произнесе на глас тя.

Матю — навсякъде и в различни пози: четящ вестник в някакво кафене; Матю усмихнат; Матю — с приятели; Матю — сериозен...

Нещо я жегна. Това бяха другите лица на Мат, които тя не беше имала възможност да види. Отново се запита какво ли се беше случило между Мат и Шели.

Снимките не ѝ подсказваха отговора на този въпрос, а преди да е успяла да ги огледа по-подробно, Тревър почука на вратата и надникна в стаята.

Ейми бързо скри снимките в плика и си напомни, че трябва възможно най-бързо да се отърве от обувките и сутиена, които можеха да я издадат.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я Трев с обичайната си усмивка. — Готова ли си за разходка?

— Чувствам се по-добре с всеки изминал ден — призна тя.

Интересно, Тревър я караше да се чувства напълно спокойна, но изглежда не си даваше сметка за ефекта, който оказваше върху жените.

Нещо ѝ подсказваше, че този човек щеше да се отнася към нея по същия начин и ако отвратителното червено петно продължаваше да загрозява лицето ѝ.

— Донесоха ми някои от личните ми вещи — рече тя. — Сега няма да ми се налага да си тръгвам оттук в отворена на гърба болнична нощница.

Опитът ѝ да се пошегува бе посрещнат с широка усмивка:

— Имам добри новини — Клайв каза, че ще те изпише утре.

Страхотно, рече си Ейми потиснато. Нямахше пари. Нямахше къде да отиде...

Тревър ѝ помогне да си облече халата и двамата тръгнаха с бавна стъпка навън. Обикновено чистият въздух ѝ се отразяваше добре. Не и днес. Мозъкът ѝ отчаяно работеше. Трябваше да измисли как да запази преднината пред Декстър Фокс, която бе успяла да спечели.

— Къде ще отидеш? — попита я Тревър, когато се спряха да си отдъхнат под сянката на палмите.

Ейми сви рамене, надявайки се, че жестът ѝ прикрива отчаянието ѝ:

— Имам един приятел, който ще ми помогне.

— Наистина ли? Но това е... прекрасно.

Ейми извърна поглед встрани. Чувстваше се неудобно от факта, че се бе възползвала от добрината му прекалено дълго време. Дори и да не ѝ се налагаше да се крие от Декстър Фокс, тя пак нямаше приятели, при които да може да се подслони. Но не можеше да продължи да притеснява Тревър — той беше направил достатъчно за нея.

Помълчаха известно време, после Трев я поведе към паркинга:

— Някой отчаяно иска да те види — рече той.

През предния прозорец на поршето надничаше Джигс. Щом Ейми и Тревър приближиха, кученцето изскочи навън и се спусна към нея. Тя забеляза, че отново го бяха къпали и подстригвали. Клекна, вдигна го със здравата си ръка и го притисна към гърдите си. Задавиха я сълзи. Джигс беше единственият, който я познаваше като Звяра.

И я обичаше, независимо от вида ѝ.

Тревър изпитателно я гледаше.

— Как смяташ да се грижиш за него, Шели? И как смяташ да се грижиш за себе си? — попита я най-сетне той.

Не беше го заблудила нито за миг. Джигс беше страдал достатъчно, а Ейми нямаше представа къде може да отиде и с какво да се захване, за да изкарва прехраната си. Не беше честно да го влачи по пътищата със себе си.

— Ще се оправя, но ако задържиш Джигс, това ще бъде голямо облекчение за мен. Ще се върна да го взема веднага щом се устроя.

— Ти не си в състояние да се грижиш за себе си — повтори Тревър. — Ела при мен. Къщата ми е голяма, а Бабълс ще ти помага, докато се справиш напълно.

— Аз... Не мога. Обещах на Мат, че ще стоя надалеч от него.

— Мат си тръгна. — Тревър разпери ръце. — Знаеш го какъв е. Ако някога реши да се върне, ти ще се оттеглиш.

Архангел Михаил, превъплътил се в образа на Тревър Адамс! Беше се досетил, че ще откаже по-нататъшна помощ от негова страна, и бе използвал Джигс, за да й въздейства.

— Благодаря ти. Нямах представа колко високо ценя предложението ти.

— Искам да направя едно нещо за мен — това ще е отплатата ти — равно произнесе той.

Прекалено равно, прекалено безстрастно. О-хо! Ейми притисна Джигс към гърдите си и впи поглед в тревожните зелени очи на Тревър. Зачака да чуе неприятната новина.

— Имам приятел психоаналитик. Работил е с хора, страдащи от мании...

— Мании?

Тревър тежко преглътна и Ейми разбра, че разговорът бе мъчителен за него. Сигурно искрено вярваше, че Шели се нуждае от психиатрична помощ.

След кратка пауза той продължи:

— Шели, ти преследваше Мат. Беше неотлъчно по петите му. Беше си внушила, че той те обича.

Понечи да му разкаже за почивката на Бермудите, за всички подаръци, които бе подарил на мъртвата Шели — знаеше за това от дневника, захвърлен в багажника на колата. Коя жена не би си помислила, че Мат е лудо влюбен в нея след подобни жестове и изживявания?

После се сети за снимките. Бяха правени с увеличителни фото лещи. И бяха леко замъглени. Истината бавно започна да излиза наяве. О, Боже! Онази жена го беше следила и му беше правила снимки тайно, без той да я види!

— Съжалявам за онова, което съм му причинила — прошепна тя.

— Разбирам чувствата ти към Мат, но не мога да приема за нормални заплахите, които си отправяла към сестра му.

— Наистина ли?

Странното изражение, изписало се по лицето на Тревър, ѝ подсказа, че е сбъркала, но вече беше късно да върне думите назад.

— Шели, знам, че... имаш емоционални затруднения. Кълна се, че ако посетиш приятеля ми психоаналитик, няма да съжаляваш.

Тя не знаеше какво да мисли, нито имаш представа какво караше Тревър да предлага помощта си на такъв ужасен човек като Роушъл Ралстън. Мразеше се, задето трябваш да го лъже, но нямаше друг избор.

— Чакай малко — каза тя. Неусетно се бяха озовали в стаята ѝ. Ейми измъкна бежовия плик със снимките и ги подаде на Тревър. — Вземи ги. Виж до каква степен се е била развила манията ми по отношение на Мат. Но се кълна, че катастрофата ме промени. Никога вече няма да притеснявам Матю Дженсън. По никакъв начин.

Тревър прегледа набързо снимките. Красивото му лице се сгърчи от разочарование. Единственото, което Ейми можеше да направи, за да промени това, бе да признае, че не е откачената Шели, но тя предпочете да запази мълчание.

Тревър пхна снимките обратно в плика и извърна очи към Ейми:

— Моля те, Шели, не ме карай да съжалявам, че ти помагам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Матю спря моторницата на дока на Залива на полумесеца. Къщата беше ярко осветена. Топлият нощен въздух бе наситен с говор и смях. Парти. Нямаше късмет и това си е.

Бавно тръгна към къщата. Имаше намерение да заобиколи и да влезе през задния вход. Искаше да избегне срещата с групата хора, събрани на предната тераса. Връщаше се в Кий Уест, защото искаше да се наслади по-дълго на спокойствието, царящо в имението на приятеля му. Тревър нямаше да го торМОЗИ с опити да повлияе на решението му.

По време на последния им разговор Трев му беше казал, че докторът се кани да изпише Шели от болницата. Според Мат беше минало достатъчно време; можеше спокойно да се върне в дома на приятеля си. Но не беше очаквал, че ще се появи в момента, в който в имението се вихреше парти.

— Голямо говедо си, Мат — каза си тихо той. Редно бе първо да се обади и да предупреди, че пристига. Ами ако Тревър бе поканил повече гости? Можеше да се окаже, че не разполага с достатъчно свободни легла. Разбира се, Тревър по-скоро би отстъпил собственото си легло, отколкото да отпрати приятел, но Мат не искаше да злоупотребява с добрината му. Тревър бе направил достатъчно за него.

Хамакът, окачен между две високи палми, се полюшваше леко от морския бриз. Беше обточен с раковини и мидени черупки, които подрънкваха при всеки шепот на вятъра. Мат реши, че можеше да спи и тук, под звездите. На сутринта щеше да говори с Тревър и да разбере дали има свободна стая, в която евентуално да се настани.

Нервите му малко се поотпуснаха. Легна в хамака и вдигна очи към небето. Нощта бе топла и ясна. Струваше му се, че стига да протегне ръка — и ще докосне звездите.

Да докосне звездите...

Винаги се беше стремил да стигне възможно най-далеч. Така бе по отношение на кариерата му. Беше се целил нависоко и в крайна сметка наистина бе успял да се издигне на върха. Беше тръгнал от

нулата — бедното дете от забутан чикагски квартал се бе превърнало в търсен и скъпоплатен репортер в едно от най-престижните списания в страната. И бе постигнал това още преди да е навършил тридесет и четири години.

Но понякога не беше достатъчно само да си докоснал звездите. Личният му живот бе истински провал. Човек трябваше много да внимава какво точно иска, защото може и да го получи. Ето, той беше пожелал звездите; имаше ги. И какво? Какво имаше всъщност?

Нищо.

Нищо, освен сестра си. И Тревър.

Някакъв силен писклив глас го откъсна от разсъжденията му и той за малко да скочи от хамака. Бабълс Макгий викаше на някого.

— Ше... ли... Шели!

Дявол да го вземе! Шели не трябваше да е тук, нали? Но защо всъщност бе толкова изненадан? Нямаше заблудена душа, която да не може да намери подслон под покрива на Тревър.

Мат слезе от хамака и взе чантата с багажа си. Тръгна да си върви, хвърляйки поглед назад към кухнята. Фигурата на приятеля му се мярна зад прозореца на кухнята. Тревър беше сам. Матю направи рязък завой и пое натам. На влизане в кухнята за малко да се спъне в няколко от множеството котки, населяващи този дом.

Тревър чу стъпките му и се обърна:

— Мат! Какво правиш тук? Аз... Искам да кажа, много се радвам, че те виждам, но наистина не те очаквах.

— Извинявай, че ти се натрисам така, без предупреждение. — За пръв път от деня, в който Тревър му бе разказал за скъсването на всички връзки със семейството си, Мат изпаднаше в ситуация, в която не знаеше какво да каже. Ценеше достатъчно високо приятелството на Тревър, за да му се сърди, че е прибрал Шели в дома си. — Ще си намеря стая в града.

Тревър се сви като куче, сритано от любимия му господар:

— Видял си Шели.

— Не, но чух Бабълс да вика името ѝ.

— Шели мина през истински ад, Мат. Освен това наистина няма намерение да те притеснява по какъвто и да било начин. — Твърдата убеденост в гласа на Тревър изненада Мат. Знаеше, че приятелят му може да бъде изключително упорит, когато се стигнеше до защита на

собственото му мнение, но до момента Трев не си беше позволявал да се държи така с Мат. Това накара Мат да се почувства като аутсайдер, независимо от всичките години на най-близко приятелство. Прокле наум Шели, задето се беше изпречила между него и най-добрия му приятел. — Поговори с нея и сам ще се убедиш.

— Забрави. — Мат се извърна да си върви. — Омитам се оттук.

Тревър го хвана за ръката:

— Мат, направи го... заради мен.

Понечи да му откаже, но си спомни за нещо случило се много отдавна. През първата му седмица в Йейл. Мат нямаше проблеми с мръсните опасни улици на Чикаго, но бе напълно неподготвен за срещата със снобите, учещи в престижния университет, чийто първи въпрос към всеки новодошъл бе в кой колеж е завършил средното си образование. Тревър беше единственият, правещ изключение от общата маса. Бе станал приятел на Мат, когато всички останали го отблъснаха.

Ако Трев не му беше помогнал, Мат може би щеше да напусне Йейл и да проиграе тази златна възможност, която се случваше на такива като него веднъж в живота.

Можеше много да разсъждава по въпроса за онова, което би могъл да пропусне, ако не беше Тревър, но в крайна сметка всичко се свеждаше до едно и също нещо: беше задължен на Трев. За цял живот.

— Добре... Къде е тя?

Тревър го поведе към терасата с изглед към белите пясъци на Залива на полумесеца. Около масите бяха насядали около половин дузина хора, пиеха и разговаряха. В отдалечения край Мат забеляза една дребничка блондинка, обърната с гръб към него.

Шели.

Не бе подготвен за вълнението, което се надигна в гърдите му. Последния път, когато я беше видял, Шели бе опасана от маркучи и жици, а главата ѝ бе бинтована като на някоя мумия. Тогава му се струваше, че е малко вероятно тя да се възстанови, а ето, че вече беше на крака.

Очите му обходиха бледолилавата ѝ рокля с гол гръб.

Да, Шели се бе върнала в света на живите и част от тази заслуга бе негова.

— Говори с Клайв Бъроуз. Споменава ти за него. Лекарят, който извърши операцията. — Тревър снижи глас, макар че нямаше вероятност някой да ги чуе. — Използва нова технология при операцията на Шели и по лицето ѝ няма да има и следа от белези.

Сърцето на Мат се изпълни с благодарност към доктора, върнал нормалния облик на младата жена — и то без да му вземе нито цент! — но дълбоко се съмняваше, че съзнанието и психиката ѝ са се променили. Според специалистите за такива като Шели единственото спасение бе в интензивната терапия.

Сякаш доловила присъствието му зад гърба си, Шели се опря на бастуна си и бавно се обърна. Погледите им се срещнаха и Мат почувства, че се задъхва — като че бе получил силен удар в стомаха.

Очите ѝ имаха същия наситеносин цвят, само че сега забеляза виолетов оттенък в тях. Не беше си сложила никакъв грим и дори не се бе постарала да сложи косата си в ред, и тя се стелеше на неравномерни вълни по раменете ѝ. Шели имаше вид на жена, която само до преди миг е правила секс с любовника си.

Скулите ѝ бяха високи и ясно изразени, носът ѝ — патрициански, а устните... Чак се ядоса на себе си, че ги възприема по този начин — но те наистина му се сториха подканящи към целувка. Долната ѝ устна бе малко по-пълна, но именно това правеше устата на Шели толкова съблазнителна.

— Това не е Роушъл Ралстън — обърна се той към Тревър. — Не знам коя е тази жена, по дяволите, но със сигурност не е Шели!

— Разбира се, че е Шели. Клайв не успя да се въздържи и по време на реконструктивната операция взе, че нанесе и няколко напълно естетични корекции: скъси леко носа и добави имплантанти в страните ѝ, за да подобри контура на лицето ѝ. Нали знаеш, че той се занимава предимно с козметична хирургия — истински експерт е по отношение на женската красота. Може да направи всяка жена красива.

„Красива“ не бе точното определение за жената пред тях. Мат би я нарекъл по-скоро „зашеметяваща“ с тези лавандуловосини очи и полусвенлива усмивка.

Внезапно Шели отмести поглед от него към Тревър и усмивката ѝ вече не бе срамежлива, а лъчезарна. Мат с раздражение наблюдаваше как Тревър ѝ отвръща със същата топлина.

Тя очевидно не си даваше сметка колко привлекателна изглежда. Чувствеността ѝ бе напълно непреднамерена и това го изненада. Онази Шели, която той познаваше, полагаше огромни усилия да бъде сексапилна; тази жена тук дори не си бе направила труда да си сложи грим или пък да си оправи косата, но това само засилваше очарованието ѝ.

За секунда си представи как би се чувствал, ако новата Шели хукнеше да го преследва и ако той се оставеше да го хване. Щеше да смъкне тази плажна рокля от нея за нула време. Тя не носеше сутиен — когато се извърна към него, гърдите ѝ съблазнително се полюшнаха. Очевидно нямаше и бикини — бе напълно гола под роклята.

Мат извърна очи към плажа. Сърцето му лудо препускаше. Не можеше да се пребори с желанието си да усети тялото ѝ под своето ей там, на пясъка; да почувства заоблените ѝ гърди под дланите си и жадно отворените ѝ устни — под своите. Искаше...

За бога! Кога за последен път бе правил секс? До този момент дори не му беше оставало време да си помисли за подобни изживявания.

— Тази жена не е Роушъл Ралстън.

Красавицата пред него не просто изглеждаше напълно различно, но и въздействието, което оказваше върху него, бе зашеметяващо. Никога — дори първия път, когато бе видял Шели Ралстън, облечена в къса плътно прилепнала към тялото ѝ рокля — не бе изпитвал това разтърсващо желание да я обладае.

Нямаше начин това да беше същата жена!

— Клайв е майстор на скалпела — с неприкрита гордост заяви Тревър. — Той напълно преобрази Шели.

— Глупости! Виж само как...

— Не, Мат, ти виж. — Приятелят му го бутна в къщата и го поведе към кабинета си. Щом стигнаха до бюрото, Трев дръпна средното чекмедже, измъкна оттам купчина снимки и ги подаде на Матю.

— Откъде си ги взел? — попита Мат, докато замислено разглеждаше фотографиите. На шестата снимка вече знаеше какво ще види и на останалите — своя собствен образ, уловен от скритото око на обектива. Подобно нещо можеше да направи само психически неуравновесен човек. Като Шели. Новото ѝ лице му бе напълно

непознато, но тези снимки не оставяха съмнение за нейната истинска идентичност. Веднъж бе хванал Шели на местопрестъплението — докато се криеше, за да го снима. Оказваше се, че е имало и много други пъти.

Изруга се наум заради това, че преди малко се бе усетил привлечен към нея. Шестото му чувство, което обикновено не го лъжеше, този път го бе подвело: беше решил, че прелестната блондинка не бе Шели, но тези снимки доказваха, че бе сбъркал.

— Тя лично ми ги даде. Ужасно съжалява за предишното си държание. — Думите на Тревър бяха пропити с дълбоко чувство и това притесни Мат. Приятелят му се бе привързал прекалено много към тази психарка. — Катастрофата я е променила. Шели е нов човек.

— Да, бе!

Погледът на Тревър помръкна при тази реакция от страна на любимия му приятел.

— Шели притежава повече кураж от повечето мъже, които познавам — каза сухо той. — Знаеш ли какво ѝ е помогнало да стигне дотук? Смелостта. И честност. Тя ми се закле, че никога повече няма да те притесни.

Мат бе на път да изругае, но стисна устни. Нямахше смисъл да спори с Тревър заради уличница като Шели.

— Исках да прекарам известно време тук... с теб — каза вместо това той. — Ако Шели е наблизо, това ще стане невъзможно.

— Така ли? Аз... Ами мислех си, че... — Тревър замълча. Беше объркан. — Не знам какво точно съм си мислел, Мат. Тази работа с оттеглянето ти от списанието ми дойде като гръм от ясно небе. Обяснението ти бе, че искаш да си починеш. После обаче си тръгна оттук и...

— Не исках да си тръгвам, но трябваше да бъда по-далеч от Шели.

Знаеше, че трябва да сподели проблема си с Тревър при предишното си посещение в дома му, но тогава не му беше до това — през цялото време го беше мъчило ужасно главоболие.

— Колко дълго смяташ да останеш?

Мат сви рамене, прочитайки множеството неизречени въпроси в напрегнатия поглед на приятеля си.

— В момента нямам никакви планове.

— Винаги си добре дошъл тук. Знаеш го. — Тревър се облегна на бюрото, без да откъсва очи от Мат. — Сега е прекалено късно, но утре ще намеря място, на което да преместя Шели.

Тревър заслужаваше да научи истината.

— Да се разходим по брега — предложи Мат. — Има нещо, което искам да ти кажа, без някой да ни прекъсва.

Тръгнаха бавно през градината. Щом стигнаха до покрития с пясък плаж, Матю свали обувките си и ги захвърли настрани. Тревър беше бос; стоеше неподвижно и наблюдаваше мълчаливо приятеля си. Мълчанието не беше неловко — двамата нямаха нужда от думи, за да се разбират. Само дето Мат не бе напълно сигурен, че Тревър ще одобри решението му.

Тръгнаха по мокрия пясък и щом стигнаха до дървената платформа, Мат се намести на нея и отпусна крака надолу. Стъпалата му докоснаха водата. Трев седна до него.

— Винаги съм бил в движение. Целият ми живот е преминал в бързана, в стремеж към върха — започна Мат. — Едва напоследък започнах да осъзнавам, че когато човек стигне върха, няма накъде повече да върви. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Помниш ли онази нощ, когато лежах в болницата и баща ми пристигна?

— Да.

Тогавя бяха още студенти в Йейл. Беше преди цяла вечност, но Мат никога нямаше да забрави въпросната вечер. И Греъм Адамс — онова безсърдечно копеле!

— Онази нощ промени коренно живота ми. Сега можех да се занимавам със семейния бизнес, но вместо това правя онова, което на мен ми харесва.

Внезапно се сети, че Тревър бе събрал в къщата си цяла тълпа неудачници, които разчитаха на него. Нямаше да е честно да стоварва още една грижа на раменете на приятеля си. Затова вместо обясненията, които бе възнамерявал да даде, Мат просто рече:

— Е, сега и аз ще правя онова, което на мен ми харесва.

— Като какво, например?

— Като... Като... — Какво, по дяволите, щеше да прави, наистина? Като се имаше предвид ситуацията... единственият му план бе да си даде почивка.

— Не е нужно да решаваш в този момент. Имаш достатъчно време да помислиш. Животът е прекалено кратък, за да не му се наслаждаваме.

— Не знаеш само колко си прав!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гледката, ширнала се пред погледа ѝ бе невероятна. Спокойна. Вечна. Пред величието на природата проблемите ѝ изглеждаха дребни, маловажни.

Какво ли правеше Матю Дженсън в Кий Уест? Той очевидно не бе разбрал, че Ейми не е Шели. Толкова ли си приличаше с мъртвата, че разликите, които може би се забелязваха да бъдат спокойно отдадени на пластичната операция?

Нямаше отговор.

Мат определено излъчваше мъжественост, която я привличаше силно, но в него имаше и нещо повече. Често се появяваше в сънищата ѝ и присъствието му бе толкова завладяващо, че чак я плашеше. Знаеше, че не бива да се отдава на фантазии, свързани с този мъж, но колкото и да се опитваше да го изтръгне от съзнанието си, той продължаваше да се връща в мислите ѝ с удивително постоянство. Това не беше добре, тя трябваше да се концентрира върху други неща — своето физическо състояние и разработването на план как веднъж завинаги да се отърве от Декстър Фокс.

И въпреки това всеки път, когато се погледнеше в огледалото, ѝ се щеше отново да срещне Матю. Какво ли щеше да си помисли, като я види? — питаше се често.

Той, разбира се, нямаше и представа как бе изглеждала Ейми преди, така че мисълта за реакцията му бе сама по себе си смешна, но осъзнаването на този факт не я спасяваше от мечтите ѝ. Беше сигурна, че Мат не е като другите мъже — не би отвърнал поглед встрани при вида на обезобразена жена.

Ако я бе видял преди, той нямаше да я сметне за привлекателна, но сега, след операцията, Ейми наистина се бе превърнала в красавица. Още не бе свикнала с новото си лице. Беше излязла от клиниката преди три дни и всяка вечер се събуждаше, обляна в пот и разтреперана от ужас, причината, за който не бе в състояние да определи точно.

Да не би да се страхуваше, че продължава да бъде Звяра?

Втурваше се към банята, светваше лампата и впиваше неспокоен поглед в отражението си. Ужасното петно наистина го нямаше. Но Звяра щеше да си остане неделима част от нея. Завинаги.

Тази вечер, по време на срещата ѝ с Мат, от погледа ѝ не бе убягнало лекото присвиване на очите му, приковани върху нея. За един кратък миг тя си бе помислила, че играта е приключила, но той не се нахвърли върху нея с обвинения, че си е присвоила чужда самоличност.

От написаното в дневника на мъртвата Шели знаеше, че връзката им бе продължила около година — достатъчно време, през което нещастната жена да се влюби до уши в този неустоим мъж. Поведението ѝ бе непростимо, но до известна степен Ейми я разбираше. Мат беше от типа мъже, които биха могли да разбият едно женско сърце и да доведат собственичката му до състояние на дълбока депресия, ако не и нещо по-лошо.

Двамата се познаваха интимно. Дори нещо дребничко, нещо съвсем незначително, би могло да привлече вниманието на Мат и да разобличи Ейми. И ако той бе възприел без подозрение новото ѝ лице, беше само въпрос на време нещо друго да го постави нащрек и да събуди съмненията му.

Трябваше да си тръгне. Още утре. Независимо че още не беше се възстановила напълно.

— Шели... Шели. — В първия момент името бе произнесено толкова тихо, че на нея ѝ се стори, че ѝ се е причуло. После гласът го повтори по-силно. — Шели.

Извърна се бавно назад. Матю Дженсън се материализира от сянката на терасата и тялото на Ейми се стегна от напрежение. За сигурно се облегна на бастуна си.

Дали не се беше обадил в полицията, за да съобщи, че тя е измамница?

Мислите препуснаха из главата ѝ, докато Мат приближаваше към нея — бос, облечен в разкопчана около врата блуза и къси панталони в цвят каки. Стори ѝ се по-едър, по-мускулест, отколкото си го спомняше. Беше с ръст над средния, но не прекалено висок. По-скоро начинът, по който се движеше и стойката му го правеха да изглежда толкова як.

Смуцаващ.

Спря на стъпка от нея и я загледа с такава настойчивост, че Ейми трябваше да положи огромни усилия да удържи на погледа му, без да отмества очите си встрани, както и да си придаде вид на напълно спокойна. Молеше се Мат да повярва, че тя е Роушъл Ралстън, променила се в резултат на преживяната катастрофа.

Сините му очи пробягаха по лицето ѝ като ледени остриета, после се спуснаха по разголените ѝ рамене и се спряха за миг върху гърдите ѝ, след това се плъзнаха надолу, докато най-сетне стигнаха до сандалите ѝ. Оглеждаше я така, сякаш я разсъбличаше с поглед — без съмнение в момента си я представяше чисто гола.

Самоконтролът ѝ бе подложен на истинско изпитание. В миналото мъжете рядко поглеждаха към нея, а когато го стореха, то определено не бе по този начин. По лицето ѝ плъзна гъста червенина.

Трябваше да се чувства поласкана, че Мат я гледа така, каза си тя. За него Ейми не беше Звяра. От една страна, погледът му я вълнуваше, а от друга — я смуцаваше и обиждаше.

Не този Мат си спомняше тя и не така бе очаквала да се държи той при една евентуална повторна среща. Може би съмненията го гризяха и той просто проверяваше дали жената пред него наистина бе Роушъл Ралстън.

Крайчетата на устните му леко трепнаха, когато ръката му нежно погали страната ѝ. Сърцето на Ейми бясно заби. Не биваше да губи ума и дума, трябваше да запази способността си да разсъждава! Ако Мат и Шели още бяха влюбени — както можеше да се заключи от написаното в дневника на Роушъл — тогава той сигурно щеше да се опита да я целуне... или нещо от този род. Какво щеше да прави тогава? Та тя нямаше и грам сексуален опит! В никакъв случай нямаше да успее да го заблуди, че е...

— Отново си страхотно парче, а, Шели? — Всяка негова дума бе пропита със сарказъм. Ейми вътрешно се разтрепери. Страхотно парче! Никога не я бяха наричали така. Трябваше да се справи със ситуацията. Слава богу, че за момента поне Мат вярваше, че пред него стои Шели.

— Какво искаш да кажеш? — с треперещ глас попита тя.

Мат прокара върховете на пръстите си по светлите кичури, спускащи се покрай лицето ѝ, после зарови пръсти в буйния водопад

на златистата ѝ коса, която Ейми не бе успяла да срещне както трябва. Жестът му бе прекалено интимен. Никой мъж не бе докосвал Ейми така, но от истинската Шели се очакваше да знае как да реагира.

— Лекарят не само е възстановил пораженията, нанесени по лицето ти в резултат на катастрофата, но и е скъсил носа ти и е сложил имплантанти на скулите ти, така че да се превърнеш в зашеметяваща красавица.

Зашеметяваща красавица ли? Думите му биха я поласкали, ако тонът, с който бяха изречени, не бе режещ като бръснач. Ейми едва се сдържа да не каже на Мат да се разкара.

— Едва след операцията разбрах, че Клайв е работил върху носа ми. Определено не съм го молила да го коригира.

Гневът ѝ нарастваше. Мат имаше основателна причина да бъде ядосан на Шели, но въпреки това поведението му я вбесяваше. Защо не я оставеше на мира? Нали точно това беше поискал и от нея — да стои надалеч от него?

Пръстите му закачиха крайчеца на едното ѝ ухо и по тялото ѝ се разля сладостна тръпка. Мат изглежда не забеляза начина, по който Ейми реагира на допира. Той отдръпна ръката си и сухо произнесе:

— И силиконовият бюст ли е идея на доктора?

Отвори уста да отвърне, че гърдите ѝ си бяха истински, но навреме се спря. Мат определено беше наблюдателен — беше сигурна, че още щом зърне някоя жена, той ще е в състояние да определи с поразителна точност гръдната ѝ обиколка. Още докато разглеждаше белъто на Шели, Ейми бе установила, че гърдите на мъртвата бяха по-малки от нейните. Ако отрече, че си е слагала силикон, щеше да събуди подозренията на Мат.

Той изгълкува мълчанието ѝ като признак на съгласие. Лицето му придоби цинично изражение и гневът заклокочи още по-силно в гърдите на Ейми.

— Мотаеш се наоколо, друсайки цици, а косата ти е като на жена, току-що станала от постелята на любовника си. Бас държа, че в цял Кий Уест няма да се намери мъж, който в този момент да не пожелае да си легне с тебе.

Ейми успя да запази мълчание единствено благодарение на дългогодишния тренинг да устоява на обидите на околните. След малко леко повдигна бинтованата си дясна ръка.

— Трудно е да се облечеш и срещеш, когато дясната ти ръка е излязла от строя. Последното нещо, което може да ми мине през ума в това състояние, е да се опитвам да съблзнявам мъжете около себе си. Достатъчно проблеми си имам и без това.

Това изявление изглежда подежда. Ейми бе започнала да си мисли, че е по-лесно да умиловичиш разярен питбул, отколкото Матю Дженсън, но ето, че в очите му проблесна топла искра.

— Ами гласът ти? — попита той. Гласът му вече не беше толкова рязък. — Защо умишлено се опитваш да му придадеш тази възбуждаща нотка?

— Стига, Матю! Челюстта ми бе счупена на две места, забрави ли? Прекалено дълго време бе обездвижена. Все още не мога да отворям устата си спокойно. Не бих могла да изкрещя, дори животът ми да зависеше от това!

— Разбирам.

Ейми знаеше, че той не би могъл да я разбере напълно — мисълта, че Декстър бе по петите ѝ, а тя не беше в състояние дори да изпищи, я изпълваше с ужас. Какво щеше да прави, ако онзи негодник я откриеше?

Мат се поколеба, после бавно рече:

— Тревър е от типа хора, опитващи се да се грижат за всяка нещастна душа, изпречила се пред погледа им. Не злоупотребявай с добрината му.

— Не се притеснявай. Ще си замина възможно най-скоро. — Трябваше да си тръгне още тази нощ, преди Мат да е разкрил измамата. — Никога не бих наранила Тревър; той се грижи за всички — за бездомни котки, за загубени души, и за каквото още ти хрумне. Но кой ще се погрижи за Тревър?

Тя побутна Джигс, свил се в краката ѝ, с бастуна си и кученцето скочи. Ейми изгледа продължително Мат и понечи да се отдалечи с всичкото достойнство, което притежаваше.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Нима наистина вярваш, че приятелят ти е щастлив човек?

Мат проследи Шели с поглед. Гледаше я как се придвижва с мъка, опираща се като старица на бастуна си, и призна пред себе си, че невъзможното се беше случило: откачената Роушъл Ралстън познаваше Тревър, неговия най-добър приятел, по-добре от самия Мат. Животът

на Трев бе посветен на осъществяването на безкрайни проекти — от спасяването на бездомни котки до хората, които прибираше под покрива си, и къщите, които реставрираше.

Тревър не спираше да работи, но нима можеше да се похвали с личен живот? Не, разбира се, че не. Трев не беше щастлив и Мат се почувства виновен, че до този момент не си беше дал сметка за този толкова очевиден факт.

Слава богу, че бе проявил достатъчно здрав разум да не стовари проблемите си върху раменете на приятеля си. Тревър си имаше достатъчно проблеми, а Мат трябваше сам да се оправя със своите.

Когато двамата с Тревър се прибраха от разходката по брега, гостите се бяха пръснали и партито бе приключило. Матю бе забелязал Шели, зареяла поглед в далечината, и беше решил да поговори с нея и да докаже на приятеля си, че вълкът козината си мени, но нрава си — не. Само че младата жена го бе изненадала.

Достойното ѝ поведение я бе направило победител, тя бе излязла по-умната от двамата, по-зрялата. И определено беше различна от предишната Шели.

Близостта ѝ го беше развълнувала силно. Мат имаше намерение да ѝ го върне, задето бе нападнала сестра му и я беше заплашила, но вместо това бе докоснал нежно лицето ѝ.

По-точно — беше го погалил.

И като че ли това не му стигаше, та трябваше да погали и косата ѝ! Беше мека като коприна — по-гладка и гъста, отколкото си я спомняше, но пък, от друга страна, той никога преди не бе изпитвал желанието да гали Шели по косата, нали така? Не и до тази вечер.

Бог да му е на помощ! Само като погледнеше в тези дълбоки сини очи и му идеше да я вземе в прегръдките си. Господи, какъв дявол се беше вселил в него? Бе използвал сарказма и нападките като средство да се спаси от упойващото ѝ въздействие върху него.

Ако бе някоя друга жена, а не Шели, щеше да я обладае на минутата; той знаеше как да се справя с жените. Щеше да я накара да извива тяло под него и да стене от желание, а устните му щяха да пият от нектара на тези нейни сочни пълни устни. Ръцете му щяха да докосват пищните ѝ гърди...

Мат зарови пръстите на краката си в пясъка. Опита се да мисли с главата си, а не с оная си работа. Желаше Шели. Трябваше да го

признае пред себе си. Тялото му копнееше за нея. И какво, по дяволите, имаше да губи? Нищо. Абсолютно нищо. И без това скапаният му живот си беше една голяма каша.

Той хукна след нея и я хвана за лакътя в момента, в който Шели прекрачваше прага на къщата:

— Шели, виж...

Огромните ѝ очи гневно блеснаха:

— Не се тревожи. Отивам си. Няма да те притеснявам. Никога вече.

Думите ѝ накараха сърцето му да се свие от болка. Само негодник би оставил жена в нейното състояние да си тръгне от сигурното убежище, в което се намираше, и то — посред нощ. Първоначалното му намерение бе да предпази Тревър от тази психически неуравновесена жена, но сега Мат осъзна, че е отишъл прекалено далеч.

— Ако изпитваш и грам благодарност към Тревър, ще останеш тук и ще му помогнеш — изрече задъхано той.

Тя го изгледа с разширени от почуда очи:

— Как бих могла да му помогна?

Мат не бе сигурен дали някой изобщо бе в състояние да направи нещо за приятеля му, но поне знаеше със сигурност какъв бе главният проблем на Трев Адамс.

— За него е важно да знае, че си напълно здрава, когато си тръгнеш от дома му.

Шели примигна и бързо рече:

— Не мога да остана.

— Защо не? Нима все още си така зажадняла за прелестното ми тяло, че да не можеш да му устоиш?

— Не се тревожи, както вече каза, нямам никакво намерение да те притеснявам. — Очите ѝ се врязаха с безпощадна суровост в него. — Ще остана още няколко дни заради Тревър, но не искам да си имам нищо общо с теб.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми погледна към листчето, на което бе написала адреса, даден ѝ от Тревър, и разбра, че вече е пристигнала на мястото. Домът на психоаналитика, подобно на повечето къщи в старата част на града, беше на два етажа с боядисана в бяло дървена ограда и бяла веранда, оградена с балюстради и опасваща сградата от всички страни. Пастелните цветове бяха характерни за Кий Уест. Тази къща бе кремава, със сиво-зеленикави дървени капаци на прозорците.

Ейми се облегна на бастуна си, за да се наслади на майсторски реставрираната къща и същевременно — да спечели малко време. Дали щеше да успее да заблуди един истински професионалист?

— Нямах избор — каза си тя. — Трябва да се преструваш на обсебена от мисълта за Мат.

След снощната конфронтация с него Ейми трябваше да предприеме радикални действия. Независимо дали ѝ харесваше или не — трябваше да се превъплъти в Роушъл Ралстън. И да живее в една къща с Матю Дженсън.

Поне нямаше да ѝ се налага да разговаря с него. Пък и защо ѝ бе да разговаря? Полазваша я тръпки всеки път, щом се сетеше за наглото му държание. Това не бе Мат, когото тя познаваше, мъжът, бдял над болничното ѝ легло. Само няколко думи бяха достатъчни, за да разруши имиджа, който Ейми си бе изградила за него.

Беше получила онова, което заслужаваше. Не биваше да бъде такава наивница — трябваше да ѝ е ясно, че благородните рицари съществуват само в приказките и романите. Въпреки това не можеше да се пребори с разочарованието, че Мат се бе оказал различен от мъжа, за когото си бе мечтала толкова често.

Беше се опитала да оправдае действията му — в края на краищата той я бе спасил от онзи негодник! — а и Матю имаше реални основания да е сърдит на Шели Ралстън. И все пак реакцията му ѝ изглеждаше прекалена. Дали не го тормозеше и нещо друго? Нещо, за което тя дори не предполагаше?

Едва ли някога щеше да разбере. Беше се заклела да няма нищо общо с него.

Намести бастуна си и тръгна бавно към входната врата на къщата. Вдъхна дълбоко от наситения с тропически аромати въздух. Господи, колко ѝ харесваше тук! Беше прекарала целия си живот в Сиатъл, на брега на океана, но там бе по-различно. Нямаше го слънцето, галецо земята с топлите си лъчи, нито божествения мирис на свежа зеленина и цветя, създаващи усещането, че човек се намира в рая.

Вдигна автоматично дясната си ръка да похлопа на вратата на лекаря, но се сети, че все още не може да я използва. Рано същата сутрин се бе отбила в болницата и там ѝ бяха свалили шината, но пръстите ѝ продължаваха да бъдат пристегнати с бинтове — тя дори не можеше да ги свие, за да почука.

Огледа се наоколо за табелка, на която да е изписано името на доктор Холт, но не видя нищо такова. Макар да не живееше в Кий Уест от дълго време, тя бе имала достатъчно възможности да разбере, че градът не се подчинява на никакви условности. Той беше нещо като смесица от карибско село и Френския квартал в Ню Орлиънс. Беше непредсказуем и със свой собствен уникален чар. Ейми се бе поддала на магията на острова и планираше да остане на него завинаги.

След като сложеше ред в живота си, разбира се.

Трябваше да почука с ръката, в която държеше бастуна. Дано да успееш да заблуди доктора.

Вратата бе отворена от една поразително красива жена: висока, слаба, с черна дълга до раменете коса, облечена в бежов костюм с класическа кройка. Обувките с високи токчета правеха стройните ѝ крака още по-съблазнителни. Вероятно тази елегантна дама бе съпругата на доктора — дрехите ѝ бяха прекалено скъпи за обикновена секретарка.

— Аз съм Роушъл Ралстън — представи се тя и внезапно осъзна, че роклята на Шели ѝ виси като на закачалка. — Имам час при доктор Холт. Тревър Адамс е говорил за мен с доктора.

— Да, говорих с Тревър — кимна жената и пропусна пациентката вътре. Ейми забеляза, че маникюрът ѝ бе идеално оформен и лакиран в същия бежов цвят като цвета на костюма. — Аз съм доктор Холт.

Моля? Много добре си спомняше, че Тревър ѝ бе говорил за доктор Питър Холт.

Дамата се изкикоти гърлено и рече:

— Доколкото разбирам Тревър не ви е казал, нали?

Ейми поклати отрицателно глава и се усмихна принудено. Докторът я покани с жест да седне на зеления диван, обсипан с меки възглавнички и продължи:

— Полът ми не бива да ви притеснява. Аз съм психоаналитик, а вие имате проблем. Нека просто седнем и си поговорим за това.

Ейми пристъпи към дивана и бавно седна, придържайки бастуна с лявата си ръка. Доктор Холт се настани на едно кресло срещу нея, кръстоса прелестните си крака — толкова изваяни, че бе трудно да се повярва, че принадлежат на мъж — и се усмихна широко. Усмивката му бе предразполагаща и Ейми усети как се отпуска.

Доктор Холт се приведе леко напред, впи тъмнокафявите си очи с дълги извити мигли в нея и попита:

— Мога ли да те наричам Шели, Роушъл? — Щом тя кимна, докторът добави: — Викай ми Питър — всички приятели се обръщат към мен на малко име.

Ейми се опита да се усмихне и каза:

— Добре... Питър. Не зная какво точно ти е казал Тревър за мен.

— Много малко. Знам само, че си била обсебена от идеята на всяка цена да притежаваш някакъв мъж и че за малко не си загинала при една тежка автомобилна катастрофа. Тревър смята, че преживяното те е променило, но въпреки това искаше аз да се срещна с теб и да видя дали бих могъл да направя нещо за теб.

— Повярвайте ми, инцидентът беше наистина ужасен! Както виждате — още имам шини на крака си. — Беше ѝ по-лесно да говори за нараняванията си, отколкото да измисля лъжи във връзка с манията, от която никога не беше страдала. — Едва тази сутрин свалиха превръзката от дясната ми ръка.

Докторът кимна съчувствено и попита:

— Как ти е помогнало това да се справиш с психическия си проблем, свързан с въпросния мъж?

— Щастлива съм, че съм жива. Защо да си губя времето в преследването на някой, който вече е престанал да ме обича?

— Какво те кара да смяташ, че изобщо някога те е обичал?

— Връзката ни продължи около година. Излизах с него, той ми подаряваше скъпи неща... — Напъна мозъка си да се сети за подробностите, дадени в дневника на мъртвата Шели. Много ѝ се искаше да разпита Тревър и да извлече от него информация за взаимоотношенията между Мат и Шели, но се страхуваше, че ако го направи, ще се издаде. — Той ме заведе на ваканция на Бермудските острови — добави, пропускайки онази част с горещия секс върху ситния пясък на плажа. — Мислех, че един ден двамата ще се оженим, но после той ми каза, че вече не ме обича.

Докторът отново кимна с разбиране, но не направи никакъв коментар.

— Трябваше да приема фактите спокойно, но не успях. Започнах да го преследвам, правех му снимки, без той да ме усети — за бога, звучеше като истинско куку! — По едно време реших, че е започнал нова връзка — пое дълбоко дъх. — Нахвърлих се върху жената, с която го видях една вечер, а се оказа, че тя всъщност му е сестра.

— Кога за последен път видя този мъж?

— На закуска.

— Какво? — Докторът изглеждаше поразен от новината. — Да не искаш да кажеш, че и двамата сте отседнали в Залива на полумесеца?

— Да, плюс още няколко души. Но не е това, което си мислите. Аз не разговарям с Мат, нито пък си имам някакво вземане-даване с него. — Сутринта, тъкмо когато приключваше със закуската, Мат се бе появил на терасата, но Шели дори не го бе удостоила с поглед — просто бе станала от масата и се бе оттеглила. — Нямам пари и ще минат седмици, докато отново започна да си служи нормално с дясната си ръка и стане възможно да си намеря работа.

— Какво точно работите?

— Бях репортер, но сега си мисля да се насоча към друга сфера. Изкарала съм курс по компютри за напреднали — според мен бъдещето е в новите технологии. Нали?

Докторът замислено кимна. Обзе я обезпокояващото чувство, че Питър четеше в нея като в отворена книга. Все пак реши да продължава да държи на своето.

— Доколко си запозната с маниакалните състояния? — попита я докторът.

Господи, ето, че се започваше.

— Не знам много по въпроса, само че въпросният човек обсебва съзнанието ти — искаш непрекъснато да го виждаш, да бъдеш край него... Такива работи. Направо си е болестно състояние. Но аз съм го преодоляла напълно, честна дума.

— Възможно е, като се има предвид травмата, която си изживяла, но би било необичайно. Маниакалните състояния се преодоляват изключително трудно. — Докторът се загледа настойчиво в нея, преди да добави: — Съществува риск да прехвърлиш вниманието си върху друг човек и да преминеш през нов маниакален цикъл.

— Няма, кълна се! Дори нямам намерение да приближавам до мъж.

Наистина го мислеше. Макар да беше вълнуващо да чувства възхитените погледи на мъжете, впити в нея, тя имаше да мисли за нещо далеч по-важно — как да опази живота си.

Търсеше я не само Декстър Фокс, но и агентите на ФБР. Един шериф бе загинал и от ФБР със сигурност щяха да искат да я разпитат във връзка с този случай...

— Загрижена съм за теб. Присъствието на Мат край теб може отново да възпламени твоята еротомания.

— Еротомания ли? — Думата ѝ прозвуча противно, порнографски.

— Това е терминът, който специалистите използват, за да определят състоянието на пациенти, самозаблуждаващи се, че определено лице е влюбено в тях. Най-разумната стъпка, която може да се предприеме в подобни случаи е пациентът да няма никакъв контакт с обекта, разпалил илюзиите му.

* * *

Декстър Фокс не можеше да разбере какво ѝ ставаше на тази кучка. Първо Ейми Конрой, а сега — и Айрини! Жени! Върви, че ги разбери.

Айрини не беше го доближавала от деня, в който бе масажирала гърба му. Не че му дремеше. Това дори го устройваше. Сделката по продажбата на „Фокс Ентърпрайзис“ на един азиатски концерн

вървеше към приключване и той възнамеряваше да съобщи новината на съдружничката си в последната минута.

Вдигна слушалката на телефона си и натисна бутона за директна връзка с офиса на Айрини. Тя вдигна веднага:

— Айрини Хенсън. „Фокс Ентърпрайзис“.

— Декс е. Имаш ли новини от Зейн във връзка със случая на Ейми?

— Провери в компютъра си — отвърна тя и му тръшна слушалката.

По дяволите! Айрини беше бясна — направо бълваше огън и жупел. Трябва да беше забелязала силната му възбуда онзи ден и да се бе вбесила, че въпреки това той дори не бе посегнал да я докосне.

Очевидно я бе засегнал жестоко. Защо му беше да се чука с кучка като нея? Единствено мисълта за Ейми го бе довела до ерекция, каквато никога преди не бе изпитвал.

— Да се цупи, като толкова й харесва — мърмореше на глас Декс, докато набираше паролата на секретните си файлове. Вярно че Айрини му бе дала началния капитал, с който да основе компанията, но той отдавна й се беше изплатил с лихвите и в момента тя не притежаваше никакви дялове във „Фокс Ентърпрайзис“.

Проблемът бе, че тя знаеше всичко за незаконните им операции, както и за хората, които бе убил, за да разчисти пътя си към многото пари. Точно онова, от което най-малко имаше нужда — две жени да знаят най-съкровениите му тайни!

Във файла, който му бе препратила Айрини, нямаше нищо ново — проверките в клиниките по пластична хирургия не бяха довели до никакъв резултат. Ейми беше изчезнала безследно, което му изглеждаше невъзможно.

ФБР не бяха постигнали по-голям напредък от хората на Зейн. Според вътрешния им източник във федералното бюро интересът към Ейми бе значително спаднал, макар и не напълно замрял. Декс също вече не бе под сериозно наблюдение.

Очевидно Айрини не бе научила нищо и от animalnet-work.com. Издирването на кучето с отрязаното ухо не бе дало никакъв резултат. Както Декс бе предвидил.

Разговорът ѝ с доктор Холт приключи чак в късния следобед. Двамата с Питър бяха обсъдили всичко — от маниакалните състояния до редките сортове орхидеи. Ейми никога преди не бе срещала травестит и нямаше представа какво би могла да очаква, но сега установи, че Питър ѝ допаднаше.

И най-важното — той не се беше усъмнил в нея.

Излезе от кабинета на доктора и тръгна да се срещне с Бабълс.

— О-па-ляяя! Котенцето ми! — подсвирна възторжено един младеж, когато Ейми мина покрай него.

Тя не го погледна. Той се изпречи на пътя ѝ, за да привлече вниманието ѝ, и дори отърка тялото си в нейното.

— Сладурче, направо ще ми изтекат очите по тебе! — Приятелите на натрапника също се приближиха и започнаха да оглеждат Ейми с похотливи погледи, отпивайки от бутилките с бира, които държаха в ръце. Тя се дръпна назад и понечи да го заобиколи. Останалите мъже започнаха да се побутват и да се смеят.

Изведнъж Ейми си спомни онзи отдавнашен ден, когато Трент Хейстингс беше извикал: „Мислех си, че Красавицата и Звяра са две различни лица, не едно!“. Приятелите му се бяха смели по същия начин, както тези мъже тук.

— Някои неща никога не се променят — промълви на себе си тя. — Дори и ти самия да се промениш.

Все още не можеше да изтръгне Звяра от съзнанието си, продължаваше да се чувства странна, различна.

— Шей... ли!

Вдигна поглед и видя Бабълс да ѝ маха енергично от отсрещната страна на улицата. В ръката си стискаше някаква навита на руло бяла хартия.

— Тук ли продаваш застраховките си? — удивено попита Шели, докато погледът ѝ пробягваше по надписа на табелата, окачена над входната врата на сградата, пред която стоеше приятелката ѝ. „Маргаритавил на Джими Бъфет“.

— Да. Добре ли си? Вече по-добре ли се чувстваш?

Дали нямаше да припадне? Не, но определено усещаше, че краката ѝ се подкосяваха от умора. И нищо чудно. Това бе най-дългата ѝ разходка след инцидента.

— Добре съм... Добре.

— Вече стигнах квотата си — осведоми я Бабълс. — Да отидем да пийнем по нещо.

Отправиха се към едно близко открито кафене. Малко по-късно двете имаха среща с Тревър на Малори док, където щеше да се проведе знаменитото Шоу на залеза, с което Кий Уест бе известен в цялата страна.

— Два хогснортса — изрече като картечница Бабълс в мига, в който сервитьорката приближи до масата им.

— Какво всъщност поръча? — полюбопитства Ейми.

— Коктейл от ром и синьо кюрасо. Намираме се в Хогссалуун. Какво друго очакваш да прием, след като сме тук?

Ейми бе помислила, че са в кафене, а не в бар. Сега се огледа внимателно наоколо и разбра, че се е заблудила.

Никога не пиеше, но тази вечер се чувстваше различно.

Мразеше местните свалячи от типа на онзи, който я бе спрял преди малко, но същевременно бе доволна, че може да ходи по улиците с вдигната глава, без да се срамува и страхува. Звяра можеше да продължава да дреме в нея, но светът виждаше в нейно лице един напълно различен човек.

Може и да ѝ беше ужасно трудно да се представя за Роушъл Ралстън, но поне се чувстваше като нормално човешко същество. Усещане за вътрешна свобода — нещо, което останалите жени приемаха за даденост и дори не си даваха сметка, че го имат.

Питиетата бяха сервирани и Ейми вдигна чаша към устните си. Алкохолът я сгря и се разля по вените ѝ. Обзе я невероятно спокойствие.

— Може ли да си попрिकाзваме? — рече Бабълс, прекъсвайки мислите ѝ.

— Разбира се — отвърна, макар да нямаше представа какво толкова може да обсъжда с Бабълс.

— Имаш ли някакви шорти?

Ейми се поколеба. Не знаеше накъде бие девойката. В багажа на Шели бе открила няколко чифта къси панталонки, но те не ѝ бяха по мярка:

— Не. Почти всичкият ми багаж изгоря при катастрофата.

— В Бахама вилидж има един магазин... Точно зад ъгъла е. Там продават тениските и късите панталонки най-евтино.

Очевидно Бабълс смяташе, че дрехите на Шели са пълна скръб — истинска обида, като се имаше предвид, че въпросното мнение идваше от човек, който вярваше, че боди пиърсингът е върхът на модата.

— Онова, от което наистина имам нужда, е сутиен с предно закопчаване.

— При „Джо Мама“ се продава и бельо. — Бабълс се усмихна, напълно доволна от себе си и обещата на езика ѝ проблесна. — Всъщност според мен онова, от което истински се нуждаеш, е занимание.

— Какво занимание?

Бабълс махна с ръка:

— Ами да продаваш застраховки като мен например или пък да свириш на гребен пред Хардрок кафе.

— Защо?

— Как иначе смяташ да изкарваш пари?

Да изкарва пари? За малко да се изсмее. Да бяха и двете ѝ ръце здрави и да ѝ предоставеха компютър, Ейми нямаше да има нужда от „занимание“ от рода на онези, които ѝ изреждаше Бабълс.

Преди да успее да отвърне, девойката добави:

— Освен това трябва да обърнеш внимание на държанието си.

— Моля?

Бабълс се приведе напред, а по устните ѝ плъзна хитра усмивка:

— Видях как те зяпаха онези мъже! Защо не ги разкара? Ако изглеждах като теб, хич нямаше да ми пука от нищо.

Трябваше да признае, че Бабълс е права. Наистина бе нужно да обърне внимание на държанието си, ако имаше намерение да се справи успешно с Матю Дженсън. Нужно ѝ беше да е силна, устойчива — като... Като кого?

Като Джил от „Млади и неспокойни“ или Луси от „Централна болница“. Но жените от тези сериали не бяха силни, а по-скоро — безскрупулни.

През годината, предшестваща смъртта на майка ѝ, Ейми не можеше да си позволи друго развлечение, освен гледането на телевизия. Всеки ден по едно и също време тя го включваше, за да стане свидетел на поредния жесток трик, който двете девойки щяха да

приложат, за да постигнат целите си. Доставяше ѝ удоволствие да ги мрази.

„Характерът определя съдбата“, напомни си Ейми. Звяра не можеше като с магическа пръчка да се превърне в лошо момиче, но ако положеше малко повече усилия да изгради поведението си по модел на героините от тези два сериала, може би действително щеше да успее да придобие някаква твърдост.

Бабълс прокара устни по ръба на празната си чаша и почука по стъклото с металното топче, пронизващо езика ѝ.

— Вие двамата с Мат още ли сте... Хм... гаджета?

— Още? — Опита се да го каже така, все едно казваше на младата нахалница да си гледа работата, но Бабълс сякаш не забеляза.

— Я стига, Шели! Аз да не съм някоя тъпанарка? Нали забелязах как се гледахте снощи! Двамата сте били двойка, нали?

Какво ли знаеше Бабълс за връзката между Шели и Матю Дженсън?

— Така... мисля.

— Мат те гледаше така, сякаш пушеше марихуана.

— Преди известно време скъсахме — отвърна Ейми.

— Да! — извика възторжено Бабълс. — Знаех си! Ама добри инстинкти имам, а? В такъв случай няма да имаш нищо против да се пробвам да го сваля, нали?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хайде, закъсняваме! — Викаше Бабълс и буквално препускаше пред Ейми. — Тревър ще има да се чуди какво се е случило с нас.

Какъв дявол се бе вселил в нея? Беше позволила на Бабълс да я замъкне в Бахама вилидж уж за да си купи сутиен, а в крайна сметка се бе оказало, че е похарчила няколкото долара, които Тревър ѝ бе дал за джобни. Сега бе горда притежателка на няколко чифта шорти и тениски, два сутиена и един бански. Толкова евтини бяха, че по всяка вероятност щяха да се разпаднат при първото изпиране.

Колко дълго щеше да се възползва от добрината на Тревър? Той ѝ беше помогнал достатъчно... Ейми възнамеряваше да му върне всичко до последния цент, но това щеше да стане, след като се оправеше и си намереше работа. За пореден път отхвърли идеята да се обърне към ФБР. Декстър можеше да има информатор в Бюрото. Беше успяла да изкара в малката къщичка, в която я бяха настанили под нова самоличност, едва седмица — и къщата бе вдигната във въздуха!

Не вярваше, че ФБР може да я защити. Докато не станеше възможно да се защитава и с двете си ръце, най-добре щеше да е да си остане там, където си бе.

Може би Бабълс беше права: трябваше да намери начин да изкарва по малко пари, докато разработваше плана си за обезвреждането на Декстър Фокс. Но какво би могла да върши?

Компютрите бяха нейният живот: интелигентен и забавен събеседник, който не се интересуваше от вида ти.

Дювал стрийт беше препълнена с хора. Ейми едва смогваше да следва Бабълс, която най-безцеремонно разбутваше с лакти тълпата, за да си проправи път.

— Виж! — извика по едно време Бабълс. — Кайл!

— Кой е Кайл?

— Кайл Паркър е страхотен тип. Живее в къщата, разположена в съседство със Залива на полумесеца. Снощи не беше на партито,

защото ходи на някакви тренировки или нещо от този род. — Бабълс замаха с ръка на високия тъмнокос мъж. — Не му задавай въпроси във връзка с работата му, защото е строго секретна. Цивилен е, но май работи за флота.

Кайл приближи до тях и им се усмихна. Тъмносините му очи обходиха Ейми от главата до петите и тя изведнъж съжали, че е оставила роклята на Шели на жената, която ѝ беше продала новите ѝ дрехи. Широката рокля скриваше тялото ѝ почти напълно, докато шортите и тениската показваха доста разголена плът.

Беше си купила шорти и тениски, защото това бе най-удобното облекло за този топъл климат. Добре поне, че си беше сложила сутиен, помисли си Ейми, спомняйки си саркастичната забележка на Мат за полюшкващите ѝ се свободно гърди.

— Не мислиш ли, че за мъж като Кайл си заслужава да се умре? — прошепна ѝ възторжено Бабълс.

Ейми не беше свикнала мъжете да я гледат право в очите, нито пък — да оглеждат тялото ѝ с такъв интерес. Успя да се усмихне принудено и обхвана Кайл с периферното си зрение. Носът му беше доста дългичък, а овалът на лицето му — ъгловат, но като цяло той беше истински красавец.

— Кайл, това е Шели. Отседнала е в Залива на полумесеца.

Той ѝ протегна ръката си и повтори:

— Шели.

Стисна дланта ѝ в своята и я задържа по-дълго от нормалното. Очите му продължаваха да се взират настойчиво в нея.

Идеше ѝ да извика от притеснение. Всичко в нея се обръщаше, когато някой мъж я погледнеше по този начин. После си напомни, че трябва да загърби Звяра и да остави Красавицата да действа. Тя се овладя и срещна смело погледа на Кайл. Макар усмивката му да бе очарователна, очите му бяха уморени, лишени от емоция. Приличаха ѝ на очи на циганин — виждащи всеки и всичко, забелязващи и най-малката подробност наоколо.

Ейми интуитивно долови, че работата му — каквато и да беше — бе свързана с огромна опасност за живота.

— Счупила си си крака — отбеляза Кайл.

— Шели претърпя катастрофа, от която едва оцеля — услужливо го информира Бабълс.

— Шината ми е специална — добави Ейми. — Може да се маха и да се слага.

Тя измъкна дланта си от неговата и се престори на погълната от карнавалната атмосфера наоколо, което никак не беше трудно.

— По-добре ми позволи да те изведа от тази лудница — предложи ѝ Кайл след малко и плъзна ръка около талията ѝ.

Бабълс завъртя многозначително очи и намигна на Ейми. Мили боже!

— Това първото ти посещение на тукашния карнавал ли е? — попита я Кайл.

— И преди съм идвала в града, но никога — по време на това тържествено честване на залеза. Тревър беше този, който настоя на всяка цена да видим шоуто.

— Прилича по-скоро на езически ритуал — обясни Кайл, когато подминаха мъж с тясна препаска около бедрата, стъпил върху огромна топка с единия си крак и вдигнал другия високо назад, в позата на балерина.

— Той може да остане в тази поза в продължение на часове. Без да помръдне — каза Бабълс и хвърли монета в кутията, оставена в основата на топката.

— Всичко е за пари — отбеляза Кайл. — Повечето от тези хора си изкарват прехраната по този начин.

— Точно както ти казах — изчурулика Бабълс. — Всички те си имат доходно занимание.

— Аз пък очаквах, че хората ще си стоят мирно и кротко и ще се любуват на залеза — промълви Ейми и извърна очи от тълпата, която заплашваше да прегази всеки, който не внимаваше, за да види алената топка на небесното светило, потъваща във водите на океана.

— Залезът е просто повод всички да се съберат и да се насладят на този огромен и пъстър уличен театър — каза Кайл. — Аз съм един от мнозината, които съжеляват, че полицията забрани изпълнението на голите гайдари.

Бабълс се изкикоти и махна с ръка.

— Ето го и Тревър. И Мат е с него.

Мат. Кръвта замръзна във вените ѝ, независимо че топлата ръка на Кайл продължаваше да обгръща талията ѝ. Господи, дали щеше да

се справи успешно ролята си? Не биваше да забравя, че вече е момиче с характер.

Мат отдалеч забеляза Шели: беше с някакъв мъж, който си бе позволил да я прегърне през кръста. Усети пламналата в него яростна искра, но побърза да я задуши.

Предната вечер, докато си разменяше реплики с Шели на плажа, се беше усетил силно привлечен от нея. После бе легнал в хамака и бе прекарал часове наред, зареял поглед в нощното небе и анализирайки това ново чувство. На зазоряване бе стигнал до заключението, че вероятно бе изкарал прекалено дълго без жена. Бе решил да забрави за Шели, но установи, че прелестната блондинка е завладяла напълно мислите му.

— Кой е мъжът с Шели? — обърна се към Тревър той.

— Кайл Паркър — отвърна приятелят му. — Работи във Флеминг Кий.

— Косата му е прекалено дълга, за да служи във военноморската флота. — Дори от разстояние Мат улавяше самонадеяността в държанието на Кайл — сякаш целият свят бе в краката на този мъж.

— Мисля, че навремето Кайл е бил тюлен, но с какво се занимава в момента — това не мога да ти кажа.

— То пък кой ли знае какво става на Флеминг Кий? — изкоментира Мат. — Там със сигурност е тренировъчната база на военноморските тюлени, но имам информация, че там се намира и база за борба с наркотиците, влизащи в страната от Карибите.

— Кайл е свестен младеж и това е най-важното.

Свестен младеж, човек, на когото може да се разчита по време на криза. Добре, Тревър може и да беше прав, но собственическият жест, с който този свестен човек бе праметнал ръка около кръста на Шели, определено го вбесяваше.

— Кой ще съобщи на Шели лошата новина — ти или аз?

— Аз — отвърна Мат, без да откъсва очи от Шели. Гласът му прозвуча като глас на ранен звяр дори в собствените му уши.

— Кайл, запознай се с най-добрия ми приятел Матю Дженсън — рече Тревър.

Мат не чу какво каза едрият мъж, докато посягаше да се здрависа с него. Шели дори не го бе удостоила с поглед — зяпаше Кайл така, сякаш последният беше някой бог!

Осъзна, че красотата ѝ привличаше като магнит погледите на околните. По лицето ѝ нямаше и следа от грим, не беше си сложила дори червило на чувствените пухкави устни, готови сякаш всеки момент да се извият в усмивка. Копринената ѝ руса коса бе леко развяна от морския бриз, а тялото ѝ бе идеално — като тяло на фотомодел. Никой не би могъл да допусне, че Шели е произведение на козметичната хирургия, а не творение на природата.

И ако кракът ѝ не бе шиниран от коляното надолу, тя щеше да е самото съвършенство. Поне на външен вид.

— Ето че потъва! — прогърмя мъжки глас по мегафона и тълпата притихна.

Всички впериха погледи в хоризонта, където се виждаше тънка оранжева ивица. На фона на океана приличаше на разтопено злато.

Множеството избухна в бурно ликуване, когато океанът погълна напълно слънцето. Мат внимателно наблюдаваше Шели. Възторгът, изписан върху лицето ѝ, бе завладяващ.

След като слънцето се скри, повечето хора отново насочиха вниманието си към продължаващото улично шоу, но Шели продължаваше да гледа към обагреното във виолетово и кехлибарено небе. На Мат му се искаше да извърне очи встрани, да гледа, накъдето и да е, само не и към нея, но беше безсилен да го стори: тя го привличаше с някаква свръхестествена сила, хипнотизираше го.

— Да отидем да видим шоуто с котки — предложи Бабълс.

Шели се извърна към нея, погледна през Матю, сякаш бе празно пространство и се усмихна мило на Тревър. Нищо ново под слънцето, помисли си раздражено Мат — всички жени се лепяха на приятеля му като мухи на мед.

Приблжиха до празното място на тротоара, където един мъж със зелена коса, подобна на изкуствената трева, която ползваха за великденска украса, нареждаше обръчи на равно разстояние един от друг. Отстрани се виждаха клетки с котки.

— Пълна мистерия е как успява да ги дресира — каза му Бабълс и Мат осъзна, че от десетина минути насам момичето се движеше плътно до него.

Със сигурност флиртуваше с него, но Шели изобщо не забелязваше. Очевидно твърдо възнамеряваше да спази обещанието, което му беше дала предната вечер.

— Това е любимият на всички номер — продължаваше да бърби Бабълс. — Никой не е успял да разбере по какъв начин успява да накара котките да скачат през запалени обръчи.

Кайл стоеше вдясно от Мат и момичето. Час по час се привеждаше към Шели и ѝ шепнеше нещо в ухото, а тя му отвърщаше с колеблива усмивка.

— На моменти Шели ми се струва доста срамежлива — рече тихо Тревър.

— Много често видът лъже — отвърна троснато Мат. — Не забравяй, че нападна сестра ми.

— Просто е изпуснала няколко излишни думи в момент на афект, това е — изкоментира Тревър.

Мат изруга наум: тази жена май въртеше приятеля му на малкото си пръстче.

— Тя се закле, че ще убие Емили. Сестра ми бе ужасно уплашена и разстроена — наистина вярваше, че Шели ще я нарани.

— Но след тази случка Шели е изчезнала, нали? И ти повече не си я видял, до деня, в който те извикаха да я идентифицираш в болницата.

— Вярно е, но се наложи полицията да ѝ наложи забрана да доближава до мен, за да успее в крайна сметка да си отдъхна от преследванията ѝ.

Докато траеше този разговор, шоуто с котките стигна до кулминационната си точка.

— Удивително! — викаше Бабълс, когато поредната котка прескочеше пламтящите обръчи и пляскаше с ръце.

Реакцията на Шели бе твърде различна от тази на момичето. Очите ѝ бяха замислено присвити, а между веждите ѝ се бяха вдълбали две дълбоки бръчки. Същото изражение можеше да се види и върху лицето на Тревър.

— Мислиш ли, че може да са дали някакво наркотично вещество на тези котки? — попита Мат приятеля си.

— Нямам представа, но е твърде вероятно. Така поне говорят хората. Аз лично отдавна не съм наблюдавал този карнавал.

Мат не беше изненадан от изявлението на Тревър. Честването на залеза на дока „Малори“ бе забавление за туристите, а не за местните жители. Беше сигурен, че Трев е тук единствено защото искаше да

покаже на Шели това значително събитие, за което се говореше из цялата страна.

— Всяко животно инстинктивно се плаши от огъня — каза Мат.

Тревър кимна:

— Да вървим. Не мога да гледам това.

— Омитаме се оттук — викна Бабълс към Кайл и Шели.

Мат и Тревър тръгнаха напред, пробивайки си път през изпадналата в транс тълпа. Мат често поглеждаше през рамо, за да се увери, че Кайл и Шели ги следват. Огромният негодник я бе прегърнал през раменете.

В другия край на дока имаше по-малко хора, а въздухът бе значително по-свеж. Шумът от главната улица все така изпълваше пространството. Рее, джаз, блус, рок — човек можеше да чуе всичко тук. След като слънцето залезеше, улица „Дювал“ се превръщаше в рай за туристите, дошли да си поживеят. Тя беше осеяна с клубове и барове за всякаква категория хора и предлагаше възможност за пируване до зори.

— Вижте! Доктор Бъроуз! — извика радостно Шели.

— Той ще вечеря с нас — осведоми ги Тревър.

Един красив мъж с ниско подстригана тъмна коса и очила с телени рамки стоеше облегнат на оградата пред Одюбон хаус. Мат беше зърнал доктора предната вечер; струваше му се приятен мъж.

— Къде ще вечеряме? — поинтересува се Бабълс.

— В Маргаритавил — каза Тревър и махна на Клайв.

— Шегуваш се! — възкликна Кайл. Обикновено местните проявяваха достатъчно здрав разум да стоят настрана от улица „Дювал“ след залез-слънце. Вярно че там имаше доста добри ресторанти, но те обикновено бяха претъпкани с туристи.

Тревър се усмихна на Шели и каза:

— Обещах на Шели чийзбургер в рая.

Шели погледна към Кайл, после към Клайв, после — към Тревър, и накрая — към Бабълс. Какво беше Мат? Човешкият еквивалент на тарантулата ли?

— Можем да ядем чийзбургер в заведението на Джими Бъфет и някой друг път — отвърна Шели.

— Скъпа, ако това е нещото, което ти се ще да направиш, аз напълно те подкрепям! — извика Кайл.

Какъв мъж само! Би казал всичко, за да омае една жена и да я вкара в леглото си, помисли си Мат.

— Не, наистина нямам нищо против да оставим вечерята в Маргаритавил за някой друг път.

— Шели, имам предложение — рече Клайв. — Утре съм в почивка и двамата с Тревър можем да те заведем там по време, когато ресторантът не е толкова препълнен.

— Страхотно, много ще се радвам. — Очевидно Шели бе доволна, че се е превърнала в център на мъжкото внимание.

— Защо тази вечер не отидем в „Задният двор на Луи“? Можем да се качим на рикши и да стигнем дотам с тях — предложи докторът. — Хем ще се позабавляваме, хем ще си похапнем добре — кухнята на Луи е страхотна.

— Супер. Да тръгваме.

Бабълс поведе групата към ъгъла, където бяха строени в редица рикши, очакващи своите пътници.

Клайв се уговори с тримата мъже, които ги откараха в заведението на Луи, да дойдат по-късно и да ги вземат.

Когато дойде ред да се качват в екзотичните превозни средства, Мат се изпречи пред Шели и заяви:

— Ти ще си с мен. Искам да обсъдим един личен въпрос. — Хвана я за кръста, повдигна я и я настани в близката рикша.

— Ще ти дам допълнителна двайсетачка, ако минеш по панорамния път — тихо каза той на водача на рикшата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мат се метна на тясната седалка до Шели и нарочно се разположи така, че да заема повече място, отколкото му бе необходимо. Искаше да види как щеше да реагира младата жена на неговата близост. Не знаеше как да тълкува поведението ѝ. Допускаше, че пренебрежението ѝ към него бе просто поза.

Тя стискаше крайчеца на бастуна си. Погледът ѝ бе насочен право напред. Водачът на рикшата натисна педалите и двуколката заподскача по калдъръма. По едно време мъжът отби встрани, за да избегне сблъсъка с трима пияни младежи, излезли от бара на Джо.

Коляното на Мат докосна голия крак на Шели, но тя сякаш изобщо не забеляза това. Мат се възползва от възможността да я огледа по-подробно. Слабите ѝ стройни крака бяха направо върхът, независимо че единият беше шиниран от коляното надолу. Късата тениска разкриваше тънката ѝ талия и съблазнителния ѝ бюст. Силикон или не, Мат не можеше да се пребори с желанието си да усети гърдите на Шели под дланите си.

Завиха по улица „Ийтън“. Шели все така продължаваше да мълчи и да гледа право напред, а това направо го влудяваше. Мат положи върховно усилие да се държи нормално и да не ѝ покаже колко го бе засегнало безразличието ѝ.

— Повечето от къщите, които виждаш по тази улица, са паметници на културата — започна да обяснява той. — Сградата вдясно е една от най-големите забележителности на Кий Уест. Забележи, че тук господства гръцкият стил, различен от другите...

— Знам. Тревър ми даде туристически справочник.

Едва се удържа да не я хване за раменете и насила да я извърне с лице към себе си. Това държание беше нетипично за Шели. Преди време, докато и двамата бяха в Ню Йорк, той я отблъскваше, но нищо не бе в състояние да я охлади и тя продължаваше да тича подире му. Шели си бе внушила, че Мат е лудо влюбен в нея, независимо че двамата се бяха срещали един-единствен път. Още тогава Мат ѝ бе дал

да разбере, че няма намерение да се занимава с нея, резкостта му обаче не я беше обезкуражила. Напротив, сякаш само засили настървението ѝ. Шели бе продължила да го следва неотстъпно навсякъде. Независимо колко брутални бяха думите, с които я отпращаше, тя винаги се връщаше при него.

Сега обаче тя бе започнала друга игра. Е, щом това искаше, Мат беше последният, който щеше да се възпротиви. Можеше например да се престори на мил и любезен за разнообразие:

— Шели, за снощи... Не знам какво ми стана. Държах се като истински негодник.

— Не очаквай да те опровергая.

Репликата ѝ го изненада, но Мат зачака да чуе продължението.

Трябваше да има продължение, нали? Само че Шели отново извърна поглед встрани, преструвайки се на погълната от гледката.

— Шели, погледни ме!

— Не мога. — Тя вирна упорито глава като арканзаско муле. — Трябва да спазвам предписанията на доктора.

— Какви ги приказваш?

— Доктор Холт смята, че ако те гледам или разговарям с теб, това може отново да ме превърне в маниячка. По-скоро бих умряла, отколкото да допусна това да се случи.

Матю се засмя — или поне се опита: ако не друго, то произшествието поне бе изострило езика ѝ.

— Добре, предавам се. Кой е доктор Холт?

— Психоаналитикът, при който ме изпрати Тревър. Двамата са приятели — отвърна Шели, без да го поглежда. — Казах на доктор Холт, че напълно съм преодоляла зависимостта си от теб. Честно казано, не знам какво толкова съм намирала у тебе.

— Обзалагам се, че ако погледнеш към мен дори само за секунда, от ноздрите ти ще започнат да излизат кълбета огън и дим и ще те обземе желание да заиграеш боса върху оглозганите ми от червеи кокали.

Шели се намести на мястото си. Лицето ѝ се навъси като буреносен облак. Мат сложи ръка на облегалката на рикшата и докосна леко рамото на младата жена, после я озари с най-прекрасната си усмивка и заби поглед в нея, очаквайки тя да не издържи и ако не друго, то поне да примигне.

Невероятните ѝ сини очи го гледаха така, сякаш Мат бе досадна буболечка, която незабавно трябваше да бъде смазана.

Той обаче продължаваше да ѝ се усмихва чаровно:

— Аз съм истински Божи дар за жените, а?

— Ще ти се!

Господи, колко красива беше! Реакцията му от предната вечер не се дължеше само на сенките на нощта и на либидото му. Напомни си, че лицето ѝ бе продукт на скалпела, но очите ѝ си бяха нейните — сини като водите на океана и оброчени с дълги извити мигли.

В момента тези прекрасни очи го гледаха така, сякаш искаха да го превърнат в камък. Идеше му да я вземе в прегръдките си и да започне да я целува, докато тя не започне да стене и да го моли за повече. А, дявол да го вземе...

Беше му писнало да се усмихва като евангелистки пастор, изнасящ проповед по телевизията, но и не искаше да се признае за победен, затова викна на водача на рикшата:

— Свий към гробището.

Разбира се, пътят покрай гробището ги отдалечаваше от заведението на Луи, но Шели нямаше как да знае това.

— Добре — започна кротко той. — Сега, след като вече си ме изхвърлила от сърцето и ума си, кажи ми какво всъщност те бе привлякло първоначално у мен?

— Мислех си, че си мил и внимателен, добър човек, който никога не би оставил някого в беда и би се грижил за онези, които не са в състояние да си помогнат сами. Смятах те за идеален.

Нещо в тона ѝ му подсказваше, че тя се беше разочаровала силно от него. Боже, нали Шели беше тази, която имаше психически проблем, а не Мат!

— Идеален, а? — иронично повтори той. — Може би няма да е зле да се кандидатирам за светец.

— Преди майка Тереза? Не мисля, че имаш никакви шансове.

Така, признаваше ѝ, че има чувство за хумор, което не бе забелязал в Ню Йорк. Какво друго ново откриваше в нея?

— Добре де, може и да не съм идеален, но съм достатъчно добър за държавен служител.

Изражението на лицето ѝ сякаш казваше: „Пълна скръб!“.

— Как успяваш да се понасяш, Дженсън?

— Ами след като никой друг не може да ме понася, нямам кой знае какъв избор, нали?

Ъгълчетата на устните ѝ трепнаха — май всеки момент щеше да се усмихне! Лунната светлина бе достатъчно силна, но Шели бе извърнала глава така, че Мат да не вижда лицето ѝ. Вече бяха до гробището и той се сети, че подобна гледка не бе подходяща за жена — дори за такава, която бе пълна откачалка като Шели.

Защо не бе накарал водачът на рикшата да свърне по друг заобиколен път, а не точно по този?

Мат се опитваше да спечели време, да накара Шели да се отпусне, преди да ѝ съобщи лошата новина.

Гласът ѝ прекъсна мислите му:

— Кажете ми, Ваша святост, защо настояхте да се кача в рикшата с вас?

Мат потисна смеха си. Точно когато си мислеше, че не е останала дума, с която да не бяха го назовавали, Шели го бе изненадала с нещо ново.

— Искях да те предупредя — тихо рече той. Вече излизаха от гробището. — Не се влюбвай в Тревър...

— Гледай реално на нещата, Дженсън. Нима наистина ме мислиш за толкова глупава?

— Сега, като го спомена...

— Тревър е гей. Той и Клайв са просто създадени един за друг, само дето Тревър още не го знае.

Мат дълбоко пое въздух. Не беше допускарал, че Шели е толкова проникателна. Малко хора разбираха, че Тревър е гей, когато го видеха. Що се отнася до искрата, припламнала между Трев и доктора — за нея Мат изобщо не бе имал и представа. Сега, когато Шели насочи вниманието му, Мат осъзна, че на практика това бе възможно.

Беше го попитала кой ще се погрижи за Тревър. Дявол да го вземе, в неговите представи състраданието и Шели изобщо не се връзваха — или поне не до предната вечер. Младата жена бе прозряла една основна скрита тенденция в характера на Тревър — постоянно чувство на самота.

— Ако имах брат... Искам да кажа, ако брат ми Шон все още беше жив... Ами... Към Тревър изпитвам същите чувства, които навремето изпитвах към брат си.

Противно на желанието му изпита съжаление към нея: Шели бе загубила брат си и родителите си в самолетна катастрофа и беше останала сам-сама на този свят. Побърза да си напомни, че много от маниаците се опитваха да спечелят внимание чрез предизвикване на съчувствие, но изобщо не беше сигурен, че в този случай е прав.

— Тревър е прекрасен човек — добави Шели. — Уверих го, че съм се отърсила от всичките си мании, но той въпреки това настоя да се консултирам с доктор Холт. Съгласих се — това беше най-малкото, което можех да направя за него като отплата за добрината му.

Матю реши, че е настъпил подходящият момент да ѝ поднесе новината, която таеше в себе си от няколко часа:

— Тревър ме помоли да ти кажа нещо — рече той. Истината беше друга — Трев бе изразил мнение, че Шели трябва да бъде предупредена, а Мат бе побързал да предложи услугите си. — Саймън Амброуз...

— Отрепката от болницата ли? — В дъното на погледа ѝ се прокрадна тревога.

— Да. — Изпитваше желание да обвие ръка около раменете ѝ, докато ѝ говореше. — Платил е гаранция и вчера съдията го е пуснал от затвора.

Възцари се мълчание, после Шели бавно рече:

— Страхотно. Още една победа в борбата за справедливост. — Накрая гласът ѝ премина в дрезгав шепот.

Тя не приличаше на жените, които Мат познаваше — повечето от жените в Ню Йорк бяха принудени да бъдат силни и хладнокръвни, защото иначе нямаше да бъдат равностойна конкуренция на мъжете, а Шели определено бе уязвима, макар на моменти да проявяваше твърдост.

— Амброуз е в Кий Уест. Отседнал е при приятели в Бахама вилидж. — Мат не добави, че възнамеряваше да открие малкия негодник и да се разправи с него веднъж завинаги.

— Бях в Бахама вилидж преди няколко часа — точно оттам купих тениските и шортите. Но не видях чудовището никъде. А можеш да бъдеш сигурен, че бих познала лицето му навсякъде.

— Не искам да ходиш във въпросния квартал — бързо изрече той, без дори да се замисли.

— Амброуз няма да ме познае, но затова пък аз ще го видя отдалеч. — Гласът ѝ звучеше по-неуверено отпреди. — Не се притеснявай за мен.

Проблемът беше, че се беше случило точно това: Мат умираше от тревога за Шели Ралстън. Дали малката негодница не целеше именно да го накара да се притеснява за нея? Дали не му залагаше клопка?

Щом стигнаха пред „Задния двор на Луи“, Мат скочи от рикшата, набързо благодари и пхна пари в ръцете на водача. Обърна се да помогне на Шели, но тя вече беше слязла и сега вървеше към заведението.

Изпод късата тениска се подаваше тънката талия на младата жена. Мат я настигна и сложи длан на гърба ѝ, за да я подкрепи. В края на краищата тя се движеше с бастун, нали така? Малко помощ нямаше да ѝ е излишна.

— Приятелите ни ще са на терасата — каза Мат. — Луи е известен именно със задния си двор — Атлантическия океан.

Шели дори не си направи труда да му отвърне. Двамата подминаха няколко маси. Всички присъстващи мъже я проследяваха с очи и я разсъбличаха с поглед. Всички...

— Мат, насам! — извика Бабълс. — Запазих ти място до мен.

Голям късмет, няма що!

Кайл посрещна Шели с усмивка и ѝ посочи стола до себе си. Тя обърна гръб на Мат и потегли към другия край на масата. Е, някой да имаше да казва нещо за държанието ѝ?

Стовари се омаломощено на свободния стол до Кайл. Още не можеше да повярва, че беше успяла да заблуди Мат. През цялото време най-голямото ѝ притеснение бе той да не разбере, че тя не е Роушъл Ралстън. Да бъде близо до него бе повече от опасно.

И силно вълнуващо.

Пулсът ѝ подозрително се ускори при спомена за коляното му, опряно в нейното по време на пътуването им с рикшата. Мат притежаваше мъжественост, която сякаш крещеше да бъде забелязана.

Ами ако Мат и Шели не бяха изцяло прекъснали връзката си? Какво щеше да стане, ако той решише да продължат оттам, откъдето

бяха спрели? Мъжете бяха напълно непозната територия за Ейми. Нямахте да успее да се справи, ако той пожелаеше да си легне с нея.

Тя нарочно се беше държала нахакано — беше се обръщала към него на фамилиното му име, беше го иронизирала... Това бе дало резултат според нея. Но когато ставаше въпрос за Мат, Ейми никога не можеше да бъде сто процента сигурна.

Дори и в момента, без дори да поглежда в неговата посока, тя усещаше погледа му, впит напрегнато в нея. Чак дъхът ѝ спираше. Насили се да се усмихне на Кайл и да се съгласи с нещо, което той току-що беше казал, а после установи, че всъщност се е съгласила той да ѝ поръча питие. Две питиета за една вечер. Двама мъже. Прекалено много беше това за Звяра.

Май щеше да си навлече неприятности.

Пое дълбоко въздух, намигна закачливо на Кайл и впери очи в безбрежната шир на океана. Ейми не можеше да повярва, че беше тук, че се наслаждаваше на нормалния живот, че се забавляваше. Защо не беше жива майка ѝ — да я види... Колко щеше да се гордее тя с дъщеря си!

Ах, всичко щеше да е идеално, стига да не ѝ се налагаше непрекъснато да мисли за Декстър Фокс.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наближаваше два часът след полунощ, когато Кайл изпрати Шели до Залива на полумесеца. След като вечерята в заведението на Луи беше приключила, Тревър отиде да пие кафе в дома на Клайв, а Кайл беше настоял да запознае Шели с нощния живот на Кий Уест. Слава богу, че Бабълс се бе залепила за тях.

Мат, който главно мълчеше по време на вечерята, бе хванал такси към Сънсет Кий. Шели облекчено въздъхна, когато той изчезна от погледа ѝ.

Дали подозираше нещо? И ако отговорът беше „да“ — кога щеше да я разобличи?

— Следващия път ще бъде още по-забавно — обеща Кайл, когато двамата поеха по пътеката, водеща към къщата на Тревър. — Тогава ще можеш да танцуваш.

Следващият път? Беше така шокирана, че единственото нещо, което успя да направи, бе да кимне. Това ѝ приличаше на покана за среща и ѝ се случваше за първи път в живота.

Спряха пред входната врата, гледаща към централната част на малкия частен остров. През цялата вечер Кайл не беше спирал да се грижи за нея — прегръщаше я през кръста или раменете, за да ѝ помогне да се придвижва по-лесно, кавалерстваше ѝ на масата. В началото ѝ беше неловко, но постепенно свикна с докосванията му.

Сега обаче Ейми наистина се притесняваше — двамата бяха останали сами. По време на обиколката им из града Бабълс бе налетяла на някакъв познат и отиде с него в един текила бар, оставяйки Ейми насаме с Кайл.

Всъщност тя не се беше чувствала насаме с него, защото улиците бяха препълнени с хора. Когато обаче тръгнаха да се прибират по обратния път към острова се оказа, че освен тях двамата наоколо нямаше жива душа.

— Ще отсъствам в продължение на няколко дни. Имам да изпълнявам специална задача — уведоми я Кайл, а очите му

напрегнато се взряха в тъмнината, сякаш се оглеждаше за скрити в тъмните сенки престъпници. — Ще ти се обадя, щом се върна.

Думите му се отразиха благотворно на самочувствието ѝ. Беше сигурна, че Кайл я е харесал. Щеше ѝ се да има повече опит с мъжете.

— Благодаря ти. Нямах представа колко приятно си изкарах тази вечер. Беше страхотно.

— Наистина ли? — Гласът му прозвуча изненадано. — На мен пък ми се струваше, че си малко... разсеяна. Помислих си, че си обвързана с някого.

Тя поклати отрицателно глава и дори успя да се усмихне. Обвързана? Разбира се, че не. Никога не беше ходила на среща, никога не я бяха целували. Особеният блясък в очите му потвърди подозренията ѝ. Кайл се канеше да я целуне. В мига, в който го направеше, той щеше да се разочарова. Такъв красив мъж, около когото се носеше аурата на истински плейбой, едва ли щеше да извлече удоволствие от целувката на жена, която имаше по-малко опит и от тийнейджърка.

— Хей, Шели, гледаш ме така, сякаш съм извънземно! Какво става?

— Нищо. Бабълс ми продаде застраховка против отвличане от извънземни, така че вече нямам никакви грижи на този свят.

Кайл направи крачка назад и извърна отегчено очи нагоре. Доколкото бе успяла да схване, той едва ли беше от типа мъже, които прекарваха свободното си време в молитви.

— Сега си спомних, че Джигс сигурно ме чака. Джигс е моето куче. Сигурно се е побъркал от притеснение, че ме няма. — Тя се понадигна и леко докосна с устни страната му. — Обади ми се, когато се върнеш.

Озова се вътре толкова бързо, че дори не успя да чуе как той ѝ пожелава лека нощ.

Облегна гръб на затворената врата и пое дълбоко дъх. Колко добре щеше да ѝ дойде един наръчник със съвети относно поведението на жена по време на среща! Другите ѝ посестрими нямаха подобни проблеми — научаваха правилата в резултат на собствения си опит.

Тръгна към кухнята. Джигс сигурно беше там в компанията на котките.

Вместо това вътре завари Зийк и Зоуи — възрастна двойка, която Тревър бе намерил да рови в контейнера на Хардрок кафе и бе прибрал под покрива си. Двамата си бяха намерили „занимание“, както би се изразила Бабълс: продаваха пакетчета с някакъв безвреден сладък прах, който представяха за афродизиак на туристите, чакащи на опашка пред къщата на Хемингуей. Ейми хранеше доста резерви по отношение на силата на пакетчетата, но много хора се хващаха на въдицата на старците, в резултат, на което Зийк и Зоуи бяха успели да си наемат миниатюрно студио, разположено над един гараж. След няколко дни напуснаха къщата на Тревър и се нанасяха в новия си дом.

— Много до късно сте останали тази вечер — отбеляза Ейми, оглеждайки се наоколо за Джигс.

— Утре къщата на Хемингуей ще бъде посетена от пет автобуса японски туристи — осведоми я Зийк, ухилен до уши.

Не се съдържа и отвърна на усмивката му.

— Синовете на Нипон много си падат по афродизиациите, както знаеш — добави Зоуи и сипа малко бял прашец в пакетчето с надпис: „Сексуална мощ“.

Идеше ѝ да се изсмее с глас. Двамата старци бяха от малко градче в щата Уисконсин, но някъде по пътя към рая бяха прихванали тийнейджърския жаргон, който определено звучеше странно в устата на хора, отдавна прехвърлили младежката възраст.

Ейми беше почнала да се привързва към Зийк и Зоуи. И към Кий Уест. Тук нищо не беше прекалено диво или необичайно, за да не бъде прието. Може би именно заради това се чувстваше толкова сигурна и защитена на това място — не беше проблем да се впише в средата, без да бъде забелязана.

— Да сте виждали Джигс?

Зийк поклати тъжно глава:

— Бедното създание...

— Случайно се натъкна на кочата трева, която Тревър държи в килера и хапна от нея — додаде Зоуи.

— После изведнъж се разбесня — започна да обикаля в кръг, гонейки опашката си, а накрая се опита да се изкатери по една палма по примера на Бинго.

Въпреки че му липсваше едно око, Бинго беше истинска напасть и хвърляше в ужас обитателите на Залива на полумесеца — особено

чайките по брега. Ейми беше сигурна, че точно Бинго е обърнал буркана с тревата, само не можеше да си обясни какво бе накарало Джигс да яде от нея.

— Джигс издаваше страхотни звуци — продължи Зоуи.

— Страхотни ли ги наричаш? — направи гримаса Зийк.

— Мисля, че може би се е опитвал да лае — каза Ейми замислено. — Никога не съм го чувала да лае. Понякога скимти, но нищо повече.

Зийк поклати отрицателно глава:

— Според мен той по-скоро правеше опити да мяучи. Внушил си е, че е котка.

— Като онази Одет, помниш ли? Но Мат успя да го спаси.

О, не, Джигс, само не това! Бедното кутре вече беше страдало достатъчно. Ейми усети, че я обзема отчаяние, примесено с раздразнение. Значи Мат го бил спасил, а? Трябваше да стои възможно най-далеч от Матю Дженсън, а ето че сега щеше да ѝ се налага да му благодари.

— Беше готино — засмя се Зийк. — Мат хвана Джигс, отвори му устата и му изля шише рибено масло в гърлото...

— При което Джигс започна да се мята отчаяно наляво-надясно. — Зоуи поклати глава. — Но затова пък повърна всичката трева, която беше погълнал.

— Къде е Джигс сега?

Зоуи кимна с глава по посока на терасата:

— Почива си навън с Мат.

Ейми с неуверена стъпка се отправи към терасата. Мина малко време, докато очите ѝ свикнаха с тъмното. На един от шезлонгите, обърнати с лице към океана, се виждаше тъмна фигура. Мат. Дано да беше заспал. Ейми тихо приближи.

Мат лежеше опънат върху шезлонга, скръстил ръце под главата си. Бледата лунна светлина бе достатъчна, за да се види, че очите му бяха широко отворени и обърнати нагоре — към звездите. Джигс лежеше свит на топка в краката на спасителя си и спеше.

— Благодаря ти, че помогна на кученцето ми — каза Ейми. — Разбрах, че му е било зле.

— Няма нищо — отвърна Мат, без дори да си прави труда да поглежда в нейната посока. — Просто някой трябва да му обясни, че

не е котка.

— Точно така — кимна тя. Джигс беше почнал да преодолява зависимостта си от пуканките и напоследък разнообразяваше менюто си с котешка храна от марката „Девет живота“. На размери беше по-скоро колкото котка; и държанието му беше такова. — Очевидно преживява криза по осъзнаването на собствената си идентичност. Сигурна съм, че много скоро ще го преодолее.

Окачи бастуна на ръката си и посегна да погали кученцето. Бедното животинче, изглежда, силно се беше противило, когато Мат му беше давал рибеното масло — нямаше и помен от трите му посещения в луксозния фризьорски салон за кучета „Грумिंगдейл“; приличаше на едър плъх с дълга мазна козина.

Щом усети допира ѝ, Джигс потръпна и се дръпна назад, още по-близо до краката на Мат. Страхотно! Ейми го беше спасила, а той предпочиташе мъжа, който го беше натъпкал с гадното рибено масло!

— Трябва да има по-грозно куче... някъде на тази планета — рече Мат.

— Красотата идва отвътре, не отвън. Джигс е сладур. Той е...

— Права си. Започнах да се привързвам към него. — Мат погали животното по главата и то доволно размаха опашка. — Сутринта ще го заведе в салона за кучета, докато ти си в болницата за свалянето на шините.

— Чудесно.

По време на вечерята Ейми беше споменала на Кайл, че на следващия ден трябва да отиде при лекаря, но нямаше представа, че Мат беше следил разговора им. На нея ѝ се беше сторило, че младият мъж е отегчен.

Сега помежду им се възцари заредено с напрежение мълчание — като пред силна тропическа буря.

Неочаквано Мат седна на шезлонга, хвана Ейми за ръката и я дръпна към себе си с думите:

— Крайно време е да спреш да се преструваш.

Сърцето ѝ замря. Нямаше смисъл да продължава с опитите си да залъгва Матю Дженсън. Той беше познавал Шели в интимен план; Ейми знаеше, че рано или късно той ще я разкрие. Тази вечер тя нарочно бе избягвала да поглежда към него, но през цялото време бе усещала погледа му, впит подозрително в нея.

— Няма да се излекуваш от манията си, като не ми обръщаш внимание и се преструваш, че не съществувам.

Минаха няколко секунди, докато съзнанието ѝ асимилира смисъла на изречените от Мат думи. Значи той не беше разбрал измамата и продължаваше да я мисли за Шели!

— Дженсън, защо не вземеш да се откажеш от коментарите по тази тема, а? — „Господи, звучеше нахакано, нали?“ — Отдавна съм се отърсила от чувствата си към теб. Нима егото ти не може да се примири с този факт?

— Моето его няма нищо общо. — Очите му гневно проблеснаха, но гласът му си остана подозрително спокоен.

— Не се преструвам, наистина вече не съм обсебена от мисълта за теб.

Това си беше чиста лъжа. Ейми знаеше, че Матю Дженсън никога нямаше да ѝ стане безразличен. До края на живота си щеше да помни гласът му, звучащ в тъмнината, окуражителните думи, с които я беше върнал към света на живите.

Една част от нея силно копнееше по този мъж. Осъзна, че е много близо до него, че двамата седят рамо до рамо на шезлонга. По тялото ѝ премина чувствена тръпка.

Опита се да си внуши, че в действителност не е привлечена от Мат, а от представата, която си бе изградила за него.

— Шели, ако не внимаваш, ще си навлечеш неприятности... И то — големи.

— За какво говориш?

Той хвана брадичката ѝ и извърна лицето ѝ нагоре. Кожата ѝ настръхна от допира му, после пламна. Сърцето ѝ бясно запрепуска и Ейми трябваше да събере всичката си смелост, за да го погледне право в очите.

— Кайл Паркър не е подходящ за теб — информира я Мат, а от всяка негова дума лъхаше объркваща враждебност. — Ако хукнеш да го преследваш, ще трябва да се оправяш с цял куп военни копелета.

— Да го преследвам ли? — отдръпна се назад, така че той да не я докосва повече. — Мислиш, че се каня да хукна след Кайл?

— Експертите смятат, че хората, страдащи от мании, обикновено пренасочват вниманието си от една жертва на друга.

Тя се опита да се концентрира върху думите му, тонът му силно я притесняваше. Застана нащрек. Какво ли щеше да последва?

— Кайл не вярва дори на собствената си сянка. Това ми подсказва, че той е или отлично трениран тюлен, или работи за ЦРУ.

Макар да беше красив и надарен с дяволски чар, Кайл излъчваше хлад — дори тя с липсата ѝ на всякакъв опит с мъжете можеше да долови това.

— Ако започнеш да преследваш Кайл, да залягаш зад храстите, за да му правиш снимки например той ще извади пистолета си и първо ще стреля, а после ще пита.

— Но това е абсурдно! Кайл и аз сме просто...

Мат наведе глава към нея и устните му се впиха страстно в нейните, настоявайки за отговор. Ръцете му я притиснаха плътно към тялото му, а целувката му стана още по-настойчива. Ейми замръзна от изненада. Дълбоко в съзнанието ѝ отекна предупредителна камбанка — знаеше, че не бива да прави това, но не можеше да се въздържа: обви ръце около раменете на Мат. Помнеше колко приятно ѝ бе да усеща прегръдката му и копнееше да ѝ се наслади отново.

Мат откъсна устни от нейните за секунда и се вгледа настойчиво в очите ѝ. Беше тъмно и Ейми се затрудняваше да разчете изражението на лицето му. Нямаше смисъл да си губи времето в празни догадки по отношение на мислите, които в този момент минаваха през главата му. Ето, той отново приближаваше устни към нейните и я притискаше към гърдите си.

Ейми разтвори устните си така, както беше виждала, че правят в сапунените сериали. Езикът на Мат се плъзна в устата ѝ и главата ѝ се замая. Гърдите ѝ набъбнаха от удоволствие.

Вдъхна дълбоко от аромата на Мат — имаше чувството, че ще припадне от вълнение. В съзнанието ѝ се върна споменът за рицаря, който я беше спасил. Мъжът от нейните сънища.

Сега обаче тя не сънуваше — живееше в реалността.

Желанието на Мат сякаш нарастваше с всяка изминала минута. Езиците им се сплетоха и затанцуваха бързо, после забавиха темпо и се докоснаха нежно. Слепоочията на Ейми пулсираха, цялото ѝ същество тръпнеше от наслада.

Това беше чакала цял живот, нали? Не можеше да си представи, че някой друг — Кайл например — би могъл да я целува сега. Не

искаше никой друг — единствено Мат. Само той.

Усети, че ръката му се плъзва под изрязаната ѝ тениска. Пръстите му докоснаха нежно гърба ѝ и се придвижиха напред, към гърдите ѝ.

Дан! Звънчето, което до този момент звънеше тихо, сега оповести предупреждението си с оглушителна сила. Не беше готова за това. Извърна се рязко в ръцете му и успя да се откъсне от тях.

Посегна към бастуна си с цялото достойнство, на което бе способна.

— Ти все още ме желаеш страстно, Шели. Ще ме обичаш, докато умра, помниш ли?

Гласът му звучеше дрезгаво, възбуждащо. Ейми отново усети познатото замайване, но изведнъж се сепна: защо Шели му беше казала, че ще го обича, докато той умре? Странно.

— Ако така и така ще фиксираш вниманието си върху някого, нека това бъда аз. И преди съм минал по този път с теб, скъпа. Мога да се справя.

Ейми онемя от гняв и обида. Същата тази вечер можеше да целуне един друг мъж, но тя не го беше направила. Бе си мечтала Мат да е първият, който ще я целуне.

За нея тази единствена целувка си струваше всичките години на унизително чакане, всичките години, през които Ейми бе живяла в кожата на Звяра. Колко пъти беше наблюдавала държащи се за ръце влюбени и си беше мечтала един ден и на нея да ѝ се случи... Преди минута си беше помислила, че желанието ѝ най-сетне се сбъдва, а ето че за него целувката им не беше нищо повече от начин да докаже своята гледна точка.

Здравият разум ѝ казваше да си тръгне веднага, но така би постъпил Звяра. Не беше Роушъл Ралстън, но вече не беше и чудовище. Бе се превърнала в нов човек, в някой, който нямаше да понесе подобно отношение.

Ейми размаха предупредително пръст пред лицето на мъжа насреща и рече:

— Знаеш ли, Мат, ако умреш, ще играя хоро върху гроба ти!
Мат присви очи, но не каза нито дума.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Декстър стоеше пред прозореца и гледаше към светещия надпис, открояващ се на фона на нощното небе. „Фокс Ентърпрайзис“. Трябваше да изпитва някакви чувства при тази грандиозна гледка, подсети се той. Само преди минути беше сложил подписа си под договора по продажбата на компанията — „Фокс Ентърпрайзис“ вече не съществуваше.

Обичаше да гледа през прозореца към светещия знак, символизиращ успеха му, но здравият разум му казваше, че е време да стъпи на земята и да бъде реалист. ФБР беше по петите му — за момента се бяха кротнали, но не се знаеше докога...

Беше време да преоткрие себе си.

И да се отърве от добрата стара Айрини.

Някой тихо почука на вратата и Декс извика:

— Отворено е.

Една блондинка с апетитен бюст и страхотно тяло се плъзна леко в офиса; беше от фирмата за момичета на повикване, която той използваше.

— Здравсти — измърка тя, — аз съм Камила Касиди.

Дъхът му замря, когато Камила тръгна с плавна стъпка към него. Русата ѝ коса галеше голите ѝ рамене. Ейми Конрой.

Откъде се появи тази мисъл, зачуди се Декс, докато блондинката пристъпваше към него, като при всяка крачка на невероятно дългите ѝ крака миниатюрната ѝ поличка се вдигаше все по-нагоре. Тази жена беше много по-красива от Ейми, много по-отворена.

Камила спря пред него, посегна към слабините му и сложи ръка върху тестисите му. Декс почувства как обезумява от желание. Тези момичета си заслужаваха цената — ето, тази тук беше успяла да го възбуди до крайност само за някакви си секунди. Тя бързо дръпна ципа на панталоните му и ръката ѝ се плъзна в боксерките му.

— Декс, много ти е голям! — възторжено произнесе Камила, докато коленичеше в краката му.

Декстър се усмихна. Коприената ѝ коса докосна ствола на пениса му, а езикът ѝ се спря върху пулсиращата му от желание плът. Той помръдна бедрата си напред и Камила веднага разчете посланието, скрито в този едва забележим жест. Дланта ѝ обгърна тестисите му, а устата ѝ жадно пое цялата дължина на пениса му.

Виждаше единствено върха на главата ѝ. Ейми, помисли си Декс и притаи дъх, за да не свърши прекалено бързо. Лицето на Ейми го привличаше и отблъскваше. Но ако тя коленичеше по този начин пред него и поемеше твърдата му като стомана мъжественост в устата си, тогава нямаше да му се налага да я гледа. Когато я откриеше — а че щеше да я открие, в това Декс изобщо не се съмняваше! — щеше да я накара да свърши това-онова. Преди тя да умре. Идеята лично да я убие му изглеждаше доста привлекателна.

По принцип убийствата бяха мръсна работа и той предпочиташе да ползва услугите на професионалисти за тази цел. Вече беше поръчал смъртта на няколко души, но никога не беше присъствал на екзекуциите. Този път обаче щеше да се наслади на всяка секунда от агонията на малката негодница с белязаното лице.

Телефонът на бюрото му иззвъня и прекъсна мислите му. Установи, че продължава да полага усилия да забави оргазма си. Блондинката — как ѝ беше името, по дяволите? — вдигна огромните си сини очи към него.

Декс шумно изпусна въздуха, който бе задържал в дробовете си и рече:

— Не обръщай внимание на телефона.

Звъненето обаче продължаваше. Мигащата лампичка показваше, че обаждането е по вътрешната линия. Беше минал седем часът, всички служители си бяха тръгнали към къщи. С изключение на Айрини. Тя най-вероятно бе забелязала, че блондинката е влязла в офиса на Декстър и беше изчакала, докато настъпи най-подходящият момент за проваляне на удоволствието му.

Той впери поглед в главата на блондинката, надвесена над пениса му. В следващия миг тялото му се разтресе и нещо в него сякаш експлодира. Вълната на чистото първично удоволствие се разля по гръбнака му и стигна до корените на косата му. Декс отметна глава назад и силно простена.

Телефонът не спираше да звъни. Той остави блондинката да се погрижи за него, докато вдигаше слушалката:

— Да, Айрини, какво има?

— Да не би да прекъсвам нещо важно? — попита тя с меден гласец.

— Нямам време за празни приказки. — Имаше намерение да накара блондинката да повтори перфектното си изпълнение.

— Реших, че може би ще искаш да узнаеш какво открих в Интернет във връзка с Ейми Конрой, но след като си толкова зает, ще ти се обадя по-късно. — С тези думи кучката му затръшна слушалката.

Декс притисна с рамо слушалката към ухото си и натисна бутона за автоматично набиране на номера на Айрини, после напъха пениса си там, където си му беше мястото, вдигна ципа на панталоните си и зачака.

Тази проклетница нарочно не вдигаше, изруга наум той. Не беше възможно да си е тръгнала толкова бързо. Декс тръшна слушалката и хукна по коридора. Стигна до ъгъла в момента, в който вратите на асансьора се затваряха.

Декс се опитваше да извлече някакво удоволствие от вечерята си с Камила, но вътрешното му напрежение нарастваше с всяка изминала минута. Час по час ставаше, за да отиде до телефона и да набере номера на Айрини — тя обаче или не си беше в къщи, или нарочно не му отговаряше.

След като откара блондинката до дома ѝ, пое към къщата на Айрини. Онази кучка обаче не се беше прибрала. Декс изключи двигателя на ферарито си и зачака. Негодницата се прибра чак след един часа.

Той я последва в топлото фойе на къщата и попита без предисловия:

— Какво си открила?

Айрини престорено се прозя и пророни със сладниково гласче:

— Не можеш ли да почакаш до утре сутринта? Направо съм скапана.

— Искам да знам какво си научила за Ейми. Сега.

— Не можеш да си представиш как загряхме линията, когато пуснахме обява в Интернет, че сме от Холивуд и...

— Кой са тези „ние“?

— Зейн ми помогна, кой друг.

— Той е пълен некадърник.

Айрини седна, кръстоса крака и се усмихна. Какво толкова смешно имаше, по дяволите?

— Зейн не откри Ейми, защото ти го беше накарал да търси на погрешни места. Ние обаче пуснахме снимката на онова уродливо куче в Интернет, придружена с обява, че търсим подобно животно за една телевизионна реклама.

— Кой ще се хване на тази тъпотия? Кому е притрябвал подобен урод?

— След рекламата на Тако Бел с онова смачкано чихуахуа грозните кучета са на мода. Получихме хиляди отговори. Един от тях звучи доста обещаващо. От „Грумिंगдейл“ в Кий Уест твърдят, че са подстригвали куче на име Джигс, което изглеждало досущ като това на снимката.

— В Кий Уест ли?

— Най-южната част на страната. Това е възможно най-отдалеченото от Сиатъл място, не мислиш ли?

В думите ѝ имаше логика, но Декс нямаше намерение да ѝ го признава гласно.

— Какво казаха за Ейми?

— Това е най-интересната част от историята. Собственичката на кучето е претърпяла ужасна катастрофа и е било абсолютно наложително да ѝ се направи скъпа пластична операция. Фризьорът не е виждал въпросната жена.

Декс се облегна назад. Сърцето му лудо биеше. Това беше най-обещаващата следа, до която се бяха добирали от самото начало досега. В слабините му се разля топлина, когато се сети какви планове имаше за Ейми Конрой.

— Изпратих Зейн в Кий Уест.

Мат вървеше към „Грумिंगдейл“, стискайки под мишница увития в хавлиена кърпа Джигс.

— Дявол да го вземе — простена той, усещайки ненадейната режеща болка в слепоочията си. Безсънието го изтощаваше и

резултатът често бе убийствено главоболие като това, което го нападаше в този момент.

Опита се да си внуши, че главата изобщо не го боли, че всичко бе заради жегата и заради това, че беше забравил да си сложи бейзболната шапка.

После насочи мислите си в друга посока: Саймън Амброуз живееше в къщата на свои приятели, разположена точно на тази улица. Мат трябваше да го посети, докато фризьорите привеждаха Джигс в приличен вид. Нямахше да допусне някой, който си бе позволявал да опипва Шели по този гнусен начин, да се измъкне безнаказано.

Замръзна на мястото си от почуда. Как, за бога, беше успяла да му влезе под кожата дотолкова, че той да изпитва желание да я защитава?

Хайде, трябваше да си го признае! Чувствата, които изпитваше, бяха много по-силни от чувството да закриля тази жена. В кой момент желанието бе заменило омразата му към нея? И защо се стремеше да бъде близо до Шели, след като добре знаеше, че трябва да бяга надалеч от нея?

Отново закрачи по напечената от слънцето улица.

Предната вечер, докато се хранеха в ресторанта, той не беше преставал да наблюдава младата жена. Кайл Паркър определено я беше обсебил и я заливаше с изтъркани фрази от рода на онези, които неизвестно защо се харесваха на всички жени. Шели не правеше изключение — слушаше оня мачо с отворена уста и нито веднъж не бе погледнала към Мат.

— Не ревнувам — измърмори той.

Какъв беше смисълът да се самозалъгва? Животът беше толкова кратък!

Ревнуваше и още как! Защо? Докато още работеше в Ню Йорк и Шели тичаше по петите му, той изобщо не се беше чувствал привлечен от нея. Какво се беше променило оттогава насам, та да се стигне до това положение на нещата?

Трябваше да погледне истината в очите — той самият се беше променил. Много.

Знаеше, че не бива да я целува. Контактите, от какъвто и да е тип, само окуражаваха хората с мании. Шели беше откачалка — в това нямаше и съмнение — но въпреки това нещо в нея силно го

привличаше. Мат отдавна се беше научил да приема нормално повиците на тялото си и да намира начини да ги облекчава. Но никога до този момент желанието му към някоя жена не бе било толкова силно.

Още усещаше пухкавите ѝ устни, тръпнещи под неговите. Целувката ѝ бе колеблива, невинна, напомняше му за лятна вечер и за първия път, в който Мат беше целунал момиче. Предната вечер отново се беше почувствал млад и необременен от мисли за жестоката действителност.

Целувката им я беше възбудила толкова бързо, колкото и него. Защо Шели го беше отблъснала? Защо?

Направо беше побесняла, когато ѝ беше напомнил как беше тичала подире му. Добре де, признаваше, че не беше постъпил много умно, но нещо в него го караше да я предизвиква.

В ума му прозвучаха последните думи, които Шели бе изрекла, преди да се оттегли:

„Ако умреш, ще играя хоро върху гроба ти!“ Щяла да танцува върху гроба му! Разбираше гнева ѝ, но все не можеше да се отърси от усещането, че имаше и нещо друго — нещо, за което той не знаеше.

Струваше му се, че беше използвала гнева, за да замаскира... болката си.

Наистина ли думите му я бяха засегнали? Не му изглеждаше вероятно, като се имаше предвид как се беше държала в Манхатън. Тогава нищо не бе в състояние да я засегне, но сега... Кой знаеше?

Когато ставаше въпрос за разбирането на женската душевност, Мат бе направо безнадежден случай. Тази жена изглеждаше обидена и разочарована от него, а той не можеше да разбере каква бе причината за това, колкото и да се напъваше.

Нещо със сигурност му убягваше, но какво бе то?

Трябваше да се оттегли и да я остави да си гледа работата. Само дето Мат не вярваше, че би могъл да го направи.

Вече бяха стигнали до „Грумिंगдейл“. Матю спря поглед върху табелата, на която бе нарисуван снежнобял пудел с розова панделка, вързана около шията му, отмести очи към Джигс и предупредително изрече:

— Само без панделки, ясно ли е? Това е за лигльовци. — Влезе в салона за кучета и звънчето над вратата издрънка.

Във фоайето не се виждаше жива душа, но откъм вътрешността на помещението се разнесе силен женски глас:

— Веднага идвам!

Мат сложи Джигс върху плота и махна хавлиената кърпа. Едва се съдържа да не извика от погнуса. Не стига, че малкият нещастник целия беше омазан в рициново масло, ами тази сутрин Бинго го бе повалил в купичката с котешка храна и сега по козината на Джигс се забелязваха полепнали парченца риба тон. При този топъл тропически климат миризмата беше направо ужасна.

На стената срещу него висеше надпис: „Докато продължавате да смятате, че мъжете заслужават уважение, няма да се отърсите от проблемите си“.

Супер. Това място се държеше от лесбийки. Трябваше от самото начало да се досети. Между членовете на гей обществото съществуваха здрави връзки, а Тревър и без това бе устроен така, че да подкрепя приятелите си.

После през ума му премина мисълта, че вината за превръщането на някои жени в лесбийки бе у мъжете около тях. Класически проблем, свързан със стереотипа — щом някои мъже им бяха правили живота черен, значи всички мъже бяха боклуци.

— Мили Боже! — извика една пълна, късо подстригана жена, щом се появи от една врата в дъното на фоайето. — Какво се е случило с Джигс? Само не ми казвайте, че това тук е рибено масло! — Носът ѝ подозрително се сгърчи и задуши въздуха около животинчето.

Мат не си направи труда да ѝ обяснява, само рече:

— Има нужда от едно хубаво изкъпване. И никакви панделки.

Жената хвана Джигс под мишница и тръгна към салона, но изведнъж се спря:

— Познавате ли собственичката на Джигс?

— Да. И двамата сме отседнали при Тревър — в Залива на полумесеца.

— Видях снимка на едно куче в Интернет. Приличаше на Джигс. Някакъв продуцент търси куче със странен вид за реклама. Ако познатата ви се интересува, ще се свържа с продуцента.

Джигс и реклама! Това вече беше прекалено дори и за нестандартните мозъци в Холивуд!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми се завъртя пред огледалото. Кракът ѝ не изглеждаше чак толкова зле, като се имаше предвид колко сериозно бе счупването. Кожата ѝ бе прекалено бледа за стандартите на Кий Уест, но тя знаеше, че никога няма да хване шоколадовокафяв тен като повечето жени наоколо. А и Клайв ѝ беше наредил да избягва слънцето.

Лекарят, който ѝ бе свалил шината, обаче ѝ беше казал, че трябва да плува толкова, колкото можеше, за да възвърне силата на мускулите си.

Излезе от стаята си и прекоси терасата на Залива на полумесеца. Слава богу, че нямаше кой да я види в оранжевия бански от две части, купен за един долар от магазина на Джо.

Когато тази сутрин се беше събудила, никой още не беше станал, с изключение на Бинго, впуснал се в гонитба на бедните птици по плажа. На масичката във фойето бе открила бележка, в която Бабълс съобщаваше на останалите пребиваващи в къщата, че „дегустира нов вид текила“, така че нямаше защо да я очакват да се върне скоро.

Джигс никъде не се виждаше. Предната вечер малкият нещастник, смърдящ на рибено масло, бе предпочел да остане с Мат. Ейми се беше почувствала предадена от стария си приятел, но макар и с неохота му беше позволила да остане при спасителя си.

Беше хванала първата моторница за Кий Уест, а когато се върна — след като бе обядвала в Маргаритавил с Тревър и Клайв — голямата къща бе опустяла. Беше си сложила банския и сега, използвайки за пръв път от много време насам и двата си крака, вървеше към плажа.

Потопи върховете на пръстите си във водата и установи, че е приятно топла. Пристъпи навътре, после се гмурна в океана.

Белият пясък на дъното бе осеян с красиви миди и раковини, а водораслите се поклащаха като грациозни балерини в тюркоазната вода. Наоколо се стрелкаха ситни рибки, обагрени в цветовете на дъгата.

За пръв път от седмици насам тялото не я болеше. Пръстите на дясната ѝ ръка продължаваха да бъдат схванати, освен това усещаше слабост в левия крак, но като цяло се чувстваше добре.

С ново лице и нов живот. Замаяна от щастие, Ейми изплува нагоре и подаде глава над повърхността. Толкова радостна и свободна се чувстваше, че от гърдите ѝ се откъсна звънлив смях. Извърна очи към небето и възторжено извика:

— О, мамо, да можеше да ме видиш сега!

Беше сигурна, че майка ѝ е на небето и я гледа отгоре. Странно, но мисълта, че майка ѝ може би бдеше над нея и споделяше радостта ѝ от този миг, я зареждаше с енергия и ѝ действаше успокояващо. Чувството за самота, което я бе гнетяло от месеци наред, беше изчезнало.

— Характерът определя съдбата, мамо! Не се тревожи за мен — промълви тя.

Наблизо мина моторница. Мъжът в нея държеше фотоапарат в ръцете си и не спираше да прави снимки на имението на Тревър. Вълните, излизащи изпод витлото, се движеха към Ейми и щом я достигнаха я плеснаха през лицето. Тя потопи глава под водата, после отново се подаде и примигна ядосано.

— Какъв негодник!

Не беше необичайно минаващите покрай Залива на полумесеца туристи да се възхищават на къщата на Трев и да правят снимки за спомен. Този тук не правеше изключение. В един момент той насочи обектива си към Ейми и отново защрака. Гмуркайки се за пореден път под водата тя се зачуди дали Звяра някога щеше да свикне с погледите на хората, отправени към него.

После се стегна. Дали този тип не беше някой от хората на Декстър? Съмняваше се, че онзи подлец би могъл да я открие. Повероятно беше този мъж да си падаше по правенето на снимки на жени в бикини — любимо занимание на деветдесет процента от туристите в Кий Уест.

Трябваше да приеме факта, че околните я гледат в очите, докато разговарят с нея, и че дори я намират за достатъчно привлекателна, за да ѝ правят снимки.

Изплува нагоре, за да си поеме въздух. Мили боже! Не можеше да бъде! Мат стоеше на брега и я наблюдаваше. След снощния им

разговор Ейми си беше пожелала никога повече да не го вижда.

Беше ѝ казал, че още си пада по него.

За какъв се мислеше той, по дяволите?

Всъщност, по-точният въпрос беше: що за човек беше Роушъл Ралстън.

„Ще ме обичаш, докато умра, помниш ли?“

Думите, които Мат ѝ беше цитирал снощи, ѝ се бяха сторили смразяващи. Сега — още повече.

Колкото и откачена да е била Шели, Ейми не можеше да приеме спокойно арогантното държание на този мъж. Като се замисли обаче стигна до извода, че това всъщност бе неин проблем, а не — негов. Ако тя беше имала повече опит с мъжете, нямаше да е толкова... лишена от илюзии.

Заплува към плиткото, после стъпи на дъното и закрачи бавно към плажа. Тъмните очила на Мат проблясваха над челото му, а очите му обхождаха тялото ѝ от главата до петите и обратно.

Ейми удостои натрапника с най-презрителния поглед, на който беше способна.

— Виждам, че лекарят е свалил шините от крака ти. — Гласът на Мат звучеше нежно и тя преглътна саркастичната забележка, напиреща на устните ѝ.

— Да. Наредил ми е да плувам по три пъти на ден, както и да ходя при терапевт, но вече не ми се налага да нося шината.

Огледа се наоколо за плажната си кърпа, но се сети, че я беше оставила праметната на облегалката на един стол на терасата. Начинът, по който Мат продължаваше да я оглежда я караше да се чувства неудобно — сякаш бе напълно разсъблечена. Звяра би хукнал да се скрие, но Ейми нямаше намерение да го остави да надделее над нея.

— Тези миниатюрни оранжеви парчета да не са изрязани от спасителна жилетка, или представляват бански костюм?

Ейми прехапа устни, упорито отказвайки да захапе стръвта. Очевидно нежната нотка в гласа му само ѝ се беше причула — Мат се държеше предизвикателно, както обикновено.

— Трябва да е някой от специалистите на Джо — продължи ухилен той — някои жени може би намираха усмивката му за особено секси — Мат кимна по посока на мъжа в моторницата и добави: —

Превръщаш това място в порнографски рай. Този приятел не спира да те снима.

Банският ѝ повече я разголваше, отколкото да я прикрива. Навремето тя никога не би се осмелила да сложи подобно оскъдно облекло и да привлича вниманието към себе си, но окуражена от Бабълс, както и от смешно ниската цена — тя се беше изкушила да купи комплекта.

— Я виж Джигс! — извика ѝ Мат.

Очите ѝ се спряха върху нещо рижо и пухкаво, свито под плажната ѝ кърпа. Това не можеше да е Джигс! Козината на малкия разбойник обикновено беше мръснокафеникава на цвят.

— Какво да ти кажа, жената от салона за кучета реши, че малко оцветяващ шампоан ще му придаде запомнящ се облик.

В кехлибарено кафеникавите му очи напираше смях. Може би просто я беше дразнил незлобливо, когато бе коментирал бикините ѝ. Ейми знаеше толкова малко за мъжете и за начина им на мислене, че много лесно можеше да вземе някоя шега за критика.

— Спри! Ето го и Бинго.

Оранжевият котарак прилекна и скочи на стола, където лежеше малкото кученце. Джигс отвори стреснато очи, после леко се отдръпна встрани, за да направи място за котката.

— Я виж корема на този разбойник — с размерите на футболна топка е — изкоментира Мат. — Един Господ знае какво е погълнал.

Ейми не се сдържа и се усмихна, макар да беше повече от сигурна, че някоя от красивите птици на плажа е станала жертва на този лакомник. Тонът на Мат беше весел и тя отново потърси погледа му.

— Мат, ти си толкова чаровен, колкото и някой питбул.

Устните му се извиха в лъчезарна усмивка, сякаш той току-що бе получил най-големия комплимент в живота си. Ейми бързо отмести очи встрани: не биваше да допуска да се поддава на тази поразителна усмивка. Нито на прелестната гледка, която представляваше мускулестото му тяло. Най-добрата отбрана бе нападението, напомни си тя.

— Знаеш ли, Дженсън, мислех си...

— О-хо, на голите жени не им е позволено да мислят!

Тя погледна към Джигс и Бинго, притегляйки шанса си да измъкне незабелязано кърпата изпод тях.

— Добре, предавам се — продължи Мат. — Какво се крие зад тези прекрасни бебешко сини очи?

Комплиментът ѝ беше върнат, но тя не биваше да допуска да се размеква.

— Дженсън, мисля, че имаш проблем. Аз...

— Не, скъпа — Мат докосна леко ръката ѝ, — хората вече нямат проблеми. Имат „вътрешни противоречия“. Е, за какво противоречие става дума тук?

Беше добър, много добър в словесните битки. Ейми знаеше, че не е в категорията му, но държеше да каже онова, което имаше да казва.

— Гледал ли си „Неприлично предложение“ или „Меден месец в Лас Вегас“? — попита тя, без да отмества очи от неговите.

— Да — отговорът му прозвуча самоуверено, но тя забеляза, че въпросът ѝ го е объркал.

— В тези филми мъжете са онези, които неуморно преследват жените. И какво става накрая? Получават желаната жена, нали така?

Той бавно кимна, присвивайки замислено тъмните си очи. Очевидно се опитваше да схване накъде бие Ейми.

— Така. Да вземем сега „Фатално привличане“ например. В този филм една жена преследва мъж, но получава ли го накрая? Не, сър! Получава ли уважение? Ама моля ви се, да не се майтапите? Напротив, убиват я!

Мат отстъпи назад и рече:

— Сигурен съм, че ме водиш към някакъв извод.

Тя замълча за секунда, изпепелявайки го с поглед:

— Естествено. И този извод е, че става дума за двойни стандарти. Мъжете могат да преследват жените, колкото си искат, дори получават похвала за настойчивостта си. С жените е обратното — ако те хукнат след някой мъж, обществото ги заклеймява и ги обявява за маниачки.

Разгорещеният ѝ коментар бе последван от гробна тишина. Мат не откъсваше очи от нейните и тя виждаше как той се опитва да асимилира казаното от нея и да стигне до подобаващ отговор.

Накрая той се усмихна — леко арогантно повдигане на крайчеца на устните му.

— Абсурдно е да очакваш от мен да влизам в интелектуални спорове с гола жена.

— Дженсън, я се стегни! Не можеш ли поне веднъж да бъдеш сериозен?

— Напълно съм сериозен, Шели. Дяволски сериозен. Обществото може и да подкрепя мъжете за тяхната настоятелност по отношение на спечелването на някоя жена, но само до известна степен. Ти прекрачи нормалните граници с всички заплахи, които отправи към сестра ми. Заяви й, че ще я убиеш, ако не ме остави на мира.

Беше забутала тази случка дълбоко в съзнанието си. Не одобряваше постъпките на Шели, но трябваше да се преструва, че е същата тази ужасна жена.

— Прав си. Онова, което сторих, е непросимо — отговорът й прозвуча изкуствено дори в собствените й уши. — Искрено се разкайвам и съжалявам.

Той сви рамене и впери поглед в отсрещния бряг, където се простираше Кий Уест.

— Маниакалните състояния са сложни и продължават дълго време. През тридесетте години е имало такъв случай и тук, в Кий Уест.

Мат замълча. Какво щеше да последва сега?

— Една девойка на име Елена... Умряла и била погребана в гробището, през което минахме снощи. Един мъж на име Вон Коузъл бил толкова обсебен от нея, че изровил тялото от гроба и го отнесъл в дома си. Мумифицирал го, а после започнал да прави любов с него всяка вечер. Минали седем години, докато тази гнусна случка се разкрила.

Ейми преглътна мъчително, после се изкашля и рече:

— Не се притеснявай, че ще изровя тялото ти от гроба, Дженсън. Обещавам ти, че никога вече няма да те обезпокоя.

Защо, по дяволите, беше разказал тази история на Шели? Беше гадна, а дори в място като Кий Уест хора като въпросния Вон Коузъл се смятаха за доказано луди. Отвори уста да й каже нещо по-ведро — като например, че Джигс би могъл да се превърне в телевизионна

звезда — но телефонът иззвъня и младата жена хукна да вдигне слушалката.

Мат я проследи с поглед. Господи, колко хубава беше! Винаги, когато се окажеше близо до нея, тялото му реагираше. Обърна очи към Джигс и Бинго, за да престане да мисли за Шели, но му беше невъзможно — тя го привличаше в много отношения.

Безспорно беше страхотно парче, но същевременно бе и изключително умна. Ако не беше нападнала сестра му, на драго сърце щеше да ѝ прости за натрапчивото преследване, на което го беше подложила преди време — толкова убедителни бяха аргументите ѝ.

Шели му се опираше всеки път, когато той я превръщаше в прицелна точка на острия си език и това го забавляваше. Напоследък Мат не бе в особено добро настроение, а в подобни случаи хората предпочитаха да не му се мяркат пред погледа. Не и Шели. Тя смело посрещаше атаките му и много често излизаше победителка.

Беше обещала, че никога повече няма да го притеснява... В ума му прокъртя предупреждението на психоаналитика: даването на подобни обещания от страна на психически затормозен субект бяха сигурен признак за наличието на маниакално поведение.

Шели често му беше обещавала, че ще го остави намира, ако... Да, нейните обещания винаги бяха съпроводени с поставянето на условия. Ако той се съгласеше да се срещнат още веднъж. Ако Мат прочетеше бележката, която тя му изпращаше. Ако за последен път вдигне телефона, когато тя му се обажда...

Всички нейни обещания бяха просто опит да установи контакт с него. Естествено тя никога не беше спазвала обещанията си.

— Поредното обещание на Шели — измърмори на себе си Мат и тръгна към терасата.

Този път обаче обещанието ѝ беше по-различно. Нямахше „ако“ — просто му беше казала, че няма да го безпокои.

Странно, много странно.

Това не се вместише в класическия профил на вманиачен човек. Може пък да играеше поредната игричка. Уж му обещаваха, че няма да го притеснява, а после нарочно навираше сексапилното си тяло в очите му при всяка появила се възможност. Без съмнение — за да го съблазни и привлече още по-близо към себе си.

Тактиката ѝ действаше. Дори и сега... По дяволите! Трябваше да отскочи до града и да си намери жена, която да му помогне да избие Шели от ума си.

Тръгна по покритата с тухли пътечка, отвеждаща към кея, където Тревър държеше моторницата си. Наведе се да отвърже въжето, когато до слуха му достигна гласа на Шели:

— Мат! Мат! Чакай!

Точно както беше очаквал. Беше се опитала да го подмами с празни обещания, но тайно се беше надявала, че гледката на стройното ѝ тяло ще го накара да спусне гарда. Както за малко не беше станало между другото.

Окей, Дженсън, тъпако. Той хвърли поглед назад. Естествено, че Шели нямаше да го остави да се отдалечи от нея. Ето я, тичаше по пътеката към него, а морските плевели се оплитаха в краката ѝ.

Но тя не биваше да тича! Току-що ѝ бяха свалили шината от крака!

Щом стъпи на мекия пясък, болният ѝ крак се изкриви и тя падна по лице, разперила широко ръце.

— Шели! — изкрещя той и се спусна към нея. — Добре ли си?

Тя обърна очи към него. По миглите ѝ имаше незасъхнали сълзи. Господи, май отново се беше наранила.

Мат коленичи до нея и сложи длан върху крака ѝ. Кожата под пръстите му беше нежна и удивително мека.

— Не мисля, че е счупен — промълви той.

От устните ѝ не излизаше звук, но сълзите продължаваха да се търкалят по страните ѝ. Той се опита да я вземе на ръце, за да я отнесе до терасата, но Шели го отблъсна.

— Нищо ми няма. Кракът ми е още слаб, това е — изтри мокротото си лице с опакото на дланта си. — Мат, имам нужда от теб. Случи се нещо ужасно.

О-хо! Ето че се започваше. Поредният трик. Красивите ѝ очи се впиха в неговите. Долната ѝ устна трепереше, докато Шели се опитваше да каже нещо. Само един поглед — и всяко мъжко сърце щеше да бъде поразено. Е, поне неговото — със сигурност.

— Телефонното обаждане. Беше за Тревър.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Думите ѝ го стреснаха:

— Какво се е случило с Тревър? Той добре ли е?

— Да. — Шели премигна, опитвайки се да спре сълзите си, и прошепна: — Майка му. Починала е.

По дяволите! Това щеше да е истински удар за Тревър. Огромен удар. Приятелят му отдавна се бе примирил с факта, че е отлъчен от семейството си, но винаги се беше надявал, че един ден поне майка му ще промени мнението си и ще се свърже с него.

Шели бавно се надигна, олюлявайки се. Мат обгърна талията ѝ с ръка и ѝ помогна да стигне до терасата. По пътя тя се спря и извърна лице към неговото:

— Трябва да предприемем нещо.

Мат внимателно я настани на шезлонга и каза:

— Първо да сложим малко лед на крака ти.

— Добре съм, честна дума. Тревър е този, който се нуждае от помощ.

Мат замислено прокара пръсти през косата си. Как щеше да съобщи трагичната вест на приятеля си?

— Не се тревожи, аз ще отида с него на погребението.

Сълзите отново наляха очите на Шели:

— Прекалено късно е. Погребали са я преди седмица.

— Какво? — Мат омаломощено се отпусна на шезлонга срещу нея.

— Преди няколко месеца майка му е постъпила в болница. Поставили са ѝ диагноза скоротечен рак. Никой обаче не е сметнал за нужно да се обади на Трев и да го предупреди. Преди малко разговарях с някакъв възрастен мъж и той ми каза да съобщя новината на Тревър. Каза също, че семейството не го искало на погребението. Именно заради това се обаждал седмица по-късно — за да не би на Трев да му хрумне да хукне на погребение. — Тя отчаяно поклати глава. — Как може да са толкова жестоки!

Мат така и не бе успял да проумее поведението на близките на Тревър. Не можеше да предложи никакво обяснение за постъпката им.

— Той така развълнувано ми разказваше за детството си... Знам, че много обичаше майка си. — Гласът на Шели преливаше от емоция. — Ужасно ще се разстрои, като разбере, че са го лишили от възможността да си вземе последно сбогом.

— Мъжът на телефона трябва да е бил баща му. Той е истинско копеле, повярвай ми.

— Защо? Тревър е прекрасен — синът мечта за всеки родител.

Мат не беше сигурен дали Тревър би искал личните му проблеми да бъдат коментирани.

— Бащата на Тревър очакваше от него да постъпи на работа в семейната брокерска фирма на Уол Стрийт. Трев беше сред първите по успех в колежа. Старият имаше и други деца, но този негов син беше любимецът му, неговата надежда, неговата светла звезда...

— До момента, в който не е заявил, че е гей.

— Точно така. Баща му бе потресен от новината — кратко отвърна Мат. Нямахше намерение да разказва историята в подробности.

Шели внимателно го изгледа, после замислено рече:

— Трябва да има и още нещо.

Добре, тя наистина беше надарена с шесто чувство — не можеше да ѝ се отрече. Сините ѝ очи го гледаха немигащи, настояващи да чуят цялата истина.

— Срецнах Трев в Йейл и двамата станахме близки приятели. Дори за миг не допуснах, че може да е обратен. Цяла година деляхме една квартира и чак към края забелязах, че Трев е започнал да става... различен. Потаен. Настроенията му често се меняха. Един ден той дойде при мен и ми каза, че е гей.

— Надявам се, че си проявил разбиране — вметна Шели, като че ли можеше да има някакво съмнение по този въпрос.

— Първоначално се ядосах. На себе си. Бяхме толкова близки, а аз дори не бях заподозрял нещо такова. Но това не промени отношението ми към Тревър. Нямахше да го обичам повече, дори да ми беше роден брат.

— Казвал ли си му го някога?

— Няма нужда да го казвам — Тревър го знае.

— Наистина ли?

Гърлото му се стегна:

— Мъжете не говорят за такива неща.

— В това ви е проблемът — не изразявате чувствата си, затова не знаете какво да кажете, когато наистина се налага.

Беше права и той не можеше да го отрече. Нямахше представа как щеше да съобщи на Тревър за смъртта на майка му.

— Хайде, кажи ми останалото.

— Какво те кара да мислиш, че има още за казване? — някакво раздвижване в далечината привлече вниманието му. — Я виж онзи тип там — той продължава да те снима. Изплаши женската на синьото рибарче и тя излетя от гнездото си.

— Малките не трябва да бъдат изложени на силното слънце прекалено дълго време, защото ще умрат — каза Шели. — Майката им е жизнено необходима.

Мат се изправи и приближи до края на терасата. Вдигна ръка и показа среден пръст на мъжа в моторницата. — Ето ти едни снимки!

Непознатият се ухили, даде газ и се отдалечи. Мат се върна и седна малко по-близо до Шели.

— Разказваше ми за Тревър.

Той започна бавно, премервайки всяка своя дума:

— Тревър беше започнал връзка с мъж. Беше се преместил да живее при приятеля си, но продължаваше да заблуждава семейството си, че дели квартира с мен. В продължение на година го виждах изключително рядко — само когато идваше да прибере пощата си.

— Ти как приемаше нещата?

Мат дълбоко пое дъх и продължи:

— Мразех онова копеле. Беше отнело най-добрия ми приятел. Но бях много зает, така че животът за мен продължаваше. Като се замисля сега, може би е трябвало да се досетя, че нещо не е наред.

— Какво по-точно? — подкани го тя, когато той спря, колебаейки се дали да продължи.

— Късно една вечер ми се обадиха от болницата. Тревър беше откаран там по спешност. Пребит от бой.

— Любовникът му е сторил това, нали? — попита младата жена, а очите ѝ гледаха разтревожено.

— Насилието е по-разпространено сред хомосексуалните, отколкото хората допускат.

— Защо Тревър е понасял този тормоз?

— Каза ми, че от години знаел за обратните си наклонности, но се е опитвал да ги потиска. Най-сетне срещнал някого, без когото не можел да живее. Проблемът бил в това, че любовникът му бил много ревнив и не умееел да сдържа гнева си. Трябваше да се досетя и да направя нещо, за да му помогна. На няколко пъти бях забелязвал синини по лицето на Трев.

— Надявам се, че Тревър е подал жалба в полицията.

— Родителите му пристигнаха в болницата на следващата сутрин. Не може да се каже, че това бе идеалният начин да научат истината за сексуалната ориентация на сина си. Баща му направо побесня.

— А майка му?

— Тя не спря да плаче през цялото време. Накрая се наложи да ѝ дадат успокоително. Тревър се съгласи да не подава жалба, за да не предизвика обществен скандал. На следващата седмица баща му го обезнаследи, а майка му повече не му продума.

— Просто така? — попита Шели и Мат кимна. — Какво невероятно безсърдечие!

— Това се отрази много зле на Тревър. И без това страдаше от провалената си връзка, а отгоре на всичкото и семейството му обърна гръб. Случилото се го промени. Външно приятелят ми си остана същият идеален човек, но и до ден-дневен сърцето му кърви от болка.

— Той трябва да се справи с проблема си.

Мат кимна в знак на съгласие. Дватамата останаха мълчаливи в продължение на няколко минути и изведнъж осъзнаха, че за първи път напрежението помежду им беше изчезнало.

Шели посегна към ръката му и пръстите ѝ погалиха ожулената му кожа.

— Какво се е случило? — попита.

— Погрижих се Саймън Амброуз никога повече да не те безпокои. Не се притеснявай повече. — Той реши, че в Кий Ларго има много по-добри възможности за работа и се пренесе там.

— Не си го направил!

Той вплете пръсти в нейните и леко ги стисна:

— Нищо не носи по-голямо удоволствие от това — да поставиш един негодник на мястото му. Повярвай ми. Това е мъжка работа.

— Благодаря ти. Аз... не знам какво да кажа.

Мат се приведе напред и докосна устните ѝ със своите. Знаеше, че не бива да го прави, но от снощи не бе преставал да си мечтае да я целуне отново.

Устните ѝ подканящо се разтвориха. По тялото му се разля тръпка на възбуда. Езикът му се плъзна в устата ѝ и откри нейния.

Мили боже! Стига да поискаше, тази жена можеше да го върти на малкото си пръстче. В един момент му се щеше да накаже, а в следващия — да прави любов с нея.

Спомни си как изглеждаше Шели на излизане от водата и мъжествеността му набъбна. Взе младата жена в прегръдките си и я целуна още по-настойчиво. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, мократа материя на банския остави влажни отпечатащи върху ризата му. Ръката му се плъзна по корема ѝ и се спря върху едната ѝ гърда. Това накара Шели да се стегне и да откъсне устни от неговите.

— Мат!

— За първи път от катастрофата насам те чувам да ме наричаш по име. Предпочитам „Мат“ пред „Дженсън“, честна дума. Когато ми викаш „Дженсън“, имам чувството, че съм някой сержант, обучаващ новобранци.

От гърлото ѝ се откъсна някакъв странен звук. Дали се беше засмяла на шегата му? Погледна я: долната ѝ устна трепереше, а очите ѝ го гледаха, разширени от страх.

Беше прекалено възбуден, за да разсъждава. Положи я на шезлонга и пое едното ѝ зърно в устата си, после прокара език по него и го засмука.

Шели тихо простена от възбуда и Мат вътрешно се усмихна — и той имаше начин да я държи в подчинение, както тя — него.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, подканяйки го да продължи. Не, че Матю имаше нужда от подканяне. Беше мъж, в края на краищата, нали така?

Откопча горницето на банския и го хвърли настрани, после покри голата плът на Шели с устните си. Тя отново простена. О, Боже, тази жена можеше да го побърка от желание по нея, и то — без дори да полага никакви усилия за това.

Шели се отдръпна назад. Дишаше тежко.

— Мат! Мат! Не мислиш ли, че трябва да...

Той лично си мислеше за доста неща, които двамата биха могли да направят в този момент — всичките изискваха хоризонтално положение.

Тя грабна горнището си и закри гърдите си с него.

— Тревър... Трябва да му кажем.

Той отметна глава назад и пое дълбоко дъх. Кой казваше, че жените били по-слабият пол? В главата му се въртеше една-единствена мисъл, но Шели бе успяла да запази здравия си разум.

— Права си — кимна той.

— Имам идея как да помогнем на Тревър да премине през това изпитание.

— Шели, знам, че си изпълнена с добри намерения, но в този момент Тревър ще иска да остане сам.

— Не мисля. Той ще има нужда от приятелите си. Когато ние се нуждаехме от него, той беше плътно до нас. Сега ние трябва да направим същото за него. Ще позвъня на Бабълс, ще повикам и Зийк и Зоуи, а после ще открия Клайв.

— Клайв ли? Не смятам, че идеята е добра. След онзи случай в Йейл Тревър не е имал друга сериозна връзка. Излиза и се среща с разни мъже, но само за кратко. Няма да иска Клайв да бъде посветен в нещо толкова лично.

— Убедена съм, че грешиш. Клайв и Тревър са просто създадени един за друг. А сега, ето и плана ми.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шели окачи мокрия си бански на вратичката на душ-кабината, за да съхне, нахлузи къси панталонки и тениска и — толкова бързо, колкото ѝ позволяваше левия крак — затича към дока, където я чакаше Бабълс.

— Мат ми каза какво се е случило. — Бабълс поклати глава. — Бедничкият Тревър.

— Къде е Мат?

— Взе водно такси до Кий Уест. Има уговорка да се види с Трев на кея.

— Добре — отвърна Шели възможно най-спокойно. Усети, че се изчервява при спомена за ласките на Мат. Как беше допуснала той да стигне... дотам?

Внимателно се прехвърли в моторницата на Тревър, а Бабълс запали двигателя. Лекарят бе предупредил Шели да не подлага болния си крак на рязко натоварване, докато не се възстанови напълно, но тя нямаше време да мисли за това сега.

— Ти се погрижи за цветята, а аз ще отскоча до дома на Клайв — обърна се тя към Бабълс.

— Добре. Мат ми каза за плана ти, но не мисля, че ще присъствам. — Бабълс упорито впери поглед напред. Червената ѝ коса се вееше назад като знаме, а късното следобедно слънце караше всички халки и метални топчета по тялото ѝ да блестят. — Не понасям нищо, свързано със смъртта.

Ейми смяташе, че всички, живеещи в Залива на полумесеца, са длъжни да окажат подкрепа на Тревър в този момент, но си замълча.

— Можеш ли да потърсиш Зийк и Зоуи? Те може да пожелаят да се присъединят към нас.

— Разбира се. — Момичето умело зави с моторницата и спря до кея.

— Ще се чакаме тук — извика Ейми, докато Бабълс се отдалечаваше по посока на улица „Дювал“.

Махна на първата рикша, изпречила се пред погледа ѝ каза адреса на Клайв. Намерението ѝ да се обади на лекаря предварително бе претърпяло провал — както повечето доктори и Клайв не беше вписал номера на домашния си телефон в справочника.

— Джон Кенеди също е обичал да почива тук — осведоми я водачът на рикшата.

Трудно ѝ беше да си представи Кенеди и целият му огромен антураж да се сместват в малката постройка. Преди убийството на Джон Кенеди животът в Америка беше далеч по-прост; сегашният президент имаше нужда от засилена охрана.

Една част от къщите в този квартал бяха новопостроени, друга — реставрирани паметници на културата, но всички те изглеждаха като едно единно цяло.

— Изчакайте ме тук — извика тя на мъжа, щом спряха пред дома на Клайв, слезе от рикшата и забърза — доколкото ѝ позволяваше левият крак — към вратата.

Натисна звънеца, въпреки че вратата зееше отворена и почти веднага чу стъпките на лекаря надолу по стълбите.

— Шели, какво правиш тук? Опитвах се да се свържа с теб.

— Така ли? Защо?

— Обади ми се от офиса. Някакъв мъж разпитвал за теб.

О, Господи! Декстър. Или може би агентите на ФБР бяха открили следите ѝ? Едва се овладя и попита с възможно най-безразличен тон:

— Какво точно е искал да узнае?

Клайв се усмихна и поклати глава:

— В „Грумिंगдейл“ са му казали за Джигс. Човекът е продуцент, който търси необичайно изглеждащо куче за някаква телевизионна реклама.

— Наистина ли? — Дано не звучеше прекалено подозрително. Може да беше нещо безобидно, но въпреки това по гърба ѝ полазиха тръпки на тревога. — Джигс е толкова срамежлив — не мога да си го представя пред камера.

— Казах на жената от рецепцията да поиска визитката на мъжа. Ние никога не даваме личните данни и координатите на пациентите си.

Тя кимна, благодарна за дискретността му, но подозренията продължаваха да я гризат:

— Дойдох да си поговорим за Тревър.

Тъмнокъфявите очи на Клайв просветнаха зад стъклата на очилата:

— Какво за Тревър?

— Майка му е починала преди седмица, но семейството му не е искало Трев да присъства на погребението. Баща му се обади днес, за да го информира.

— Исусе Христе! Как са могли да постъпят така с него?

— Добър въпрос. — Ейми въздъхна. — Сега се събираме на моторницата — ще направим наш помен в чест на майка му. Трябва да помогнем на Тревър да понесе по-лесно шока.

— Тревър иска да присъствам? — Клайв определено бе изненадан.

Ейми се поколеба, после кимна:

— Да. Той се нуждае от теб.

Не беше сигурна как точно ще помогнат на Трев и дали изобщо бе възможно някой да му помогне, но трябваше да опитат.

Мат влезе в къщата, с реставрирането, на която се беше заел Тревър, и внимателно заизкачва стълбите, прескачайки дупките, зеещи на мястото на липсващите стъпала. Боята от стените се лющеше и къщата имаше вид на животно, сменящо козината си. Въпреки това не беше трудно да се види, че точно тази сграда бе една от най-красивите на Анджела стрийт и определено имаше висока историческа стойност.

Мислеше върху онова, което Шели беше казала. Тя беше дяволски права: мъжете имаха проблем с изразяването на чувствата си. Как, за бога, щеше да каже на Тревър?

Неочаквано приятелят му се появи в горната част на стълбището, следван от един работник. Щом забеляза Мат, устните му се извиха в широка усмивка.

— Хей, Мат! Ела да те разведа наоколо. — Трев се обърна към работника и каза: — Свърши с портата, а после ще дойда да ти кажа кое ще е следващото нещо, с което ще се заемеш.

Върхът на носа му бе изцапан с бяла боя, а джинсите му бяха напръскани с поне още три различни цвята. Това беше нещо необичайно за Тревър, който винаги имаше вид на излязъл от корицата на модно списание.

Сега обаче — с боя или без боя по дрехите и лицето — Тревър изглеждаше щастлив — беше във вихъра си, вършейки онова, което обичаше. Мат рядко го беше виждал толкова ентузиазизиран и радостен. О, боже, как не му се искаше да го разстройва!

— Това е най-добрата къща, която някога съм възстановявал. И най-голямото предизвикателство, трябва да добавя. — Тревър отново се усмихна. Зелените му очи блестяха от възторг.

Мат се изкушаваше да премълчи новината и да отложи изпълнението на тежката задача с още един ден, но това нямаше да промени нищо. Освен това Шели вече беше организирала всичко за помена и сега приятелите на Тревър го очакваха на палубата на моторницата.

— Тук са събрани накуп повече исторически и културни паметници, отколкото, на което и да е друго място в страната — информира го Тревър. В гласа му се долавяше нотка на гордост. — А аз пък съм реставрирал повече къщи в Кий Уест, отколкото всеки друг. Тази къща е специална. По-интересна е дори от...

Тревър спря по средата на изречението си и погледна загрижено към Мат:

— Какво не е наред? Да не би да се е случило нещо с Шели?

Мат пое дълбоко дъх. Шели. Не можеше да си позволи да мисли за нея сега.

— Не, Шели е добре. Чака ни на кея. — Огледа се наоколо. Не искаше разговорът му с Тревър да бъде прекъснат от някой от работниците. — Да излезем навън.

Тревър го прекара през задната врата. Озоваха се на верандата.

— Днес се обадиха в Залива на полумесеца — започна Мат. — Те... хм... той... Човекът, който позвъни, искаше да те уведоми, че... — Изведнъж гърлото му се стегна. Не можеше да продължи.

Чертите на Тревър се изкривиха от тревога:

— Че?

Мат преглътна мъчително и бавно рече:

— Тревър, става дума за твоята... ъ-ъ-ъ... майка. Починала е.

Всичката кръв сякаш се смъкна от лицето на Тревър. Пръстите му се вкопчиха в близкия парапет, а погледът му се втренчи невидящо в запуснатата градина отсреща.

— Трябва да е било сърдечен удар. Майка ми не боледуваше.

Мат се загледа в наведената надолу глава на приятеля си, после сложи длан върху неговата. Знаеше, че задачата му няма да е лека, но сега му предстоеше да поднесе останалата част от истината, която допълнително щеше да нарани мъжа до него.

— Преди шест месеца са открили, че майка ти има рак. Починала е, заобиколена от семейството си.

Сълзите в очите на Тревър го накараха да се поколебае. Но кой друг, ако не най-близкият му приятел трябваше да бъде откровен докрай с Трев?

— Погребали са я миналата седмица.

В началото си помисли, че приятелят му не го е чул, но после Тревър бавно се обърна, опря гръб на перилата и бавно се свлече на плочките. Мат никога не беше виждал подобно отчаяние и покруса върху лицето на приятеля си — дори в онзи злополучен ден в болницата, когато баща му беше вдигнал грандиозния скандал.

Трябваше да каже нещо, да направи нещо!

Беше репетирал репликите десетки пъти, докато вървеше насам, но сега думите не идваха. Вместо да говори, той седна на пода до Трев и го прегърна през раменете.

Седяха мълчаливи на верандата и слушаха звъntenето на инструментите на работниците. Накрая Тревър промълви:

— Не биваше да храня илюзии, че един ден майка ще ми прости.

Да му прости! Мат за малко да изругае на глас. Какво толкова имаше да му се прощава на Тревър?

— От години не е говорила с мен. И знаеш ли какво бе последното нещо, което ми каза?

Мат се надяваше, че Трев сам ще отговори на въпроса си, но приятелят му не го направи.

— Говориш за посещението на родителите си в болницата, нали?

— Да. Веждата ми беше разцепена, помниш ли? И тя ми каза, че се надявала да не ми остане белег.

Тревър се сви под ръката на Мат, сякаш някой го беше ударил.

Колко тъжно, помисли си Мат, спомняйки си смъртта на собствената си майка — майка му беше загубила способността си да говори, но очите ѝ, обърнати към Мат, преливаха от обич. Обичта, която може да изпитва само една майка.

— Ето ги.

Шели и Клайв седяха в моторницата и наблюдаваха как Мат и Тревър си проправят път сред множеството туристи, осеяли кея.

Беше му отнело малко време, докато убеди Тревър да се съгласи на помена, организиран от Шели, помисли си Мат. И какво щеше да прави сега? Да навлезе с моторница навътре в океана и да води разговори за смъртта? Нямахше начин! Да, само че бе хванат в капан. Не можеше да изостави приятеля си...

Когато двамата се настаниха в моторницата и Клайв заговори на Тревър, Мат се приведе към Шели и прошепна в ухото ѝ:

— Идеята беше твоя, сега ти се оправяй.

— Няма проблеми, Дженсън. — Тя посочи към букета от сини рози, поставен във ваничка с лед. — Цветята са тук, всичко е наред. Твоята задача е да закараш моторницата до някое красиво местенце.

Дженсън. Значи отново се беше върнала към старото обръщение. Само чакай! — мислено ѝ се закани той, но сега не беше нито времето, нито мястото да я сграбчи в прегръдките си и да я целува до момента, в който от устните ѝ се откъснеше изпълненото с копнеж: „Мат“.

Пътуваха в мълчание. Изглежда, никой не знаеше какво да каже. Матю се надяваше, че Шели ще изведе замисъла си до успешен завършек.

Избра да спре близо до Флеминг Кий — там гледката бе прекрасна, а водата — кристалночиста. На запад слънцето бавно се спускаше над Мексиканския залив, обагряйки в златисто тюркоазните води.

— Идеално — кимна Шели и взе розите от съда с лед. Подаде на всеки по няколко рози. Мат не знаеше какво да прави с тях, нито имаше представа какво да каже на Тревър, за да облекчи мъката му от постъпката на семейството му.

— Тук сме, за да помогнем на Тревър да си вземе последно сбогом с майка си — започна Шели. Гласът ѝ беше наситен с нежност

и състрадание. — Много е трудно да свикнеш с мисълта, че някой, който е бил неразривна част от живота ти, вече няма да е наоколо. Когато смъртта идва бавно не е никак леко, но ако новината те застигне внезапно, усещането е смазващо.

Тревър кимна печално, а Клайв промълви:

— Вярно. Много вярно.

— Аз познавам това чувство — продължи тя, без да отмества очи от Тревър. — Също загубих майка си. Когато беше край мен, си мислех, че така ще бъде завинаги, а ето че в един момент я изгубих. — Сълзи замъглиха очите ѝ, а гласът ѝ затрепери.

Мат се сети, че Шели бе загубила всичките си близки при самолетна катастрофа. Очевидно бе по-близка с майка си, отколкото с останалите. Всички бяха най-близки с майките си, рече си той. Майките бяха специални — нямаше две мнения по този въпрос.

— О, Шели, ужасно е! — дрезгаво изрече Тревър. — Знаех, че цялото ти семейство е загинало при самолетна катастрофа, но не бях се замислял...

— Каква трагедия — промълви Клайв.

— Моля ви, не ме съжалявайте. — Опита се да наподоби усмивка, но горната ѝ устна не спираше да трепери. — Споделих това с вас, защото не исках да си мислите, че приказвам празни приказки. Минала съм през всичко това. Зная колко силна е болката. Бих могла да кажа, че времето ще излекува раната, но няма да го направя, защото не е вярно. Времето ти дава единствено способност да се справиш с болката, но не — да я преодолееш. Просто се научаваш да живееш с нея. Това е.

Мат я гледаше като замаян. Беше започнал да си мисли, че тя не е като останалите хора, но сега се оказваше точно обратното. Беше почувствителна, отколкото той бе предполагал. Тази жена бе способна на дълбоки и силни емоции, които нямаха нищо общо с мания.

— До известна степен всички ние можем да споделим скръбта ти, защо всеки от нас е изгубил скъп за него човек — продължи Шели. — Майка ти е починала, когато си бил още малко момче, нали, Мат?

Той едва се сдържа да не ѝ изкрещи да си гледа работата и да не изважда личните му преживявания на показ. Очите на всички се впиха очаквателно в него и Мат се чу бавно да казва:

— Майка ми почина малко след тринадесетия ми рожден ден. — Това беше всичко. Не можеше да продължи.

— Било е доста отдавна — запълни надвисналото мълчание Клайв. — Може би Мат е започнал да забравя.

— Не е — прекъсна го Шели. — Ако беше започнал да забравя, ако вече не го болеше, щеше да е в състояние спокойно да говори за смъртта на майка си.

Как му се щеше да впие пръсти в красивия ѝ врат и да го извие! После си напомни, че Шели нямаше никаква представа за проблемите, които го измъчваха. Ако започнеше да говори за смъртта на майка си, на повърхността щяха да излязат истини, за които той предпочиташе да не мисли.

— Ами твоята майка, Клайв? — обърна се Тревър към Клайв и така даде на Мат възможност да си отдъхне.

— Майка ми е още жива. Първото нещо, което правя всяка неделя, е да ѝ се обадя по телефона, преди да е тръгнала за сутрешната служба в църквата.

— Истински щастливец си — отбеляза горчиво Тревър. — Моята майка ми обърна гръб. Дори след като е разбрала, че умира, не е поискала да ме види.

— Тя вече ти е била дала най-важното, Трев — каза Шели. — Характерът определя съдбата. Това беше любимият израз на майка ми. Характерът се развива в ранните години от живота на човека и е силно повлиян от майката.

— Права си — кимна Клайв. — Моята майка винаги ме окуражава и подкрепя. Винаги ми е казвала, че мога да постигна всичко, и аз не съм спирал да ѝ вярвам.

Шели извърна очи към Мат и очаквателно вдигна вежди. Той преглътна и рече:

— Тревър, зная, че когато майка ти зае страната на баща ти, ти го преживя изключително тежко, но Шели е права. Ти си най-добрият човек, когото познавам. Трябва да благодарим на майка ти за това.

— Майка ми искаше да съм идеален — прошепна задавено Тревър. — Не можа да приеме фактът, че не съм.

— Нека да приключим с това... Да оставим майка ти да почива в мир — каза Шели. — Тя е погребана на стотици мили отгук, но аз съм убедена, че душата остава да съществува и след смъртта. Точно тя

отива на небето и се присъединява към друг един свят — невидим, но прекрасен. Душите на нашите майки са с нас сега, в този момент — те са част от природата. Помиришете тези рози — тяхната красота и аромат олицетворяват духа на нашите майки, които винаги ще са с нас. Те са част не само от тези рози, но и от всеки прелестен залез, от всеки розов изгрев. Те са в капчиците роса, в стръкчетата трева... Не са ни напуснали, бдят над нас. Разберем ли тази проста истина, значи не сме загубили майките си. Вместо това сме по-близо до тях от всякога.

Клайв замислено кимна, а по устните на Тревър се появи едва забележима тъжна усмивка. Мат трябваше да признае, че думите на Шели го бяха развълнували. Колко хубаво бе да си мисли, че майка му е част от всичко наоколо.

Спомените избледняваха — той с мъка си спомняше отделните черти от майчиното си лице, но силната ѝ обич оставаше вечна. Благодарен бе на бога, че беше му дал възможност да седи до майка си, докато тя умираше, и да ѝ повтаря, че я обича повече от всичко на света.

И колко ужасно много ще му липсва.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички хвърлиха розите във водата в момента, в който слънцето се плъзна зад хоризонта и океанът пламна златист.

— За майката на Тревър — каза Клайв. — Нека почива в мир.

— Благодарни сме ѝ, че е дала живот на Трев — добави Мат. — Един прекрасен човек и незаменим приятел.

Очите му бяха насълзени или може би просто ѝ се струваше така. Клайв определено бе силно развълнуван, а Тревър не се и опитваше да скрие сълзите си.

— Довиждане, мамо — промълви тя. Ритуалът, който изпълняваха в момента беше извадил нейните собствени чувства на повърхността. — Характерът определя съдбата. Ще победи Декстър Фокс.

Ейми протегна дясната си ръка напред. Пръстите ѝ продължаваха да бъдат схванати и всеки опит да ги разтвори бе съпроводен със силна болка. Не можеше да си позволи дори да изохка. Трябваше час по-скоро да си начертае план за действие.

— Хей, Шели. — Мат сложи ръка на рамото ѝ и я придърпа към себе си. — Не плачи.

Тя изтри сълзите си с opakото на дланта си и направи опит да се усмихне:

— Всичко мина добре, нали?

Той я притисна към гърдите си и я целуна леко по челото:

— Беше страхотна. Сега трябва да го оставим сам.

Тревър и Клайв седяха в задната част на моторницата и тихо разговаряха. Ейми седна на първата пейка, а Мат вдигна котвата. Лодката бавно се плъзна по повърхност на водата и пое към канала. Тънкият сърп на луната се очерта на фона на небето с цвят на черно кадифе. Звездите блестяха като ситни късчета кристал.

Колко романтично, помисли си Ейми. Мат я беше прегърнал и този простичък жест ѝ се беше сторил интимен и вълнуващ. Трябваше да внимава, да се пази от емоции, напомни си тя.

Ако не се държеше на разстояние, Мат щеше да поиска да се люби с нея и тогава със сигурност щеше да разбере, че тя не е Роушъл Ралстън. Изкушаваше се да му признае истината, но споменът за убития шериф я спираше. Ако споделеше тайната си с Тревър или Мат, Декстър можеше да реши да ги премахне.

— Много си мълчалива — промълви Мат. — За какво си мислиш?

Каза първото нещо, което ѝ хрумна:

— За шоколад.

По устните му плъзна очарователна усмивка, а очите му хитро блеснаха:

— Така. За шоколад, значи. Аз го размазвам по тялото ти, а после го облизвам. Това си представяше, нали?

Ейми потръпна възбудено при спомена за горещите му устни върху кожата ѝ. Коленете ѝ омекнаха. Слава богу, че беше седнала. Беше наложително да влезе в ролята си на лошо момиче.

— Ще ти се, Дженсън. Последното нещо, за което си мисля, е размазан по тялото ми шоколад.

— Не отхвърляй нещо, преди да си го опитала.

— Не забравяй, че съм психопат — напомни му тя.

— Да. — Мат отново я привлече към себе си, докато главата ѝ опря в рамото му.

Беше благодарна, че двигателят бумтеше, заглушавайки ударите на сърцето ѝ.

Наближиха кея на Кий Уест. Наоколо бе пълно с хора, които вдигаха невъобразим шум. Някои от тях дори им махаха.

Сигурно бяха организирали парти, помисли си Ейми.

— Какво става тук? — удивено попита Мат.

— Мисля, че пеят — отвърна Клайв.

Мат изключи двигателя. Ейми забеляза Бабълс, Зоуи и Зийк, застанали най-отпред и пеещи с цяло гърло:

*„Някога се бях загуууубил...
Но сега отново се откриших...“*

— Твоите приятели! — обърна се Мат към Тревър. — Пеят за теб.

Сигурно Бабълс ги беше събрала, помисли си Ейми и веднага прости на момичето, задето не бе присъствало на организираня от нея помен.

Песента извикваше сълзи в очите ѝ.

— Няма по-прекрасен звук от песента, която приятели изпълняват в твоя чест — промълви трогната тя.

— Права си — съгласи се Тревър. — Аз се чувствах загубен и самотен, но ето че открих приятели в Кий Уест. Всъщност открих себе си.

Точно това се канеше да направи и тя веднага след като си разчистеше сметките с Декстър Фокс — да се установи в това райско кътче и да започне нов живот.

Мат спря моторницата до кея и всички се втурнаха да поднасят съболезнованията си на Тревър.

— Организирали сме бдение при Пепе — информира ги Бабълс в мига, в който стъпиха на твърда земя. — Цялото заведение работи само за нас.

— Благодаря ти за това, което правиш — прошепна ѝ Ейми.

— Това е най-малкото, което мога да сторя за Тревър — отвърна Бабълс, но очите ѝ бяха приковани в Мат. — Ако не беше той, сега щях да съм в някой приют за бездомници.

— Такъв си е нашият Тревър — кимна Мат. — За него е добре да усети любовта на хората около него.

Тревър наистина имаше много приятели — в момента те го прегръщаха насълзени, споделяха мъката му и се опитваха да я облекчат. На Ейми ѝ хрумна, че тя дори не познаваше толкова много хора — Звяра не си беше позволявал да завързва приятелства.

— Приятелите са семейството, което сами си избираме — рече Мат. — Семейството на Тревър го заряза, но има толкова други хора, които го обичат!

— Пепе вече приготвя коктейлите — осведоми го Бабълс.

Беше повече от ясно, че е решила да го монополизира. В което нямаше нищо лошо, каза си Ейми и се огледа за водно такси. Кракът я болеше. Трябваше да се прибере в Залива на полумесеца, да си легне и да го вдигне нависоко, за да облекчи болката.

— Хей, ти къде смяташ да ходиш? — Чу се гласът на Мат зад гърба ѝ.

Стомахът ѝ се сви от вълнение.

— Кракът ми ме притеснява. Искам да се прибера в къщата.

— Страхотна идея. Ще дойда с теб. Само ме изчакай да кажа на Тревър.

Да остане на онова романтично място сама с Мат? Тая нямаше да я бъде.

— Ти трябва да отидеш на бдението. Аз ще се оправя. Изморена съм. Вероятно ще си легна.

— Ами... ако си сигурна...

Ейми спусна мигли, за да прикрие разочарованието, блеснало в погледа ѝ. Една мъничка част от нея тайно се беше надявала, че Мат ще настоява да тръгне с нея.

— Напълно съм сигурна. Върви и обясни на Тревър защо не присъствам.

Той наведе глава и устните му леко погалиха нейните. Целувката му беше нежна, но лишена от страст. Мат се извърна и забърза след тълпата.

Ейми усещаше, че нещо между нея и него се беше променило. Отношението му сякаш бе по-различно. Не беше сигурна на какво се дължеше тази промяна, но тя определено я разтревожи.

Едно водно такси спря на кея и от него се изсипаха закъснели туристи. Тя бе единствената, която щеше да пътува в обратната посока — към Сънсет Кий.

Спирката беше в отдалечения край на острова — там, където се намираха няколко малки къщички за гости с паркирани отпред картове, с които се стигаше до игрището за голф. Ейми реши да вземе един от тях, за да си спести ходенето. Болката в крака ѝ се усилваше.

Заливът на полумесеца беше потънал в тъмнина, фенерите очертаваха алеята, водеща към голямата къща. Наоколо цареше тишина.

Тя спря карта и влезе във фойето на къщата.

— Защо си толкова напрегната? — попита се на глас тя, докато светваше лампите по пътя си.

Котките на Тревър заизлизаха от кухнята и започнаха да се умилкват в краката ѝ. Джигс стоеше на една страна, а боядисаната му

козина проблясваше на светлината на лампите.

— Бас държа, че сте гладни, а, приятелчета? — Пренебрегвайки болката в крака си, тя тръгна към килера, за да извади храната. Кутията с „Девет живота“ беше на най-горната полица. Май щеше да е най-добре първо да нахрани Бинго, рече си тя, иначе оранжевият разбойник щеше да унищожи храната на другите.

След като напълни осемте купички, Ейми отвори консерва с храна за Джигс. Боядисването определено беше подобрило вида му, но въпреки това Джигс едва ли беше подходящ за звезда от телевизионна реклама.

Върна се в хола, обади се в клиниката и поиска номера на продуцента, който се беше интересувал от нея по-рано. Съмняваше се, че ще го открие по това време, но искаше да задоволи любопитството си. Подозрението продължаваше да я гложди.

— Хотел „Али Кетс“ — обади се женски глас.

— Търся Джон Роджърс — каза Ейми.

— Господин Роджърс напусна хотела, но мисля, че другата седмица отново ще е тук. Не е ли вълнуващо? Истински продуцент, отседнал в „Али Кетс“! Той търси куче, което да бъде снимано за реклама.

Да, много вълнуващо беше, рече си тя, докато връщаше слушалката обратно на вилката.

Бинго вече беше изял полагаемото му се и сега се самообслужваше от чинийката на Джигс. Този Джон Роджърс може и да беше продуцент, но на нея много не ѝ се вярваше.

Джигс беше нейната единствена връзка с миналото. Единствената следа, по която Декстър можеше да стигне до Ейми.

Изведнъж чу някакъв шум и застана нащрек. Побърза да изгаси лампите в кухнята и погледна навън. Луната осветяваше силуета на мъж, приближаващ към къщата. Ейми се шмугна в килера и затвори вратата зад себе си. Ако имаше късмет, мъжът щеше да влезе през централния вход и така щеше да ѝ даде възможност да се измъкне незабелязано в градината. Какво щеше да прави след това? Къде щеше да отиде?

Единственото ѝ спасение беше да се добере до другия край на острова, при къщичките за гости. Вярно че щеше да ѝ е почти невъзможно да стигне дотам с този болен крак, но нямаше избор.

Чу стъпките на мъжа, приближаващи към кухнята. Изведнъж по вратата на килера се чу леко драскане.

— Хей, приятелю, да не си и помислил за нова порция коча трева!

Мат! Коленете ѝ се разтрепераха от облекчение. Тя отвори вратата и бавно излезе от килера.

Мат стоеше прав пред кухненския плот и галеше Джигс по козината.

— Шели, какво правиш тук? И защо си изгасила лампите?

— Чух, че някой идва. Нямах представа, че си ти.

— Това е Сънсет Кий, за бога! Никой тук не заключва вратата на къщата си. От какво толкова се страхуваш?

— Наоколо няма жива душа. Помислих си, че онзи Саймън може да е решил да се промъкне на острова... или нещо от този род. — Обяснението ѝ беше нескопосано, но в момента не можеше да се сети за по-добро.

— Казах ти да не се притесняваш. Саймън вече е в Кий Ларго.

— Сигурно съм прекалено изнервена. Когато човек е прекарал години наред в Манхатън, мисълта, че няма поне по няколко ключалки на всяка врата го кара да се чувства неспокоен.

Устните му трепнаха в усмивка.

— Охо!

— А ти какво правиш тук? — смени темата тя.

— Донесох ти от специалитетите на Пепе. — Мат посочи към плота. Бинго вече беше скочил горе и обикаляше около пакет с храна, душейки нетърпеливо. — Защо не си в леглото с високо вдигнат крак?

— Трябваше първо да нахраня котките.

— Дай да видя крака ти. — Мат коленичи на пода и прокара пръсти по прасеца ѝ. — Струва ми се, че е подут. Много ли те боли?

— Не чак толкова.

Той се изправи. На лицето му се беше изписало сериозно изражение.

— Ще те заведа до стаята ти. Ще си легнеш, а аз ще ти донеса храната.

Преди да е успяла да протестира, той я взе на ръце и тръгна през пустите коридори.

— Ще трябва да си почиваш в продължение на поне няколко дни.

— Как стигна дотук? — попита тя.

— С моторницата на Тревър. Тя няма да му трябва. Нашият приятел ще прекара нощта при Клайв.

Точно както беше очаквала. Тя и Мат бяха сами.

Той бутна с рамо вратата на стаята ѝ и светна лампата с лакът. Бавно я положи върху леглото ѝ и каза:

— Сложи си нощницата, а през това време аз ще приготвя възглавниците за крака ти.

— Ще се оправя и сама, наистина. Не е нужно да се суетиш около мен.

Мат се надвеси над нея:

— Суетенето около красиви жени е моя специалност.

Страхотно, рече си Ейми, когато той излезе от спалнята. Какво щеше да прави сега? Преоблече се в избелялата тениска, която Тревър ѝ беше заел и която ползваше за спане. Стигаше ѝ до коленете. Обикновено сваляше всичко, дори и бельото си, но тази вечер реши да не рискува.

Опря възглавница в таблата на леглото и тъкмо се облегна назад, когато Мат отново се появи на хоризонта. В ръцете си носеше още няколко възглавници. Той нежно повдигна левия ѝ крак и подреди възглавниците под него.

Откъм кухнята се разнесе рязък шум и Ейми стреснато подскочи.

— Какво беше това? — попита.

— Храната ти. Обзалагам се, че е разсипана по кухненския под.
— Мат сложи ръце на хълбоците си и изпъшка пресилено. — Кълна се, че ще одера Бинго жив.

Забързано излезе от стаята. Щеше да му отнеме доста време, докато почисти. Дали нямаше да успее да заспи, преди да се е върнал?

Само че Мат се върна още преди да беше затворила очите си. Усмиваше се игриво.

— Ще оставя чистенето на осем котки и едно малко кутре. И без това по-голямата част от храната вече беше изчезнала, докато стигна до кухнята. Ще забърша пода по-късно. Искаш ли да ти сготвя нещо?

— Не, благодаря. Не съм гладна.

Мат приседна на ръба на леглото ѝ. Ейми беше готова да се закълне, че мисълта за храна бе последното, което се въртеше в ума му.

— Какъв беше специалитетът, между другото? — попита тя, колкото да печели време.

— Основната съставка беше месо от огромен морски охлюв — отвърна Мат. — Който пълзи по морското дъно ето така.

Пръстите му се плъзнаха по крака ѝ и изчезнаха под чаршафа.

— Никога ли не се отказваш, Дженсън? — попита го Ейми, сграбчвайки китката му.

— О, отказвам се, разбира се. Когато получа онова, което искам.

Сърцето ѝ бясно затупка. По тялото ѝ се разля гореща вълна. Мат се наведе над нея и опря ръце от двете страни на раменете ѝ. Знаеше, че се кани да я целуне, но не можеше да помръдне.

Устните му погалиха нейните и промълвиха:

— Знаеш ли, скъпа, ако не те познавах така добре, щях да си помисля, че се страхуваш от мен.

Той дори не подозираше колко бе близо до истината. Ейми се усмихна насила и иронично рече:

— Да, бе, Дженсън, направо умирам от страх!

Устните му отново се впиха в нейните, после бързо се спуснаха надолу и се спряха върху пулсиращата вдлъбнатина в основата на шията ѝ. След малко тръгнаха по обратния път и докоснаха ухото ѝ.

Страстта, с която реагира на целувките му, я удиви. Ако не предприемеше нещо още в тази минута, като нищо щеше да му признае, че не е Шели.

— Дженсън, трябва ли отново да ти напомням, че съм психопат?

Той вдигна глава и я погледна в очите:

— Не, не си. Само си малко объркана. Държанието ти е оправдано, като се има предвид, че си загубила така внезапно цялото си семейство.

Нежността в очите му ѝ действаше хипнотизиращо, но в същото време тя осъзна, че сама му беше дала нужното му оправдание за странностите в поведението на Шели.

— Дженсън, дръпни се. Аз съм опасна... наистина.

— Аз също.

Устните му отново покриха нейните — още по-жадно и настойчиво отпреди. Ейми неволно разтвори устни и отвърна на целувките му. Имаше чувството, че ще се пръсне от желание.

Мат притисна тялото си към нейното и възбудата ѝ стана непоносима. Чувствителното място между бедрата ѝ пламна.

Ръцете ѝ се обвиха около раменете му, пръстите ѝ се впиха в яките му мускули. За секунда дланите му се озоваха под тениската ѝ и покриха голите ѝ гърди. Ейми се задъхваше от вълнение. Мат я възбуждаше и по този начин възбуждаше и себе си.

Откъсна устни от нейните, но не престана да гали гърдите ѝ.

— Може и да си опасна — рече той, — но по-опасно е неустойчивото ми желание да те имам.

Искаше ѝ се да му признае, че изпитва същото към него, но не посмя.

— Недей да отричаш, че ме желаеш — промълви той. Ръката му изостави гърдата ѝ и се плъзна между бедрата ѝ.

Ейми се опита да го спре, но реагира твърде късно — пръстите му вече докосваха клитора ѝ и я влудяваха.

Дори не можеше да измисли някоя саркастична забележка, с която да изтрие доволната усмивка от лицето на Мат — толкова омаломощена се чувстваше. Желаше го силно, почти болезнено.

Тя заби нокти в раменете му и повдигна тялото си нагоре, притискайки се още по-плътено към ръката на Мат. Единият му пръст се плъзна в нея, а другите продължиха нежно да я галят.

Секунда по-късно Ейми се чу да стене. Цялото ѝ тяло се разтърси в екстаз.

Тя се отпусна назад и блажено затвори очи.

Когато отново ги отвори, видя Мат, полегнал до нея. Очите му настойчиво я гледаха.

— Добър съм, а? — Устните му се разтегнаха в усмивка. — Чакай само да видиш какво ще стане, когато наистина го направим.

Взе ръката ѝ и я положи върху пениса си. Тя почувства пламналата му напрегната плът през тънката материя на шортите. Тялото ѝ копнееше да го усети... вътре в себе си.

Но какво обяснение би могла да даде на факта, че е все още девственица?

— Имаш ли спасителни жилетки в чекмеджето на нощното си шкафче? — попита я той.

— Спасителни жилетки ли?

— Презервативи.

Ейми поклати отрицателно глава. Мат простена и се изправи.

— Ще намеря няколко.

Изведнъж я осени прекрасна идея. Ако правеха любов на брега на океана, той може би нямаше да забележи, че е девствена.

— Защо да не слезем до плажа? — подхвърли тя, когато Мат вече беше стигнал до прага. — Да се любим върху пясъка — така, като обичахме да го правим на Бермудските острови.

Той се спря като закован на мястото си. После бавно се обърна и тихо рече:

— Забрави това, което току-що се случи. Беше огромна грешка.

Преди Ейми да успее да отвърне, вратата се захлопна зад гърба му.

Къде беше сбъркала, простена вътрешно тя.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Декстър приключи с разчистването на бюрото си. Очакваше Айрини всеки момент да нахлуе в офиса му. Някакъв тъп репортер се беше докопал до информацията за продажбата на „Фокс Ентърпрайзис“ и беше публикувал кратка статия в раздела за бизнес в сутрешния вестник. Обедната пресконференция, която Декс свикваше, щеше да е лишена от елемента на изненадата.

— Дявол да го вземе! — изруга той. С такова нетърпение беше очаквал да се наслади на удивената физиономия на Айрини при съобщаването на важната вест.

Какво му пукаше! Беше неприлично богат, благодарение на няколкото азиатски кретена, които смятаха, че закупуват просперираща софтуерна компания, а не въздух под налягане.

Декс щеше да започне отново. На чисто. Щеше да се захване с нещо легално. Нещо като... Е, за това щеше да мисли по-късно. Все щеше да стигне до някоя брилянтна идея. Както винаги.

Чу как вратата на офиса му се отваря и как токчетата на Айрини гневно почукват по мраморния под.

— Виж какво съобщение получихме по един куриер от Кий Уест.

Айрини сияеше от задоволство. Очевидно не беше отваряла вестниците.

— Зейн е успял да заснеме тази жена. — Тя хвърли дебело тесте цветни снимки върху бюрото на Декстър.

Най-отгоре се виждаше снимката на една блондинка, потапяща пръстите на краката си във водата. Изпод миниатюрните оранжеви триъгълници на горницето на банския ѝ се подаваха страхотните ѝ гърди. Краката ѝ бяха дълги и стройни — като на балерина, а талията ѝ можеше да бъде обхваната с длани.

Беше наклонила леко глава, така че не можеше да се каже дали жената от снимката беше Ейми Конрой. Декс много се съмняваше. Ейми имаше навика да се облича консервативно. Декстър беше забелязал невероятния ѝ бюст, но ако талията ѝ беше толкова тънка и

краката — толкова прелестни, това също не би убягнало от вниманието му. Той се гордееше със способност си да разсъблича жените с поглед.

Следващата снимка беше направена в близък план. Жената явно се беше гмуркала — тъкмо подаваше глава над водата. Сините очи може и да бяха като тези на Ейми, но носът и формата на лицето бяха напълно различни.

— Губиш ми времето.

— Разгледай и другите снимки.

По-продължителното гледане го остави убеден единствено в едно — че по всяко време с удоволствие би изучавал тази красавица. Много лошо, че бе толкова далеч, на някакъв си забутан остров.

— Не забравяй, че тя е претърпяла тежка катастрофа, скъпи. И че ѝ се е наложило да мине през скалпела на козметичен хирург.

Скъпи? Защо си въобразяваше, че може да го нарича така тази нещастница? Нямахме търпение да види каква физиономия щеше да направи на пресконференцията. Добре щеше да се посмее за нейна сметка. Последната дума беше негова.

— Зейн проучи подробностите около катастрофата. Камион, натоварен с дизелово гориво, се е блъснал в кола. От превозните средства са изхвърчали телата на трима души. Двамата са умрели — телата им били така овъглени, че е било почти невъзможно да бъдат идентифицирани. Според полицейския доклад едната жена е пътувала в камиона, но Зейн допуска, че е възможно истината да е друга. Според него двете жени са се возили в колата.

— Да не намекваш, че Ейми си е присвоила самоличността на собственичката на колата? Не вярвам. Хората имат роднини, приятели — все някой би разбрал, че оцелялата е друго лице.

Той отново прехвърли снимките, макар да беше повече от сигурен, че апетитната блондинка не е Ейми. Почти не слушаше сведенията, които Айрини му даваше за семейството на Роушъл Ралстън, собственичката на катастрофиралата кола.

— Единственият човек, който я е познавал и е бил помолен да я идентифицира, е някой си Матю Дженсън. Той е излизал с Роушъл Ралстън един-единствен път, след което тя започнала да го преследва.

— Тази жена е тичала след някой мъж? И има психически отклонения? Не мога да го повярвам!

На драго сърце би се навил това апетитно парче да тича подире му. Красавицата слабо му напомняше за някого, но Декстър не можеше да се сети за кого. Беше изучал цяла дузина блондинки от службата за момичета на повикване. Сигурно му приличаше на някоя от тях. Изведнъж му прищрака.

— Майка му стара! Наистина е Ейми!

Досети се от начина, по който жената на снимката накланяше главата си на една страна. Това бе типичен за Ейми Конрой жест — често го правеше, за да скрие грозното петно на лицето си.

Загледа се втренчено в една от снимките. Така щеше да изглежда Ейми, ако не беше обезобразяващият я белег.

— Разбира се, че е тя... скъпи. И онова грозно животно е с нея. Как иначе отвратителното куче би се озовало в Кий Уест?

Айрини отново го бе нарекла „скъпи“, но той отмина това фамилиарничене без коментар. Каквито и да ги замисляше тази кучка, нямаше да я огрее. Вече беше приключил с нея, но плановете му, свързани с Ейми, едва сега започваха да се заформят.

— Хвърли един поглед и на тези. — Айрини му подаде няколко неясни снимки, направени от доста голямо разстояние с помощта на специален обектив.

Блондинката лежеше опъната на един шезлонг, а някакъв мъж се бе надвесил над нея и я целуваше. На друга снимка същият мъж целуваше гърдите ѝ. Не беше нужно да си врачка, за да се досетиш какво се канеха да правят тези двамата.

Декстър се усети заслепен от гняв. Ейми Конрой му принадлежеше. На него и на никой друг.

Ако навремето, докато Ейми работеше за него, Декс ѝ беше обръщал достатъчно внимание, сега тя щеше да пълзи в краката му. Жалко, че не му оставаше нищо друго, освен да я убие.

В залата за пресконференции се събраха двойно повече репортери, отколкото Декстър беше очаквал. Без съмнение малката статия в онзи вестник беше разпалил интереса на медиите. Никой от персонала и ръководството на „Фокс Ентърпрайзис“ нямаше представа за онова, което се случваше. Служителите развълнувано бърбеха, явно очакваха да научат за някой нов суперпечеливш софтуерен продукт.

Айрини погледна към него и вдигна палец нагоре, заявявайки подкрепата и одобрението си. Декс трябваше да положи върховно усилие да не се изхили. Чакай само да чуеш новината, кучко!

След като Айрини бе излязла от офиса му, Декстър се беше разположил в креслото си и бе отправил поглед към небето на Сиатъл. Само че Ейми Конрой не излизаше от главата му — неговата Ейми, опъната по гръб и с разтворени крака. Онзи мъжки от снимката сто процента я чукаше. Слабините на Декс потръпваха така, сякаш сам той усещаше прелестното тяло на зашеметяващата блондинка под себе си.

Фантазията му така се беше развихрила, толкова реална му се беше сторила, че той бе разкопчал панталоните си и бе мастурбирал.

Сега, докато оглеждаше множеството, събрало се в залата, отново усети възбуда — по-различна, но също толкова силна. Бъдещето на подчинените му висеше на косъм, а проклетите глупаци нямаха ни най-малка представа за това.

Декс щеше да промени живота им завинаги. Азиатците преместваха централата на „Фокс Ентърпрайзис“ в Сингапур. Само след две минути тези отрепки щяха да установят, че са изхвърлени на улицата.

Айрини щеше да бъде изтрита с един замах от живота му.

Декс почука с пръст по микрофона, за да привлече вниманието им, после съобщи новината с бавен и безстрастен тон. Не спираше да следи Айрини с периферното си зрение.

Първоначално очите ѝ се разшириха от изненада, после тя се усмихна с изкуствен ентузиазъм. Останалите служители на компанията също правеха опити да се усмихнат, но беше очевидно, че са шокирани от новината.

Ядосваше се, че Айрини не е толкова разстроена, колкото бе очаквал. Но пък негодницата бе прекалено горда, за да позволи останалите да разберат какво става в душата ѝ. Всички знаеха, че тя му беше дала първоначалния капитал, с който да основе фирмата.

— На кого му е притрябвал Сиатъл? — извика той в мига, в който се озова сам в офиса си, след като бе отговорил най-подробно на всички въпроси. — Кий Уест предлага слънце, бял като захар пясък и... — Членът му се втвърди в мига, в който си представи облечената в бански Ейми. — И сладката мила Ейми.

— Е, скъпи, не може да се отрече, че изненада всички.

Докато Декстър се носеше на крилете на фантазиите си, Айрини беше влязла безшумно в кабинета му и беше застанала зад него. Пръстите ѝ се впиха в раменете му, а силиконовите ѝ бомби опряха в гърба му. Той тихо изпъшка. Какво ли щеше да предприеме тази повлекана?

— Свърши се, Айрини. „Фокс Ентърпрайзис“ вече не съществува.

Айрини завъртя стола му така, че Декстър да се озове лице в лице с нея. Тази кучка сигурно тренираше вдигане на тежести, изруга наум той. Тъмните ѝ очи опасно проблясваха и ако Декс не знаеше колко много беше хлътнала тази жена по него, със сигурност щеше да се уплаши.

— Знаеш ли къде сгрехихме с тази компания? — попита тя, но продължи, без да изчака отговора му: — Имахме на разположение цяла сграда, също и множество подчинени. Прекалено много бяхме изложени на показ. Ако се бяхме установили някъде из Азия и се бяхме заели с производството на фалшиви чипове и продажба на пиратски софтуер, никой нямаше да успее да ни хване.

Той бавно кимна. Опитваше се да изглежда сериозен и концентриран. Айрини не беше особено умна — май продължаваше да се изживява като негов бизнес партньор. Отвори уста да ѝ каже, че тя вече е история за него, но спря, забелязвайки странната ѝ усмивка.

Айрини знаеше всичките му мръсни тайни. Обичаше го от години и Декстър се съмняваше, че би го предала, още повече че по този начин щеше да накисне и себе си. Но в този момент съвсем не беше сигурен какво можеше да очаква от тази зловеща жена.

— Онова, от което се нуждаем, е машина за пари, която да работи незабелязано — без много шум, без неблагоприятни служители от рода на онази Конрой.

Декстър се усмихна. При споменаването на името на Ейми го осени върховна идея. Как не се беше сетил за това по-рано? Щеше да изпита също толкова огромно удоволствие — че и по-голямо — да очисти собственоръчно Айрини.

Не биваше да прибързва. Трябваше да приспи бдителността ѝ и да изчака подходящия момент, в който да се отърве от нея. Ами да, Айрини щеше да го остави на мира единствено ако беше мъртва.

— Е, Декс — рече провлачено тя и плъзна пръсти под реверите на сакото му, — не изгаряш ли от желание да чуеш плана ми в резултат на който милионите, изкарани чрез „Фокс Ентърпрайзис“, ще ти се видят като нещастни жълти стотинки?

Тая май се канеше да го целуне, помисли си Декс и му се повдигна от отвращение. Но само глупак би отказал да чуе плана на Айрини. Тя може и да не беше радост за окото, нито пък се отличаваше с интелекта на Ейми, но въпреки това бе хитра като лисица и притежаваше силно развит усет за практичното.

Той плъзна ръка около талията ѝ, давайки ѝ знак, че е готов да я изслуша.

— Давай, кажи ми повече — измърмори той.

— Кой е най-процъфтяващият и най-бързо разрастващият се бизнес в Америка? Хазартът.

— Хазартът ли? — Щеше да я отблъсне, ако ръцете ѝ не бяха обгърнали здраво шията му. — Казината бият къде-къде повече на очи от някаква си компания.

— Говоря за хазарт по Мрежата. Много е просто — отваряш си уебсайт в Интернет и ето, че си в бизнеса.

— Не може да е толкова просто.

Бяха толкова близо един до друг, че усещаше дъха ѝ върху лицето си. Опасните искрици бяха изчезнали от очите ѝ, но за сметка на това пък зениците им се бяха разширили. Декс знаеше точно какво ѝ минава през главата в този момент.

— Знам точно как да поставя началото на хазартна операция в Интернет. Освен уебсайт имаме нужда само от още едно нещо — офшорна банка, в която да си внасяме печалбите. Така федералните няма да могат да ни закачат дори с пръст.

— Наистина ли?

Едва успя да изрече тези две думи и устните ѝ се впиха в неговите. Декс се дръпна гнусливо назад и попита:

— Този уебсайт може да се ръководи отвсякъде, нали така?

— Разбира се. Можеш да се излежаваш на плажа в Кий Уест и да се наслаждаваш на тропическото слънце, докато сметката ти набъбва.

Тая жена, да не би да умееше да чете чужди мисли?

— Кий Уест ли каза?

— Да. Дори вече съм наела за шест месеца къща на острова.

Мили боже, тя беше на светлинни години пред него! В известен смисъл това дори бе по-добре. На Декс нямаше да му се налага да върши каквото и да било.

— Мисля, че двамата с теб трябва да отидем там и след като се уверим, че жената от снимките е Ейми Конрой, да я очистим. Наоколо има толкова много вода. Можем да организираме някой инцидент с лодки или нещо от този род. Все нещо ще измислим.

Това не се покриваше много с неговия собствен план във връзка с Ейми, но пък идеята за нещастен случай с лодки можеше да се окаже добра, що се отнасяше до Айрини. Серия от убийства в Кий Уест само щеше да привлече вниманието на полицията. А убийството на Ейми щеше да е... Още не беше решил как точно искаше да отнеме живота ѝ, но със сигурност знаеше какво ще направи преди това.

— Признай си, че имаш нужда от мен, Декс.

Айрини дръпна ципа на панталоните му надолу и плъзна ръка в процепа. Сръчните ѝ пръсти обгърнаха члена му и за частица от секундата тя го възбуди толкова силно, колкото и опитните проститутки, услугите, на които ползваше.

Мразеше я за тази ѝ способност.

Докато тя се занимаваше с него, Декстър не спираше да мисли. Планът му как точно да се отърве от нея придоби реални очертания. Трябваше да се възползва от ситуацията и в никакъв случай не биваше да събужда подозрителността на Айрини.

Той стисна ръката и каза:

— Права си. Нуждая се от теб, и то в много повече отношения, отколкото предполагаш. Да се оженим в Кий Уест.

Очите ѝ пламнаха като черни въглени.

— Сериозно ли говориш?

— Да, Айрини. — „Боже, тази глупачка направо щеше да се побърка от радост“! — Познаваме се от деца и знаем, че сме създадени един за друг, нали така?

— Да, но понякога ми се струва, че искаш да се отървеш от мен.

— Защо ще ми е да те разкарвам? Ти си умна и привлекателна. Сърцето ми принадлежи на теб — затова не съм си хванал сериозно гадже, а ползвам проститутки.

Това бе невероятно хитра лъжа, поздрави се мислено той и ѝ помогна да стане. Това беше най-страхотното чукане в живота му.

Беше придобил тази невероятна техника с помощта на момичетата на повикване. Чукаше Айрини и си представяше, че го прави с Ейми.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Пръстите ти са много по-подвижни от преди — отбеляза терапевтът, който помагаше на Ейми да преодолее схващането в ръката си.

— Да — съгласи се тя.

Макар че можеше да свива леко пръстите си, дясната ѝ ръка все още не бе възвърнала пълния си двигателен капацитет. Благодарни на терапевта и излезе от кабинета. Мат стоеше на площадката в долната част на стълбището и напрегнато я наблюдаваше.

Какво правеше той тук? Преди три нощи внезапно бе напуснал стаята ѝ и оттогава не го беше виждала. Определено я отбягваше. Всеки път, когато се сетеше за случилото се през онази вечер, срамът и неудобството ѝ нарастваха.

— Как е ръката ти? — попита я той сега, а очите му я гледаха напрегнато.

— По-добре — отвърна Ейми. Устата ѝ беше пресъхнала. Стигна до последното стъпало и спря. — Какво търсиш тук?

— Имаме час при доктор Холт.

— Ние? За нас двамата ли говориш? И защо?

Той я хвана за здравата ръка и я дръпна към себе си. Потърси погледа ѝ. Очите им се срещнаха и помежду им надвисна напрежение.

Най-сетне Мат проговори:

— Уговорих този час, защото аз съм не по-малко откачен от теб. От няколко дни се опитвам да те изтръгна от съзнанието си, но не успявам.

Дистанцирането на Мат ѝ се беше отразило по-зле, отколкото Ейми искаше да признае. В началото беше като замаяна от случилото се, после в душата ѝ постепенно се бе възцарила пустота.

Нямаше представа какво мислеше да предприеме Мат сега, но тя лично нямаше намерение да играе повече игрички.

— Дженсън, това си е лично твой проблем — изтегли ръката си от неговата. — Отиди и се виж с Питър. Сигурна съм, че той ще ти

помогне.

Гласът ѝ леко потрепваше. Не искаше Мат да разбере колко я бяха зарадвали думите му, че е мислел за нея.

— Да говорим открито — между нас съществува привличане. Господи, нещо по-силно от обикновено привличане!

Ейми се помъчи да се усмихне и дори нехайно вдигна рамене, сякаш онова, което той казваше, изобщо не я засягаше.

— Приеми истината, Дженсън — просто страдаш от свръхпроизводство на хормона тестостерон. Намери си някоя потзивчива жена в една от кръчмите на улица „Дювал“ или по-добре потърси такава из малките хотелчета по крайбрежието...

— Не можеш ли да бъдеш сериозна поне за миг? Ако желанието ми да правя секс беше отговор на проблема ми, щях да съм повече от щастлив. — Мат нервно прокара пръсти през гъстата си черна коса. — Само че на мен ми се иска не само да правя любов с теб, но и да разговарям с теб... да бъда край теб.

За момент Ейми се запита дали да вярва на ушите си.

— Я повтори — рече тя, преди да се е усетила.

— Искам да съм с теб, Шели. — Думите бяха произнесени със силно чувство и сякаш някакви невидими нишки я привлякоха към Мат.

— Наистина ли?

Той я прегърна през раменете. Очите му бавно обходиха лицето ѝ. Гърлото ѝ се сви от възмущение и Ейми се принуди да извърне поглед встрани.

— Луд съм по теб.

— Луд си по мен? — Още не беше сигурна дали просто не си правеше майтап с нея. — Дженсън, ти май наистина имаш проблем!

— Мат или Матю, не Дженсън.

— Добре... Мат.

Само тя си знаеше колко самотна се беше чувствала през годините, как бе копняла да има някого до себе си. Някой, който да я обича. Някой, който да запълни празнотата в гърдите ѝ. Не, не някой. Мат беше мъжът, който ѝ беше липсвал през цялото време, докато бе живяла в кожата на Звяра.

Той повдигна брадичката ѝ нагоре и през очите му премина сянка на тревога. После устните му срещнаха нейните и тялото ѝ

запламтя. От болката не остана и помен.

Когато спряха да се целуват, Мат тихо рече:

— Виждаш ли какво имам предвид? Имаме нужда от помощта на професионалист.

Тя покорно тръгна с него. И без това скоро ръката ѝ щеше да се оправи и Ейми щеше да си тръгне оттук. Беше стигнала до заключението, че единствената ѝ алтернатива е да се свърже с ФБР. Преди те не бяха успели да я защитят, но сега, след като знаеха колко опасен бе Декстър Фокс, щяха да внимават повече.

Мечтаеше си да види Декстър наказан за всичките злодеяния, които бе извършил. Колкото и да ѝ се искаше да остане в Кий Уест и да се радва на живота, не можеше да си го позволи. Неин дълг беше да се погрижи справедливостта да възтържествува. Онзи гнусен тип трябваше да си плати.

— Утре започва фестивалът, който се организира всяка година преди деня на вси светии. Подобен е на Марди Грас — с балове с маски и парад.

— Бих искала да го видя.

Усмивката му разпали у нея желанието да обвие отново ръце около шията му и да го целуне.

— Ще наблюдаваме празника заедно — каза ѝ той. — Тревър е запазил целия балкон на „Ла-Те-Да“ само за обитателите на Залива на полумесеца, така че ще можем да видим всичко от начало до край, без да се налага да се бутаме из тълпата.

Плановете му да правят едно или друго нещо заедно звучаха толкова... естествено.

— Тук ли трябва да слезем? — попита я след малко той.

— Да. Кабинетът на доктор Холт се помещава в дома му. — Нямаше търпение да види реакцията на Мат, когато Питър се изправеше пред него. Беше готова да се обзаложи, че Тревър не беше го предупредил за сексуалната ориентация на приятеля си психоаналитик.

Не беше сигурна защо Мат настояваше и двамата да присъстват на разговора с Питър, но според нея той просто си търсеше повод да оправдае странното ѝ държание. Забележката му във връзка с шока, който тя трябва да бе претърпяла поради загубата на цялото ѝ

семейство, потвърждаваше това ѝ подозрение. Беше ѝ омръзнало да се преструва на откачена. Искаше да сложи край на тази игра.

Когато доктор Холт, облечен в елегантна тъмносиня ленена рокля, отвори вратата, Ейми рече:

— Питър, това е Матю Дженсън.

Докторът ги поздрави и им направи път да минат, после ги последва. И да беше шокиран, Мат с нищо не го показа. Тримата седнаха в просторната всекидневна, където Питър я бе поканил при първото ѝ посещение.

— По телефона ми казахте, че двамата с Шели имате проблем — обърна се Питър към Мат. — Какво точно имате предвид?

Мат извърна очи към нея и Ейми разбра, че той очаква тя да подхване темата.

— Аз съм си напълно в ред. Мат е този с проблемите.

Мат ѝ хвърли поглед, който тя не успя да разчете, после я потупа снизходително по рамото и рече:

— Шели продължава да е в плен на самозаблудата си.

— Не съм. Ако мислиш, че не съм в ред, защо тогава ми каза, че си луд по мене?

— Наистина ли сте ѝ казал това? — попита Питър.

— Да, разбира се. Луд съм по Шели. Не твърдя, че аз също нямам проблем. Точно затова исках да дойдем тук заедно.

— И какъв според вас е проблемът ви? — попита го Питър.

Мат замълча, после сви рамене и отвърна:

— Колкото и да се опитвам, не мога да престана да мисля за нея. А тя е жената, заплашила да убие сестра ми.

„Да“! — Радостно пропя сърцето ѝ. Мъжът на живота ѝ наистина я обичаше. Беше се опитал да се пребори с чувствата си, но те бяха по-силни от него. Двамата бяха създадени един за друг.

Ако Декстър Фокс не съществуваше, всичко щеше да е идеално. Само дето животът рядко биваше идеален. ФБР може би щеше да я скрие в някоя къща на някое забутано място и да я държи там в продължение на месеци, че дори и години, докато се образуваше дело срещу Декстър.

Доктор Холт изглеждаше объркан:

— Какво точно ви притеснява?

— Не искам да бъда толкова привлечен към жената, нападнала сестра ми. Емили пое грижата за мен, когато майка ни почина. Тогава бях на тринадесет години и сестра ми ме отгледа. Ако не беше тя, сега най-вероятно щях да лежа в някой затвор.

— Шели...

Гласът на Питър увисна във въздуха. Ейми се опита да влезе в ролята:

— Семейството ми... загина при самолетна катастрофа. Изведнъж всички, които обичах, изчезнаха от живота ми. Останах съвсем сама. После се появи Мат. Аз... Аз предполагам, че имах нужда от човек, върху когото да прехвърля цялата си обич, и когато реших, че Мат е подходящ за тази цел, просто се вкопчих в него.

Мат я гледаше напрегнато, сякаш претегляйки всяка нейна дума.

— А една сутрин се събудих и установих, че съм в болница — на крачка от смъртта, неспособна да изрека дори една-едничка дума. Осъзнах, че ми е даден втори шанс и си обещах да бъда по-добра. Ако Мат вече не ме обичаше, просто трябваше да приема този факт.

Мат отчаяно поклати глава. Нима някой можеше да помогне на Шели? Понякога изглеждаше толкова сладка и невинна, друг път отново се потапяше в света на илюзиите си. Двамата бяха излизали само веднъж и помежду им не се беше случило нищо, но тя си беше въобразила, че той е лудо влюбен в нея.

Противно на всякаква логика сега Мат се чувстваше привлечен от нея така, както от никоя друга жена в живота му. Преди няколко вечери замалко не я беше любил; единственото, което го бе спряло бяха думите ѝ за секса, който двамата бяха правили на Карибите.

Той никога не беше спал с нея. Беше я целунал няколко пъти, но усещането дори не си заслужаваше да бъде запомнено.

След като Шели бе изчезнала, той бе научил нещо, което бе променило коренно вътрешния му свят. За няколко минути бе разбрал колко ужасяващо е да очакваш смъртта и как това обстоятелство слага отпечатък върху целия ти живот.

Смъртта беше окончателна, неизбежна. Пренасяне в свят, в който понятието „утре“ не съществува. Срещата със смъртта променяше хората. Той лично бе стигнал дотам, че да напусне работата си, която обожаваше. Нима не беше възможно и у Шели да е настъпила такава радикална промяна? Би могло.

Тя твърдеше, че е превъзмогнала проблема си, но очевидно се лъжеше. Продължаваше да вярва, че е имала сериозна връзка с Мат. За нула време той се бе оказал в нейната власт и сега беше готов да направи всичко по силите си, за да ѝ помогне.

— Шели — започна той, — какво те кара да вярваш, че някога съм те обичал? Да си ме чувала да казвам това?

Тя не отвърна, вместо това хвърли многозначителен поглед към доктора.

Питър нищо не каза. Вероятно прилагаше някакви техники от антуража на психоаналитиците, но единственото, което Мат изпитваше беше неудобство. Ама че работа! Секундите бавно отлитаха.

Накрая той се предаде — докторът травестит се бе оказал с здрави нерви от неговите:

— Шели, не можем да ти помогнем, ако не ни съдействаш. Нима не искаш да се оправиш?

— Разбира се, че искам. — Невинният поглед на сините ѝ очи би могъл да разтопи дори сърцето на дявола.

— Тогава признай истината. Никога не съм ти казвал, че те обичам. Излизали сме един-единствен път и това е всичко. И никога не сме правили любов. — Опита се да ѝ се усмихне окуражително, после добави: — Макар че намирам идеята ти за плажа за много интересна.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и за момент му се стори, че Шели ще избухне в сълзи. Тя като хипнотизирана се втренчи в него, после неочаквано отметна глава назад и звънко се разсмя.

По дяволите, тя беше безнадежден случай!

— Какво толкова смешно казах?

Тя продължаваше да се смее, но в очите ѝ нямаше смях.

— Смея се на себе си. Задето съм такава глупачка. Как е възможно да си измисля цялата тази невероятна история само след една среща? Предполагам, че желанието фантазиите ми да са действителност е било толкова силно, че накрая сама съм си повярвала.

Имаше Господ, каза си Мат. Шели започваше да вижда проблема си.

— Живеенето в измислен свят е нещо типично за хората с този вид психически проблем — каза ѝ докторът. — Случвало ли ти се е подобно нещо и след инцидента?

— Не, съвсем не.

— Стига, Шели — нежно я прекъсна Мат. — Само преди три вечери ми говореше за плажа на Бермудите.

— Повярвай ми, не е нищо сериозно. Мечтата за Карибските острови се роди през един мрачен зимен ден, когато — докато бродех из Ню Йорк — видях плакат, предлагащ ваканция на Карибите.

Мат не знаеше дали да ѝ вярва или не. Изражението на лицето ѝ бе някак странно.

— Шели, преследвала ли си Мат след инцидента? — попита Питър.

— Не — твърдо заяви тя.

Докторът оправи полата си и погледна Мат за потвърждение.

— Шели казва истината. Не тя, а аз тичах подире ѝ. Предполагам, че всяка обсебеност си има граници.

— Точно така — кимна Питър. — Психическото здраве е пътуване, не направление. Всеки от нас е малко луд.

Никой не оспори твърдението му.

— Смятате ли, че за нас е безопасно да бъдем заедно? — попита Мат.

— Нямам никаква представа — призна докторът. — За пръв път се сблъсквам с подобен случай. — Питър стана, давайки знак, че сеансът е приключил. — Искам да поддържам връзка с вас двамата и да ви наблюдавам отблизо. Мисля да документирам този случай — направо сте за учебник по психология! Без майтап.

Сега, след като беше разбрала истинския характер на връзката на Мат с Роушъл Ралстън, Ейми напъваше мозъка си да стигне до правдиво оправдание за държанието си до момента. Кой да предположи, че Шели си беше измислила всичко, което бе записала в дневника си? Срещите, подаръците сексът — всичко бе продукт на нейното развинуто въображение. Ейми знаеше, че младата жена се е държала странно, но не допускаше, че психическият ѝ проблем е бил толкова сериозен.

Разкриването на истината обаче ѝ беше донесло огромно облекчение. Вече нямаше да ѝ се налага да внимава за всяка своя стъпка, защото Мат на практика почти не познаваше Роушъл.

— Шели, да се върнем в града — предложи ѝ той сега. — Има нещо, което искам да взема.

Хвана я за ръка и двамата поеха надолу към центъра. Под сянката на едно огромно дърво Мат неочаквано спря, повдигна лицето ѝ към своето и страстно впи устни в нейните.

— Гордея се с теб — рече той. — Знам какво ти костваше да признаеш, че си лъгала.

Ейми потисна смеха си, защото знаеше, че Мат беше истински загрижен за нея.

Облекчението, което бе изпитала преди малко в кабинета на доктор Холт отстъпи място на радостно очакване. След като Роушъл не беше спала с Мат, значи Ейми спокойно можеше да му се отдаде. При тази мисъл сърцето ѝ заби по-бързо.

Той прехвърли ръка през раменете ѝ и двамата отново тръгнаха. По пътя разговаряха за приближаващия фестивал. Тревър и Клайв бяха решили да организират частен бал с маски. Мат предложи той и Ейми да се облекат като Антоний и Клеопатра. Тя естествено се съгласи — беше толкова щастлива, че не можеше да му откаже нищо.

— Освен това трябва да предприемем нещо по отношение на дрехите ти — добави Мат.

— О, я стига! Да не искаш да кажеш, че не одобряваш това? — Тя посочи към гърдите си, където се мъдреше един от онези глупави надписи, които често можеха да се видят по блузите. — Държа да те уведомя, че закупуването на тази тениска си беше истински удар: взех я само за двадесет и пет цента!

— Истински пладнешки обир. Трябваше да ти платят, задето си се навила да я носиш.

Мат спря пред витрината на един бутик и попита:

— Какво мислиш за тази рокля?

Роклята, облечена на манекена, беше изработена от ябълковозелена коприна. Платът падаше тежко надолу, а отгоре бе пришит слой от ефирна дантела. Кройката беше много изчистена и невероятно стилна.

— Прекрасна е! Никога не съм виждала друга подобна.

Мат леко я притисна към себе си и се засмя с момчешки ентузиазъм.

— Вчера, докато се опитвах да те забравя, минах покрай тази витрина най-малко десет пъти. Всеки път погледът ми се спираше върху тази рокля и в главата ми веднага изникваше мисълта, че е

ушита специално за теб. — Той я хвана за ръка и пое към входа на магазина. — Хайде да я купим.

Ейми се дръпна назад:

— Мат, не! Вече дължа пари на Тревър.

— Това ще бъде подарък от мен.

— Благодаря ти, много ти благодаря, но не мога да те оставя да пръснеш цяло състояние за рокля, която няма къде да нося. — Не можеше да му каже, че съвсем скоро ще си замине от Кий Уест. Животът под прикритие, който щеше да ѝ се наложи да води, едва ли създаваше условия за носене на шикозни тоалети. — Тук жените се обличат предимно в тениски и къси панталонки.

— Утре вечер нашият приятел Тревър организира коктейл в чест на една новопристигнала двойка.

— Бабълс ми спомена за това. Тревър направи същото, когато аз се настаних в Залива на полумесеца, но събитието не беше толкова снобско, че да изисква официално облекло.

— Този път ще е различно. Клайв предложи да се даде истинска вечеря. Масите ще бъдат изнесени на терасата, ще има аперитиви, предястия, основни ястия, десерти.

— Той и Тревър май наистина си пасват.

— Да. И трябва да призная, че в момента са заедно единствено благодарение на теб. Ти настоя Клайв да присъства на помена, а това сложи началото на сериозните взаимоотношения между двамата.

Управителката на магазина ги посрещна с любезна усмивка и с удоволствие заведе клиентката до пробната. Ейми смъкна тениската и шортите, после посегна към зелената рокля. Спомни си как навремето нарочно бе избирала невзрачни дрехи, за да се слива с тълпата. Сега можеше да гледа хората в очите и да носи красиви рокли.

Нахлузи роклята през глава и леко поклати тялото си, за да оправи двата пласта нежна материя. Коприната прошумоля приятно и погали кожата ѝ. Ейми се завъртя пред огледалото и се огледа от всички страни.

Мили боже! Дори в най-смелите си мечти не се беше виждала такава! Жената, която я гледаше от огледалото, беше красива, предизвикателна, секси.

— Хей, какво става там вътре? — подвикна нетърпеливо Мат. — Излез да видим как ти стои.

Ейми пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— О, Боже!

Никога мъж не я беше гледал с такова искрено възхищение. Усети, че всеки момент ще заплаче.

— Шели, аз гениален ли съм или какво? Тази рокля наистина е създадена само за тебе!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

През целия обратен път към Залива на полумесеца Мат не спираше да се усмихва. Никога не беше доставял такава радост на някого, затова не знаеше колко щастлив можеше да се чувства самият той от това. След като купиха роклята, набавиха и обувки, обеци и подходяща чантичка.

Шели беше във възторг от всяка нова придобивка.

— Знаеш ли, Дженсън, ти май не си чак толкова лош — отбеляза тя. — Благодаря ти за всичко.

Ръцете му вече се обвиваха около тялото ѝ:

— Ако наистина си доволна, спри да ме наричаш Дженсън. Харесва ми, когато ми викаш Мат.

Ейми му се усмихна влюбено:

— Благодаря, Мат. Нямам търпение да дойде утре вечер, за да облека тази страхотна рокля.

— Аз пък нямам търпение да дойде тази вечер.

— Та тя е почти настъпила! Вече се стъмнява. Ако побързаме, ще успеем да пристигнем точно навреме, за да се насладим на залеза от терасата на Тревър заедно с останалите.

— Останалите ли? Бабълс ще е на голямото парти, което дават в Маргаритавил, Клайв и Тревър ще се занимават с украсата на галериите по случай откриването на фестивала. Никой няма да се прибере преди ранни зори.

— О! — В гласа ѝ не прозвуча особен възторг.

— Мислех, че можем да наблюдаваме залеза, а после да си направим барбекю. Тревър винаги държи замразено пилешко и пържоли във фризера си. Ти какво предпочиташ?

— Каквото и да е.

Мат не беше сигурен какво имаше предвид Шели; изглеждаше разсеяна.

Спряха на кея на Сънсет Кий. Той помогна на младата жена да слезе от моторницата, взе торбата с покупките и двамата поеха по

алеята, водеща към Залива на полумесеца.

Когато подминаха една къща, Шели посочи нагоре към плоския покрив, превърнат в тераса, и възкликна:

— Ето, виж! Една влюбена двойка наблюдава залеза. Те са първите, които наемат този дом. Чудя се защо някои хора строят такива красиви къщи, а после ги оставят празни.

— Не знам какво да ти кажа. Логиката на богатите е различна.

Бяха прекалено далеч, за да кажат със сигурност на каква възраст бяха мъжът и жената на терасата.

— Това трябва да е семейството, в чиято чест Тревър организира утрешното парти — отбеляза Мат.

Щом влязоха в Залива на полумесеца, бяха посрещнати от котешко мяукане. Джигс изскочи от кухнята, заподскача радостно пред Ейми, после вдигна лапичка и я опря на коляното на Мат, очаквайки да бъде взет на ръце.

— Джигс харесва повече теб, отколкото мен — малко засегнато рече тя. — След всичко, което двамата с него сме преживели, човек би могъл да очаква, че малкият нещастник ще ходи като сянка подире ми, а я го виж!

Мат се засмя и вдигна кученцето от пода:

— Може и да ти е трудно да го повярваш, но кучетата ме харесват толкова много, колкото и жените.

Ейми презрително извърна очи нагоре:

— Не може да говориш сериозно.

— Напротив. — Мат й подаде торбата с покупки и добави: — Ти се погрижи за тоалета си, а аз ще отворя бутилка вино. Ако не побързаме, ще изпуснем залеза.

Отправи се към кухнята, отвори вратата на хладилника и избра бутилка шардоне. Отвори я, после посегна към полицата, взе две чаши и тръгна към терасата. Бинго се стрелна в краката му, последван от Джигс. Мат залитна и се спъна в друга котка, накрая се удари в рамката на вратата.

— Тази стъпка твое изобретение ли е? — попита през смях изникналата зад гърба му Шели.

— Скъпа, чакай само да видиш другите ми специалитети! Хайде, многознайнице, размърдай се малко, че ще изпуснеш прелестната гледка.

Застанаха на терасата. Мат напълни едната чаша и я подаде на Шели. Тя го гледаше с такова... Такова какво?

Сложна за разбиране жена, помисли си Мат, докато сипваше вино и на себе си. Непредсказуема в много отношения. Когато двамата оставаха насаме, Шели ставаше ужасно нервна и се опитваше да скрие необяснимата си напрегнатост със саркастични забележки. Не биваше да я стресира, рече си той.

— Невероятно е — промълви Шели, без да откъсва очи от хоризонта. — Още един залез в рая. Природата е нещо прекрасно и могъщо. Кара те да осъзнаеш колко дребен и незначителен си всъщност.

Мат се приближи и тя извърна прелестните си очи към него. Изразителни и загадъчни. И някак угрижени. Мат не искаше да я вижда тъжна.

— Не знам, аз пък се чувствам страшно важен в този момент — отбеляза той.

Котките не спираха да се умилкват в краката им. Бинго стоеше малко встрани и гледаше сърдито. Джигс пък не откъсваше очи от оранжевия разбойник — погледът му бе изпълнен с нямо обожание. Върви, че го разбери!

— Трябва да ги нахраня — каза Ейми и се отдръпна от Мат.

— Да, сигурно си права. — Той се опита да прикрие разочарованието в гласа си. Нещата не вървяха така, както ги беше планирал. Какво не беше наред?

— Ти седни и си почини, Мат.

* * *

Ейми се забави възможно най-дълго в кухнята. Изчака и последния котарак, Морти, да оближе дъното на чинийката си и чак тогава излезе отново навън. Беше се стъмнило. Мат седеше на края на терасата, току до водата и гледаше към безбрежната шир на океана.

Предната вечер бе готова да се поддаде на желанието си да прави любов с Мат, но днес не се чувстваше толкова уверена. Как се държаха другите жени, когато им предстоеше подобно изживяване?

Пое дълбоко дъх и пристъпи напред, готова да влезе в ролята на нахаканото момиче. Леко плесна Мат по стегнатия задник и непринудено рече:

— Цялото място е на наше разположение. Хайде да направим едно нощно къпане.

Той се извърна бавно към нея. Беше онемял от изненада. След миг обаче в очите му блесна весела искрица.

— Става. Давай. Свали си дрехите.

Ейми отметна кокетно глава назад, за да прикрие нервността си:

— Не ти предложих да правим стриптийз, а да се къпем. По френски маниер. — Не че някога беше ходила във Франция.

— В такъв случай не разбирам защо не се събличаш.

— Мислех, че можем да се скрием зад храстите...

— Кои храсти? Онези зад къщата ли?

Ейми осъзна колко нелепо бе предложението ѝ — въпросният храсталак бе прекалено далеч.

— Какво ще кажеш да отидем зад палмите? — Тя кимна по посока на редицата палми в края на плажната ивица. — Можем да се съблечем, после да се увием в хавлиите си и да...

— Ти си истински експерт по нощните къпания, а?

— Разбира се, хавлиените кърпи са задължителни. — Ейми го дръпна за ръката и бързо рече: — За мен е палмата, която е най-близо до водата!

— Нямаме хавлии.

— Прав си. Ей сега ще изтичам да взема две.

Втурна се към плетения кош в отсрещния ъгъл на терасата, където Тревър държеше цял куп плажни кърпи. Докато ровеше в коша се прокланаше наум. Само пълен идиот би могъл да си помисли, че тънките стъбла на палмите могат да служат за прикритие. Мат вече беше прекосил плажа и сега стоеше до водата. Беше сигурна, че се залива от смях заради тъпите ѝ коментари. Не биваше да допуска този малък инцидент да разклати самообладанието ѝ. Закрачи към Мат, усмихвайки му се закачливо — или поне се надяваше, че усмивката ѝ изглежда такава. Щом приближи достатъчно, остави кърпите на пясъка, после свали тениската си и безцеремонно я хвърли през рамо.

— Какво стана с идеята ти за храстите? — подразни я Мат, а очите му жадно се впиха в сутиена ѝ.

— Хайде, Дженсън, да не би да криеш бирено коремче или нещо от този род? — подкачи го тя, без да отвръща на въпроса му.

Ейми дръпна надолу ципа на късите си панталонки и усети как нервността ѝ нараства. Ако обаче спреше сега, никога нямаше да събере смелост да го направи. Изрита панталонките встрани и остана по бельо.

Мат се изкашля. Тя вдигна очи и срещна погледа му. В края на краищата той вече я беше виждал по бански, нали така?

Мат изглежда нямаше никакво намерение да се съблича.

— Продължавай — промълви той, без да откъсва очи от нея. — Започва да става интересно.

Слепоочията ѝ пулсираха.

— Не ми казвай, че не можеш да плуваш — подхвърли му тя.

— Бях капитан на отбора по водна топка в Йейл — отвърна Мат, но Ейми беше сигурна, че в момента умът му съвсем не бе зает с мисълта за водните спортове.

Очите им се срещнаха за момент и между двамата прескочиха искри. Погледът на Мат погали лицето ѝ, плъзна се надолу по шията и се спря върху гърдите ѝ. Ейми потръпна и зърната ѝ набъбнаха.

— Влизам във водата — осведоми го тя.

— Вече сме във водата.

Ейми погледна надолу — водата стигаше почти до глезените ѝ. Вдигна отново очи към Мат и за пореден път изпита нервност под настойчивия му поглед.

— Когато хората се къпят нощно време в морето, те обикновено го правят без дрехи. — Гласът му звучеше дрезгаво. — Освен ако нещата не стоят по друг начин... във Франция.

Ейми нямаше намерение да се предава. Разкопча сутиена си и го хвърли на пясъка. Гърдите ѝ свободно се люшнаха. Миг по-късно бикините ѝ се озоваха до сутиена. Тя изправи рамене и предизвикателно погледна към Мат. Не беше допускала, че ще събере смелост за подобно нещо, но ето че го правеше.

— Това вече е нещо друго, Шели.

— Можеш да останеш тук, колкото си искаш — рече. — Аз отивам да плувам. — Извърна се, но преди да е направила и крачка навътре в океана, ръката му здраво я хвана за китката и след миг Ейми се озова в прегръдките му. Ръцете му се спуснаха към бедрата ѝ. Мат

леко помръдна тялото си напред, за да се увери, че Шели е усетила силната му възбуда.

Ейми се задъха от вълнение.

— Това в гащите ти да не е мишка? Или просто се радваш да ме видиш?

Мат отметна глава назад и избухна в смях. Това, което Ейми току-що беше казала, бе невероятно тъпо, но хората толкова често използваша този израз, че бяха почнали да го възприемат като шега. Ейми се закиска, което само накара Мат да се смее още по-силно.

Напрегнатият му пенис опираше в слабините ѝ и я възбуждаше до полуда. Единственото нещо, за което можеше да мисли в този момент бе, че иска да се люби с Мат. Сега.

Ръката му бавно се плъзна между бедрата ѝ. По тялото ѝ се разля нова вълна на желание.

— Кожата ти е нежна като на бебе — промълви той. Ейми се притисна към него и от гърлото му се откъсна протяжен стон. — Французите си нямат понятие от нощно къпане. Хавлиени кърпи! Хайде де! Да бъдем реалисти. Но пък идеята им за френската целувка е направо върховна. Не мислиш ли?

Не можеше да му отговори — разтапяше се от желание и сякаш цялото ѝ същество се бе концентрирало върху точката, която пръстите му продължаваха да галят.

— Предполагам, че вече си доставихме достатъчно удоволствие — подхвърли невинно той.

— Не! — извика Ейми. Искаше още. Нямах да го остави да я възбуди и след това — да я зарече, както вече беше сторил веднъж.

Мат я вдигна на ръце и закричи към терасата.

— Имах предвид, че сме прекарвали достатъчно време във водата. Ти може и да не си забелязала прилива, но държа да ти кажа, че водата вече е стигнала до коленете ти. Няма нужда да се давим, нали?

Положи я нежно на земята — там, където свършваше пясъкът и започваше терасата. Ейми жадно следеше движенията му, докато той разкопчаваше ризата и колана на панталоните си.

Последва бавно смъкване на ципа. Тя го гледаше като хипнотизирана. Под панталоните си Мат не носеше нищо.

— Не е възпитано да се пулиш така — подхвърли той.

— Тъхъ — изломоти тя.

Пенисът му гордо стърчеше напред, готов да потъне в нея. От това нямаше да излезе нищо, помисли си Ейми. Тази част от тялото на Мат беше по-голяма, отколкото си я беше представяла.

Той се надвесил над нея и промълви:

— Скъпа, бих искал да го направим бавно и ти обещавам, че по-късно наистина ще бъде така, но сега просто не мога да се сдържам повече. От вечерта, когато те видях в спалнята ти, съм с постоянна ерекция.

Мат покри тялото ѝ с целувки. Устните му се спускаха все по-надолу и по-надолу. Късите иглички, наболи по страните му гъделичкаха кожата ѝ. Ейми изви тяло и страстно простена.

Дъхът му опари слабините ѝ. Мили Боже! Тя нямаше абсолютно никакъв опит, но беше чела достатъчно, за да разбере какво се канеше да направи Мат. След миг езикът му откри клитора ѝ и го погали. Тялото ѝ се разтнесе от сладостни тръпки.

Вече бе изпитала два оргазма, а продължаваше да е девствена. Не можеше да допусне това. Повдигна бедра нагоре и простена:

— Искам те.

— Не бързай. Този път съм взел предпазни мерки.

Мат бръкна в джоба на панталоните си и измъкна пакетче с презервативи. Размаха го под носа ѝ и извика:

— Я виж какво пише тук! Презерватив с френски грайфери.

— Много смешно!

Нямаше ли Мат най-сетне да направи нещо?

Презервативът беше поставен за секунди. Ейми бе толкова възбудена, че дори не се запита колко ли пъти бе упражнявал любимият ѝ това действие, за да се справя с такава бързина. Той разтвори бедрата ѝ и се настани между тях.

Върхът на пениса му я погали, после цялата му дължина потъна в нея. Ейми беше готова да го приеме, но болката от проникването бе по-силна, отколкото бе предполагала.

— Малко си тясна, скъпа.

— Такава съм си — промълви тя. — Не спирай.

— Знаеш ли, подобна мисъл изобщо не ми е минавала през главата.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мат леко се отдръпна, макар в момента да му беше трудно да се контролира.

— Ти си девствена?

— Нещо такава.

О, Боже! Първият път за една жена трябваше да бъде специален. Той трябваше да подходи по друг начин така, че на Шели да ѝ е хубаво. Направи всичко по силите си да овладее възбудата си.

Беше очаквал този миг с такова нетърпение, беше си представял горещи сексуални сцени и непременно — нестандартни. Дори за секунда не бе допускал, че тази русокоса красавица може да се окаже девствена.

Когато се беше разсъблякла и се бе обърнала към него с подканяща усмивка на уста, горещи вълни бяха облели тялото му.

— Не спирай — мълвеше сега тя.

Мат отвори очи. По косата на Шели играеха бледи лунни лъчи, галеха полуотворените ѝ влажни устни, танцуваха в очите ѝ.

— Не спирам. Само се опитвам да реша как да постъпя.

— Не си ли правил секс преди? — подразни го тя.

— Не и с девственица — те са изчезващ вид. Не се срещат по тези ширини.

Онова, което Мат всъщност искаше да каже бе, че отговорността, която поема, е голяма. Беше ли готов за подобно предизвикателство? Предпазливо проникна в нея и спря.

— Повече ми харесваше, когато не знаеше...

Добре, щеше да ѝ даде онова, което искаше. Пенисът му потъна навътре — първоначално по-леко, а после по-силно и по-рязко.

Ейми извика.

— Боли ли?

— Малко, но нямам нищо против.

Целуна я по челото, докато се губеше в нея:

— Толкова си тясна.

— Съжалявам.

— Недей. Така е идеално.

Това си беше самата истина: тялото ѝ го очакваше, влажно, готово да го приеме; обгръщаше мъжествеността му като ръкавица, с един размер по-малка от необходимото, което само засилваше удоволствието му. Не беше изпитвал такава възбуда през целия си живот. Истинско чудо бе, че сърцето му още не се е пръснало — така бясно биеше.

— Ти също си чудесен... Толкова голям...

Не беше чак толкова голям, просто Ейми бе прекалено неопитна. Той повдигна бедрата ѝ и проникна още по-дълбоко в нея. Тя простена и промълви:

— Сега разбирам какво съм пропуснала.

— Бъбривка. Не стига, че си девствена, ами отгоре на всичкото имаш склонност да говориш, докато правиш секс! — Надяваше се, че шегите ще му помогнат да се разсее и да задържи оргазма си. Не искаше да свършва преди нея. Забави движенията си.

Ейми впи нокти в раменете му.

— Браво. Девственица, бъбривка и дива котка!

— Извинявай, просто не мога да се контролирам. Толкова ми е хубаво!

— Не бързай със заключенията. Хубавото тепърва предстои.

Тя раздвижи тяло под неговото, посрещайки тласъците му.

— Това е то, скъпа, май почваш да схващаш за какво става дума.

— Веднъж гледах един м-м-мръсен филм в една хотелска стая — задъхано го осведоми тя.

— Не казвай на никого, че ще вземат да те арестуват!

Мат установи, че разговорите помагаха. Беше правил секс толкова пъти, че вече беше загубил представа за бройката, но нито едно от въпросните интимни изживявания не беше запомнящо се. За разлика от това.

И не само защото Шели бе първата девственица, с която Мат си лягаше. Дни наред се беше опитвал да устои на силното ѝ сексуално привличане и в мига, в който пенисът му проникна в нея Мат се уплаши, че ще вземе да свърши веднага — като някой неопитен тийнейджър, правещ любов на задната седалка на колата на баща си.

Той простена от удоволствие.

— Добре ли си?

Идеше му не да стене, а да вие. Беше съвсем близо до кулминацията, а Шели не даваше признаци да е готова за оргазъм.

Мат се изправи и започна бавно да влиза и излиза от нея, после постепенно ускори движенията си.

— О, Господи! — извика тя.

— Не ме наричай „Господи“. Господ е зает с други работи. Аз съм Мат, забрави ли?

— Чувствам се като в рая — промълви задъхано тя.

Телата им се задвижиха в синхрон. Миналото и бъдещето престанаха да имат значение — важен беше единствено сегашният момент. Ейми посрещаше с готовност тласъците му.

Оргазмът им настъпи едновременно и беше разтърсващ.

— Как се справих като за начинаеща? — попита накрая тя.

Мат не можеше да си поеме дъх, за да ѝ отвърне, затова кимна и я взе в прегръдката си.

— Почнеш ли да го правиш по-добре отсега, направо ще ме убиеш.

Ейми се сгуши в него и докосна с устни рамото му. Мат продължаваше да е вътре в нея, не искаше да се отделя от нея дори за миг. Случилото се го бе разтърсило. Беше правил секс и преди, разбира се, но никога — толкова вълнуващ и задоволяващ.

— Беше много по-хубаво, отколкото някога съм си представяла — промълви тя. — Нищо чудно, че хората толкова много говорят за секса.

Мат се засмя.

— Хей, има ли някой в къщи?

Ейми се изправи стреснато:

— Бабълс. В кухнята е.

— Да влезем във водата — предложи Мат, махна кондома и тръгна към брега. Шели го изпревари — когато той стигна до водата, тя вече беше вътре, потопила се чак до брадичката. — Ела тук, скъпа.

Тя се приближи и се отпусна в ръцете му.

— Шели! Мат! — Бабълс и някакъв мъж стояха точно на мястото, където преди малко двамата се бяха любили. — Какво

правите там?

— Плуваме.

— Да се надяваме, че няма да им хрумне да се присъединят към нас — прошепна Ейми в ухото на Мат.

— Защо не? Това е Кий Уест. Всичко е възможно. Може да опитаме групов секс — засмя се Мат.

Не говореше сериозно, разбира се. Не би я делил с никого друго.

* * *

Ейми стисна очи и направи опит да продължи съня си — беше прекрасен, макар да не си спомняше какво точно ставаше в него. Онова, което я извади от дрямката бе някакъв примамлив аромат. Тя примигна. Кафе.

— Време е да ставаш, мързеливке.

Мат седеше до леглото ѝ. Беше облечен и държеше чаша кафе в ръка. Предната вечер... О, Боже!

След като Бабълс и приятелят ѝ се бяха оттеглили, Мат бе отнесъл Ейми в стаята си. Отново бяха правили любов. Тя не искаше дори да си спомня колко безсрамно бе демонстрирала плътските си желания пред Мат.

Той надигна чашата към устните си и ѝ се усмихна:

— Изчервяваш се.

Усмивката му беше горда, мъжествена. Осъзна, че се намира в неговата стая, че лежи върху неговото легло и че е напълно гола. Посегна към завивката.

— О, Шели. Езикът ми познава всеки сантиметър от тялото ти. — Той остави чашата си на нощното шкафче и седна на леглото. Взе единия ѝ крак и целуна стъпалото му. — Това е единственото място, което пропуснах снощи.

— Благодаря ти за всичко — прошепна Ейми и седна.

Ръцете му обгърнаха голите ѝ рамене:

— Не, ангеле мой, аз съм този, който трябва да ти благодаря.

— Двамата с теб сме голям отбор, а?

— Да, така е. — Очите му блеснаха дяволито. — Я ми кажи била ли си някога във Франция?

Ейми поклати отрицателно глава.

— Така си и мислех — не ми се стори голям експерт по френския вариант на нощното къпане — засмя се той. — Знаеш ли, не съм свикнал да използвам думата „сладко“, но сега искам да ти кажа, че онова, което ми се случи предната вечер, бе най-сладкото нещо в живота ми. Първо започна да изнасяш речи, а после изведнъж взе, че светкавично смъкна дрехите си и ги запрати върху пясъка.

Ейми игриво го смушка с лакът:

— А ти какво очакваше?

Мат я целуна по върха на носа и сериозно рече:

— Не спираш да ме изненадваш. Когато установих, че си девствена, направо бях шокиран. В Ню Йорк...

— Мат, моля те, забрави онази Шели. Нека да започнем отначало.

— Разбира се. Само дето...

— Ще си взема набързо един душ — прекъсна го Ейми и стана: — Колко е часът между другото?

— Наближава обяд.

Изражението на лицето му беше някак странно и тя се зачуди дали не е разбрал, че тя нарочно се опитва да избягва темата за Роушъл Ралстън.

Отиде в банята, взря се в отражението си в огледалото и извика уплашено. Мат се озова зад гърба ѝ за секунда:

— Какво има?

— Приличам на призрак!

— Намирам разрошената ти коса за невероятно секси. Аз мога да се похваля с половин дузина любовни ухапвания. Виж това.

Вдигна тениската си нагоре и се обърна, за да ѝ покаже отпечатъците от зъби по кожата на гърба си.

— О, съжалявам.

Мат пусна блузата си надолу.

— Няма за какво. Това беше най-страхотният секс, който някога съм правил. И ако веднага не влезеш под душа, ще те замъкна обратно в леглото.

— Трябва да отида до моята стая. Тук нямам никакви дрехи?

— Тази сутрин, докато закусвах с останалите ни приятели на терасата, видях сутиена ти, захвърлен на пясъка. Бинго и Джигс го бяха захапали и всеки го теглеше към себе си. Така и не можах да си го поделят, но се страхувам, че вече не става за носене.

Ейми поклати глава и се изчерви, представяйки си как всички обитатели на къщата са наблюдавали тази сцена заедно с Мат.

— Имам страхотна идея — подхвърли той. — Да вземем моторницата на Тревър и да отидем на някой безлюден остров.

— Можем да си направим пикник там — добави Ейми.

— Добре, но трябва първо да видим какво мислят французите по този въпрос.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мат спря моторницата до рампата и изключи двигателя. Слънцето вече се скриваше зад хоризонта. Мисълта, че денят свършва му беше неприятна. Ръцете на Шели бяха около кръста му — както през целия път от Пиратския остров насам.

— Колко жалко, че настъпва краят на този хубав ден! — възкликна Шели, сякаш прочела мислите му.

Той се загледа в прекрасните ѝ сини очи. Изкушаваше се да ѝ признае, че я обича. Откъде, по дяволите, му беше хрумнала тази мисъл? Не можеше да се обвързва. В никакъв случай.

Истината бе, че никога нямаше да може да бъде с Шели — двамата нямаше да имат онова щастливо бъдеще, което младата жена с положителност заслужаваше. Шели бе дълбоко чувствителна натура и ако Мат ѝ кажеше, че я обича, раздялата им щеше да бъде още по-болезнена за нея.

Искаше му се, когато той си отиде, тя да си намери някой друг. Шели преливаше от любов. У нея непрекъснато настъпваше някаква промяна и тя се превръщаше се в друга, непозната, но не по-малко привлекателна жена.

Не биваше да изпада в униние, каза си той.

— Денят свършва едва в полунощ — отбеляза Мат и я плесна леко по задника. — Още не сме се насладили и на половината от онова, което ни се полага.

— Да не би да си забравил за партито на Тревър?

Мат спря и се удари по челото:

— Наистина ми беше излязло от ума. Обещах на Трев, че ще извадя голямата маса от гаража и ще я опъна на терасата. Освен това храненето на котките за днес също е моя отговорност.

— Тичай. Аз трябва да нанеса някои съществени корекции във външния си вид. — Ейми посочи към главата си: кичурите на косата ѝ бяха не по-малко разбъркани от сутринта. — Онази прелестна рокля, която ми купи заслужава нещо по-добро.

— Красива си и така.

Наведе се към нея и я целуна. Ейми автоматично вдигна устни нагоре, за да посрещне неговите. Помежду им припламна познатата силна искра.

Какво му ставаше? Бяха се любили непосредствено преди да си тръгнат от Пиратския остров, а ето че желанието отново се надигаше в него.

— Не мога да ти се наситя. Нямам представа какво не ми е наред.

— Просто нивото на тестостерона ти се е повишило заплашително. — Ейми закачливо му намигна. — Което напълно ме устройва.

Тръгна към задната част на къщата, където се намираше стаята ѝ. Мат я проследи с поглед. Защо я беше открил едва сега? Защо не беше я срещнал преди години?

Влезе в кухнята и се спря на прага. Тревър и Клайв се суетяха около ордьоврите. От усмивката на Трев личеше, че присъствието на доктора го прави щастлив. Единственото, което му оставаше бе да се довери на инстинктите си и да повярва, че може да има продължителна сериозна връзка с Клайв.

— Извинявайте, че закъснях — каза Мат и пристъпи навътре. — Двамата с Шели си организирахме пикник. Направо загуби представа за времето.

— Надявам се, че се е пазила от слънчевите лъчи — рече Клайв. — Слънцето е противоположно за кожата, получена по биоинженерен път.

— Не се притеснявай, Клайв, използвахме цяла туба слънцезащитен крем.

Предпочете да не споменава за какво бе отишло по-голямото количество от крема. Мат не можеше да допусне нежните гърди на Шели да изгорят, затова бе решил да намаже и тях. Веднъж започнал, не успя да се спре и по тялото ѝ не бе останало недокоснато местенце.

— Няма ли най-сетне да признаеш, че се оказах прав? — подхвърли Тревър. — Катастрофата е променила Шели. Тя не е луда.

— Прав си. Шели е изключително специална.

— Мисля, че това до известна степен се дължи и на мен — намеси се Клайв. — Тя и преди си беше привлекателна, но след като

малко скъсих носа ѝ се превърна в истинска красавица.

На Мат изобщо не му пукаше за подобренията в носа на Шели. В нея имаше сила и дълбочина, които я правеха неустоима; това нямаше нищо общо с лицето ѝ.

— Не беше нужно да си уголемява гърдите — подхвърли той. — Беше си достатъчно секси и с предишния бюст.

Клайв размаха един морков под носа му:

— Ей, аз не се занимавам с бюстове — оставям това на непосредствените клиници, никнещи като гъби на всеки ъгъл.

Дявол да го вземе! Мат можеше да се закълне, че гърдите на Шели бяха по-малки, когато бяха в Ню Йорк. Не че бюстът бе първото нещо, което забелязваше в една жена, но той бе мъж все пак, нали така? Подобни подробности не убягваха от погледа му.

Спомни си как бе минала единствената му среща с Шели — тогава тя бе облечена в черна къса рокля с дълбоко деколте. Нямаше грешка, гърдите ѝ бяха по-малък размер.

В продължение на една година тази жена го бе следвала като сянка, но той не беше заставал в близост до нея. Явно през този интервал бе решила да уголеми гърдната си обиколка. Жените го правеха непрекъснато. Вестниците бяха пълни с обяви и адреси на лекари, готови да напомнят нечий бюст със силикон.

По дяволите! Остра болка прониза слепоочията му. Не можеше да е началото на главоболие, нали? Не и сега, не и днес, когато се чувстваше толкова щастлив. Разтри слепоочията си.

— Земя вика Мат. Земя вика Мат! — повиши глас Тревър. — Да нямаш намерение цяла вечер да ми седиш тук и да витаеш из облаците? Май трябваше да извадиш голямата кръгла маса от гаража, а?

Мат кимна и тръгна навън. Докато се отдалечаваше, до слуха му достигна смехът на двамата мъже от кухнята.

Ето в това беше смисълът на живота — в споделения смях, в споделените залези и в споделените спокойни мигове.

— Звяра го няма — каза Ейми на отражението си в огледалото. За пръв път в живота си се чувстваше... цялостна. Мат беше допринесъл за трансформацията ѝ толкова, колкото и пластичната

операция — присъствието на този мъж около нея я променяше коренно.

Днес я беше завел на безлюден остров. Двамата си направиха пикник, гмуркаха се с шнорхели под водата, разхождаха се голи под слънцето. Звяра никога не би прекарал цял ден без дрехи върху себе си и то в присъствието на мъж, помисли си тя, но Мат я караше да се чувства спокойна, да харесва себе си и тялото си.

И бяха правили любов естествено.

— Да? — извика Ейми, когато някой почука на вратата.

— Аз съм — разнесе се гласът на Мат от другата страна. — Партито започна и всички, с изключение на теб, са там.

Тя тръгна към вратата, олюлявайки се леко върху високите токчета на обувките си. Когато отвори, Мат подсвирна одобрително.

— Харесва ли ти? Бабълс ми направи прическата и ме гримира.

— Май ще ми трябва пушка, за да държа останалите мъже на разстояние от теб.

— Не се шегувай.

— Напълно сериозен съм. Направо си зашеметяваща. — Очите му я галеха нежно. — Кайл се е върнал от загадъчната си командировка. Без съмнение той ще е първият, за когото ще трябва да се погрижа.

Ейми обви ръце около шията му. Мат изглеждаше прекрасен в белия панталон и тъмносинята риза. Беше мъжът мечта за всяка жена.

— Ами аз какво да кажа? Бабълс ти е хвърлила око, а без съмнение и останалите ще се увъртат наоколо ти.

— Бабълс не ти е конкуренция, скъпа, нито пък Айрини.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки:

— Коя е Айрини?

— Забрави ли, че вечерята е в чест на новопристигналата на острова двойка? Айрини е жената.

— А, да. Снощи ги видяхме на терасата им. Как ти се струват?

— Айрини е окей, ако си падаш по евтини брюнетки, но Декс трудно може да се опише с думи.

Декс!

Името я зашлеви през лицето с огромна сила. От гърдите се откъсна тих вик, а ръцете ѝ се отпуснаха като отсечен встрани.

— Какво ти става, скъпа?

Ейми се спусна към леглото си, опитвайки се да разсъждава спокойно.

— Схвана ми се сводът на ходилото — каза тя първото извинение, което ѝ хрумна. — Мисля, че не биваше да се качвам на висок ток толкова скоро след свалянето на шината. — Седна тежко на леглото и започна да сваля обувките си.

Мат се отпусна до нея. Нарочно се забави с токичката на каишката. Как ли я бяха открили? Нима имаше значение?

Трябваше да изчезне, преди да са я убили.

Ако успееше да се добере до Кий Уест, можеше да се свърже с ФБР, а после да се скрие някъде, докато ги изчака да дойдат и да я приберат на безопасно място. Това щеше да означава да е разделена от Мат в продължение на дни, месеци, че дори — и години. Призляваше ѝ от тази мисъл.

— Сигурна ли си, че си добре?

Загрижеността в гласа му я трогна до сълзи. Как би могла да го остави, след като го беше търсила цял живот? Мат опря пръст под брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към своето.

— Ти плачеш, скъпа! Каж ми какво не е наред.

— Не плача. — С треперещ глас отвърна тя, но сълзите напиреха в очите ѝ. — Просто ми е мъчно, че ще трябва да си сложа обувки с равни подметки и така ще разваля ефекта от прекрасната рокля, която ми купи.

Стана, хванала сандалите в една ръка, и бавно тръгна към гардероба. Извинението ѝ беше тъпо, но тя не можеше да му каже истинската причина, довела до внезапната промяна в настроението ѝ. Равните обувки ѝ бяха необходими, в случай че ѝ се наложеше да бяга, за да спасява живота си.

Запита се защо ли Декстър бе дошъл тук лично. Дребният негодник обикновено пращаше други да свършат черната работа вместо него.

Може би не беше сигурен, че тя е Ейми Конрой, и целта на него и на Айрини беше да проверят. Това бе единственото смислено обяснение.

Престори се, че се колебае кой чифт сандали да сложи, за да спечели време. Може би щеше да успее да подведе Декстър и Айрини, да ги накара да повярват, че тя всъщност е Шели. Хората от програмата

за защита на свидетелите бяха изтрили всички файлове, съдържащи някакви данни за Ейми Конрой. Нямахме начин, по който да се докаже, че Ейми е жива.

Мат можеше да ѝ помогне да заблуди Декс. В края на краищата — познаваше я още от Ню Йорк, нали така? Фактът, че той я смяташе за Шели може би щеше да се стори достатъчно силно доказателство за пред Декстър Фокс.

И все пак, дори да успееше да измами Декс, оставаше Айрини. Според Ейми Декстър беше въздух под налягане; Айрини беше онази, от която трябваше да се пази. Бе достатъчно хитра и злобна и не би се поколебала да убие дори Шели Ралстън, ей така, за всеки случай — стига да сметнеше, че по този начин прикрива гърба си.

Не можеше да си прости, че не беше предвидила такъв развой на събитията и не си беше изработила план за бягство. В едно обаче беше сигурна — не искаше да се свързва с централата на ФБР в Сиатъл. Предния път имаше изтичане на информация, в резултат на което едва не бе изгубила живота си. В Маями сигурно имаше клон на Бюрото: ако отидеше там и обяснеше ситуацията, те може би щяха да ѝ осигурят по-добра закрила.

Обу чифт сандали с равни подметки и тънки каишки, и се обърна с лице към Мат. Той продължаваше да седи на леглото и да я гледа с объркано изражение на лицето. О, Господи! Не биваше да оставя у него чувството, че пак е започнала със странностите си.

— Просто исках да се гордееш с мен.

Мат стана, приближи до нея и разтвори ръце. Взе я в прегръдките си и прошепна в ухото ѝ:

— Аз съм горд с теб, Шели — горд съм с красотата ти, с промяната, която настъпи в теб.

Промяната? О, не! Не биваше в никакъв случай да допуска подобни изказвания в присъствието на Декстър и Айрини.

— Не съм се променила. Ти просто не ме познаваше достатъчно, това е.

— Добре, може и да си права — кимна той. Очите му се изгубиха в нейните и Ейми се запита за какво всъщност мисли Мат в този момент. Тази вечер щеше да е с него за последен път. Отчаяно ѝ се искаше той да я запомни такава, каквато бе Ейми, а не — каквато бе Шели.

— Извини ме, беше глупаво от моя страна да реагирам така — каза тя и направи опит да се пошегува. — Ако бях останала с онези високи токове, сега нямаше да ми се налага да вдигам глава нагоре, за да те гледам в очите.

— Жени! Върви, че ги разбери — прихна Мат и красноречиво извърна очи към тавана.

Прегръдката му се стегна около тялото ѝ. Ейми тихичко въздъхна и отпусна глава на гърдите му. Единственото, за което си мечтаеше беше да разполага с малко повече време, за да го опознае, но съдбата отново се беше намесила и бе направила желанията ѝ невъзможни. Оставаше ѝ единствено да се опита да направи незабравима тази тяхна последна вечер заедно.

Декстър Фокс стоеше на терасата и отпиваше от мартинито си. На това му викаше той готино местенце. Пред Залива на полумесеца Кейп Код — къщата, която двамата с Айрини бяха наели — изглеждаше като бедняшка колиба. Но пък какво можеше да очаква, след като Айрини беше уреждала нещата?

Ето я, стоеше отсреща и разговаряше с Тревър, мухльото, който притежаваше разкошното имение. А пък зализаният му приятел доктор сервираше миниатюрни хапки. Матю Дженсън беше изчезнал във вътрешността на къщата преди десетина минути, за да доведе жената, която наричаше себе си „Шели“.

Оттогава Декс не можеше място да си намери от нетърпение. Нервите му бяха опънати до скъсване. Колко пъти беше чукал Айрини, представяйки си Ейми на нейното място... Защо още не идваше тази малка кучка?

Най-вероятно Дженсън я беше опънал по гръб. Ако имаше нещо, което Декстър наистина мразеше, това беше загубеното време. Но той щеше да я накара да си плати. Отново, и отново, и отново...

— Нали имаме прекрасна гледка? — възкликна зад гърба му червенокосото създание, което му се беше представило като Бабълс. Беше накичена с пиърсинги като коледна елха. Декс не искаше да си представя какво се криеше под гащичките ѝ.

— Страхотна е — съгласи се той, чудейки се как да обърне разговора към Ейми. — Какво стана с Мат?

— Отиде да извика Шели.

Празноглавката прокара език по долната си устна и пред погледа му блесна още едно гадно метално топче. И без това беше достатъчно трудно да се разбира провлаченият ѝ говор, защо ѝ трябваше да си слага и това чудо на езика?

— Всичко започна отново.

— Кое всичко?

— Връзката им. Миналата година, докато са живеели в Ню Йорк, Мат и Шели са били любовници, после нещо станало и те скъсали. Сега обаче... абе, направо не можеш да прокараш лазерен лъч между двамата.

— Разбирам.

Този така наречен детектив, когото бяха наели, не струваше пукната пара. Беше подвел Декс да повярва, че Дженсън не е имал любовни взаимоотношения с онази откачалка и че всъщност тя е тичала подире му. Блондинката от снимките не можеше да е Ейми, след като беше започнала връзка с Матю Дженсън. Отново!

Декстър беше проучил миналото на Мат и знаеше, че е бил топрепортер в едно престижно списание, който шокирал почитателите си, привеждайки в действие решението си да се оттегли.

Защо го беше направил?

Декс не виждаше логика в постъпката му, но пък и не му пукаше. Интересуваше го единствено жената. Дженсън със сигурност би разбрал измамата, ако Ейми беше решила да си присвои самоличността на Шели.

Декстър обърна гръб на червенокосата и направи знак на Айрини да дойде при него. Тя се плъзна плавно напред, подрусвайки цици под тясната черна рокля, която бе толкова разголваща, че убиваше всяко въображение.

Исусе Христе, не можеше да я понася! Нямахше търпение да се отърве от нея в резултат на фатален „инцидент“.

— Кайл току-що ми разказа една изключително интересна история.

Кайл Паркър, мъжът с фигура на культурист. Още като го погледнеш човек се сещаше, че трябва да е свързан с армията, макар нищо в облеклото му да не говореше за това. Декстър не знаеше кого бе намразил повече от пръв поглед — Дженсън или Паркър.

— Думата Кий Уест идва от испанското Кайо Хуесто и в превод означава Островът на костите. Хуесто е било поамериканчено и е преминало в Уест.

— Е и? — Понякога Айрини направо го вбесяваше с глупостите си.

— Островът на костите. Не схващаш ли? Ще убием Ейми точно тук. Тя вече е история, кости... Като мистериозните кости, които испанците открили при стъпването си на този бряг.

— Зейн е всичко друго, но не и частен детектив — изсумтя, Декс. — Онази блондинка не е Ейми Конрой. Тази тук е имала връзка с Матю Дженсън в продължение на повече от година. В момента искрата между двамата отново пламти. Дженсън би разбрал, ако...

Преди да успее да завърши, на терасата се появи зашеметяваща красавица. Държеше Мат под ръка и самоуверено се усмихваше. Приличаш на танцьорка от нощен клуб във Вегас: крака, цици, тяло... Всичко бе като изваяно.

От всяка нейна пора се излъчваше стил, класа. Беше облечена в тънка зелена рокля, плавно следваща очертанията на тялото ѝ, но не по вулгарния начин, както бе при Айрини, а загадъчно, възбуждащо. Тази рокля бе леко провокативна, разпалваше мъжкото въображение.

Слабините му потръпнаха и Декс установи, че не може да мисли за друго, освен за желанието си да притежава тази жена, да усеща под себе си и да чува стоновете ѝ.

— Разбира се, че е Ейми — прошепна му Айрини. — Откъде иначе е взела кучето?

Декс нямаше обяснение. Не откъсваше очи от жената, която поздрави Кайл, усмихвайки му се лъчезарно. Двата бяха отдалечени, така че Декстър не можеше да чуе какво си казват, но когато блондинката отметна глава назад и се засмя, звукът отекна в ушите му и го замая.

Срамежливото навеждане на главата, което бе забелязал на снимките трябва да беше измама на обектива. Тази красавица се движеше със самочувствието на жена, която знае, че е обект на желанието на всички мъже наоколо.

Очевидно и Дженсън, и Паркър бяха здравата хлътнали по нея. Дженсън може и да водеше за момента, но пък Паркър притежаваше онзи чар, който правеше всеки мъж неустойим в женските очи.

Декс не се притесняваше. Той не само беше красив, но и богат. Тази комбинация не бе за пренебрегване.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

По челото му избиха ситни капчици пот, докато наблюдаваше двойката Шели-Кайл. Вдигна ръка и избърса потта с опакото на дланта си, макар да бе наясно с факта, че Айрини следи всяко негово движение. Хич не му пукаше какво си мислеше тя — оставаха ѝ броени дни на тази земя.

Тревър поведе групичката към тях и Декстър инстинктивно посегна да оправи възела на вратовръзката си, забравяйки, че не е облечен в костюм. Бе предпочел да се появи в лек блейзър и спортна риза, разкопчана на врата — беше избрал тоалета си специално за Ейми, вярвайки, че тя е жената от снимките.

Не беше я удостоявал с нещо повече от бегъл поглед, но знаеше, че тя си пада по него. Тази жена тук беше различна — той не можеше да се надява, че тя веднага ще си падне по него. Дженсън и Паркър вече тичаха подире ѝ. Ако имаше намерение да я спечели, трябваше да действа с финес.

— Това са нашите нови съседни — представи ги Тревър на Шели. — Айрини Хенсън и Декстър Фокс. Айрини, Декс, запознайте се с Роушъл Ралстън.

Декс протегна ръка към нея, нямащ търпение да я докосне:

— Наричайте ме Декс. Пиша го с двойно С, както и фамилията си Фокс между другото.

Блондинката го погледна право в очите и се изкикоти:

— Мили боже, звучи ми като хромозомна верига, не като име на човек!

Всички — с изключение на Айрини — също се разсмяха, а Декс продължи да стои на мястото си, тъпо протегнал ръка напред. Невероятно! Не можеше да повярва! Тази тук си позволяваше да се майтапи за негова сметка!

Шели му показа ръката си със свити навътре пръсти и рече:

— Съжалявам, не мога да се ръкувам. Наскоро претърпях катастрофа и ръката ми още не се е оправила. И се извинявам, не исках

да си правя шега с името ви. Намирам го за... интересно.

Лъжкиня. „Интересно“ беше думата, която хората използваша, когато се опитваха да бъдат любезни.

— Понякога казвам странни неща — продължи Шели, — просто изникват в съзнанието ми. Имам този навик от години, нали, Мат?

— Шели винаги е притежавала склонността да забърква големи каши — засмя се Мат.

Като гледаше лицето на Дженсън, Декстър без проблем можеше да се досети за какви каши точно ставаше въпрос. Неудобството, в което го бе поставила блондинката с коментара си във връзка с името му, обаче започна да изчезва. Отблизо Шели беше дори по-красива. Звукът на гласа ѝ го замайваше — приличаше на шумолене на коприна.

Тази жена нямаше нищо общо с Ейми Конрой.

— Твоите родители трябва да са прекарвали месеци в размисъл какво точно име да ти изберат, докато стигнат до това, а, Декс? — подхвърли червенокоската. — Родителите вечно вършат глупости. Моите например са ме кръстили Бабълс. Можете ли да си представите? Бабълс е истинското ми име! Как да впише човек подобно име в някой документ, питам аз?

Кой пък се интересуваше от нея, изруга наум Декстър. Май всички, установи той, обхождайки с поглед гостите. Те изразяваха съчувствието си към червенокосата досадница, коментираха странни имена, споделяха опит. Дори Айрини се беше включила във всеобщата лудост, отбелязвайки, че нейното име я правело да изглежда по-стара и че когато била малка, си имала проблеми с другите деца заради него.

Докторът педераст, който бил прекарал години наред, мечтаейки си за всяко друго име, но не и за Клайв, поднесе на Шели чаша вино. Кайл побърза да привлече вниманието ѝ с някаква история за рими, в които е включено името му и за подигравките на съучениците му в основното училище.

Шели се приведе леко към Декстър и каза:

— Всичките ми приятели ме наричат Шели. Вие също може да ми казвате така.

Тя май започваше да се интересува от него. Ръката на Дженсън продължаваше да обгръща талията ѝ, но Мат разговаряше с Кайл и Тревър, затова Декс си позволи да ѝ се усмихне заговорнически.

Айрини без съмнение, усещайки накъде бият нещата, побърза да пропее:

— Ние с Декс скоро ще се женим.

— О! Но това е прекрасно! — възкликна Шели.

Декстър се почувства засрамен — не му се искаше тази красавица да си мисли, че мъж като него може да падне толкова ниско, че да иска да се ожени за повлекана като Айрини.

Ноктите на бъдещата му съпруга се забиха в ръката му, подсказвайки му, че от него се очаква коментар.

— Дойдохме в тази част на страната, за да започнем нов бизнес — каза той на Шели.

— Мат и аз сме репортери.

— Наистина ли? Да сте попадали на някой вълнуващ случай? — Декстър се намести по-близо до нея, докато очакваше отговора ѝ.

Шели поклати глава и русата ѝ коса се плъзна по голите ѝ рамене.

— Аз съм работила предимно за таблоиди — призна тя. — Нали се сещате, онези вестници, дето се занимават с интимния живот на звездите и именията на Елвис Пресли. За сметка на това пък Мат е работил за „Експозе“.

— За списанието „Експозе“ ли говорите? — попита Айрини.

— Точно така. — Шели извърна глава към Дженсън, който продължаваше да разговаря с Кайл. — Мат е разкривал множество интересни случаи.

— Хей, Мат, кой е бил любимият ти случай, за който си писал? — подвикна му Бабълс.

Мат спря нежен поглед върху Шели — интимен жест, който не убягна от вниманието на Декстър — и отвърна:

— Случаят с онази жена от Хаваите, открита тежко ранена от човек, трениращ кучета за спасителни операции. Навременната поява на мъжа я е спасила от сигурна смърт.

— Спомням си този случай — каза Айрини с нехарактерен за нея ентузиазъм. — Жената била ранена в главата и загубила паметта си. Всъщност никога не успяла да си я върне. Така и не успяха да я идентифицират.

— Аз пък гледах предаване за нея по телевизията. В предаването „Издирва се“. Опитвах се да открият някой, който да я познава —

добави Клайв. — Най-интересното беше, че едната от обувките, които носеше, принадлежала на жена, смятана убита година преди това.

— Аз отидох до Хаваите — каза Мат. — Статията, която написах по случая, придружена със снимков материал, изведе „Експозе“ на челни позиции.

— Здравейте. — Полицай, облечен в униформа в цвят каки, излезе от кухнята и застана наред терасата. В ръката си държеше плик. — Позвъних, но никой не ми отвори. Чух гласове, затова си позволих да вляза.

Декстър хвърли светкавичен поглед към Айрини. Полицайте отдавна бяха престанали да го притесняват с присъствието си, но Айрини продължаваше да бъде нащрек след появата на агента от ФБР в офиса на Декс. Сега тя вдигна многозначително вежди и му намигна.

Тревър приближи до мъжа и рече:

— Не ви познавам. Трябва да сте от полицаите, прехвърлени в Кий Уест от Кий Ларго.

— Точно така, сър. Командироваха ни тук заради фестивала.

— Нещата стават напечени по време на карнавалните дни — обясни Клайв на Декс и Айрини. — Голяма част от туристите се напиват и стават големи сбивания.

— С какво можем да ви бъдем полезни? — поинтересува се Тревър.

— Изпраща ме шериф Обермайер. Той се опита да се свърже с вас днес следобед, но телефонът ви не работеше.

— Без да искам съм се спънал в жицата и съм го изключил. Едва няколко часа по-късно разбрах.

— Шерифът ми нареди да ви информирам, че жената, загинала при катастрофата, е идентифицирана.

Полицаят протегна ръката с плика напред, но очевидно не беше сигурен на кого трябва да го предаде. Айрини смушка Декстър в ребрата, но той продължаваше да се блещи в Шели. Ново смушкване го принуди да отмести поглед встрани и да прошепне:

— Сигурен съм, че Зейн е сгрешил.

— Не знам. Цялата тази работа е много странна. — Айрини сви рамене.

— Трябва да разпитам госпожица Ралстън — продължи полицаят.

— Защо? — Гласът на Шели прозвуча малко неспокойно. — Нищо не съм направила.

— Шерифът спомена, че онази Конрой била включена в програмата за защита на свидетелите. Може да ви е казала нещо, преди да е загинала.

— Охо!

Офицерът се усмихна възторжено.

— Тази история може да се превърне в истински хит!

Ами ако Ейми се беше раздърдорила пред красивата блондинка, рече си Декстър. Не беше много вероятно. Когато Тревър ги запознаваше, Шели с нищо не бе дала да се разбере, че името на Декстър ѝ е познато.

Тревър отбеляза:

— В момента празнуваме. Не може ли Шели да дойде в участъка утре?

— Онази жена не ми е казала нищо — каза Шели. — През цялото време, докато пътувахме, мълчеше.

— Мислех, че нямаш спомен от катастрофата — учудено я погледна Мат.

— Наистина доскоро не си спомнях. Сега обаче се сещам, че спрях на бензиностанцията „Стоп&Гоу“, а после се събудих в болницата и ти беше до мен. — Тя погледна влюбено Мат и на Декстър му се прииска да срита щастливеца в топките. Ама с все сила!

— Да отидем да позвъним на шерифа — предложи полицаят. — Ще го попитам дали може да дойдете на разпит утре.

Докато вървеше по коридора след полицая, Ейми трескаво мислеше. Сигурно ФБР стоеше зад цялата тази комедия. Отпечатъците и личните ѝ данни бяха изтрети от компютъра. Ако Ейми Конрой беше мъртва, то бе единствено защото от ФБР искаха да бъде така.

В момента, в който двамата се озоваха вътре, полицаят я спря и прошепна:

— Казвам се Скот Филипс, специален агент от ФБР. Възложено ми е да се свържа с вас и да ви отведе на безопасно място.

— Защо? Декстър Фокс смята, че съм мъртва.

— Може и да е повярвал, но може и да не е. В момента сме на крачка от образуването на дело срещу него и затова сте ни страшно необходима.

— Вие през цялото време сте знаели къде съм, нали?

— Да. Когато доктор Бъроуз поръча биоинженерна кожа от дермаграфт, компанията побърза да ни сигнализира. Технологиата все още е на експериментално ниво и е под стриктно наблюдение. Направихме проверка и установихме, че Клайв Бъроуз е направил пластична операция на една жертва от автомобилна катастрофа. — Агент Филипс сви рамене. — Решихме, че тук сте в по-голяма безопасност, откъдето и да е другаде.

Декстър Фокс бе заподозрян в убийството на федералния шериф. Смяташе се, че той е поръчал още две убийства. Ейми трябваше да се досети, че ФБР няма да остави единственото лице, което можеше да свидетелства срещу Декстър, да изчезне вдън земя.

— Как ме открихте?

— Чрез офиса в Маями. Колегите безуспешно се опитваха да идентифицират другата жертва от катастрофата. Един от агентите ни разгледа детайлно случая и се натъкна на теб. Мислехме да те скрием и да започнем процедурата по разследването на Декстър Фокс наново, но после решихме, че е по-добре да подменим данните в досието на Роушъл Ралстън с твоите. Отпечатъци, зъболекарски картони, жизнени показатели. Вече си Шели Ралстън, само не забравяй, че моминското име на майка ти е Меримън.

Побиха я тръпки. След като толкова време се бе преструвала на Шели, сега *беше* Шели за пред останалите.

— Хайде, да се махаме оттук.

— Чакайте. Помислете малко: ако внезапно изчезна, Декстър веднага ще се досети, че има нещо гнило. Близо сме до Мексико — може да избяга и никога повече да не го видите.

Агент Филипс се поколеба:

— Наредиха ми да те отведа със себе си.

За частица от секундата Ейми взе решение, което — надяваше се — няма да ѝ коства живота. Чу гласът на Мат, връщайки я от света на мъртвите. Обичаше го от цялото си сърце и не искаше да го загуби.

Беше гледала Декстър право в очите, докато се правеше на нахакано момиче и негодникът се беше хванал на въдицата. Дори и не

допускаше, че тя може да има нещо общо с бившата му служителка Ейми Конрой. Ако имаше опасност някой да заподозре нещо, това със сигурност беше Айрини. Двете никога не се бяха познавали добре — закръглената брюнетка нямаше време да обръща внимание на хората, които работеха в компанията; напразно се опитваше да привлече вниманието на Декстър.

— Няма да дойда с вас. Не вярвам, че може да ме защитите.

— Имаше изтичане на информация, но проблемът е отстранен.

— Защо тогава не ме предупредихте, че Декстър Фокс има намерение да се установи на острова? Тук са най-малко от два дни.

Мъжът поклати глава:

— Айрини Хансън бе тази, която уреди наемането на къщата и всички подробности около преместването им. Айрини не беше под наблюдение и когато Декстър изчезна ни отне малко време, за да го открием.

— Страхотно. Още няколко часа и можех да не съм между живите.

— Малко вероятно. По случая работи и психиатърка. Тя смята, че Декстър има сериозни проблеми. Вярва, че е красив и неустоим, и не е достатъчно смел, за да убие собственоръчно, когото и да било.

— Красив? Декстър? — Е, това вече е силно преувеличение — Декс беше нисък и безличен. Не можеше да се каже, че е грозен, но не беше и хубав като Мат например. — Винаги съм се чудела какво намира Айрини в него.

— Двамата се познават от деца. Не сме я проучвали подробно, защото до момента Декстър не беше показвал особен интерес към нея.

— Двамата са сгодени.

— Наистина ли? Това наистина ще изненада нашата психиатърка. Според профила, който е направила на Декстър, той не поддържа връзки с жени. Използва проститутки. Самият Фокс може и да не си дава сметка за това, но в основата на тази негова странност лежи страхът от отхвърляне.

— Айрини никога няма да го отхвърли. Докато работех при тях, тя тичаше като вярно куче подире му. Ако Декстър обърнеше внимание на някоя колежка, Айрини намираще причина да уволни въпросната жена. Носеха се дори слухове, че е бутнала някаква служителка надолу

по стълбите само защото нещастницата е имала лошия късмет да работи до късно с Декстър.

— И ето че след всичките тези години нашият човек внезапно решава да предложи брак на Айрини. Не се връзва.

— И пристигането му тук също не се връзва с профила, който сте му направили. Той е поръчал двете убийства в Азия, нали? — Скот замислено кимна и Ейми продължи: — Наел е човек, който да взриви къщата, в която вие ме бяхте скрили. Няма логика да се мести тук, с цел да ме убие.

— Значи има и нещо друго, но какво?

— Ще се опитам да разбера.

— Не, стой настрана от него. Прекалено опасен е. От доста време го охраняваме с фалшива информация, така че той няма никаква представа колко близо сме до арестуването му.

— В такъв случай побързайте. Когато се наложи да свидетелствам, ще ме намерите тук.

— Мога да изискам съдебно разпореждане, за да те отведа на защитено място.

— Можеш, но няма да го направиш. Ако вие, момчета, сте умни, ще видите, че имам право. Не се намесвайте точно сега. Оставете ме сама да се оправя с Декс.

Скот я изгледа продължително, после подхвърли:

— Ще трябва да обясниш откъде имаш кучето. Открили са те именно чрез него.

Ейми мислено се поздрави за проникателността си. Продуцентът, интересуващ се от странно изглеждащи кучета й, се беше видял съмнителен още в началото.

— Ще измисля нещо.

Агентът я накара да повтори няколко пъти телефонния му номер, докато го запамети, после неохотно си тръгна. Ейми реши, че най-простото обяснение за Джигс в случая щеше да е най-доброто. Усмихна се лъчезарно и тръгна обратно към групата на терасата.

— Защо се забави толкова? — любопитства Кайл.

— Отговорих на въпросите на шерифа по телефона.

— Да седнем и да опитаме специалитета на Клайв — покани ги Тревър.

Щом стигнаха до масата, Мат издърпа един стол и го поднесе на Шели. Тя седна. Продължаваше да се усмихва като идиот. Декстър побърза да се намести на съседния стол, но след като Айрини на два пъти предупредително се изкашля, той трябваше да стане и да отстъпи мястото си на нея.

Убийственият поглед, който Айрини хвърли на Ейми, би накарал и самия дявол да се разтрепери, но Ейми имаше далеч по-сериозни проблеми от злобата на някаква ревнива жена. Трябваше на всяка цена да убеди Декстър, че пред него е Роушъл Ралстън.

Кайл и Бабълс седнаха срещу нея. Двамата си разменяха шегички и се заливаха в смях. Тревър помогна на Клайв да сервира предястието — омари, задушени в собствен сос — после двамата се присъединиха към гостите. Ейми не знаеше как да започне, но Кайл, без да ще, ѝ помогна, като я попита:

— Успя ли да помогнеш с нещо на полицията?

Очите на всички се приковаха в нея с интерес. Би трябвало да се притеснява повече от Декстър, но в момента тя се тревожеше повече от реакцията на Мат. От него се очакваше да я познава най-добре от всички присъстващи; той можеше да долови нещо, което можеше да остане незабелязано от околните и да разбере, че Шели лъже. Издадеше ли я, с нея беше свършено.

— Страхувам се, че не им бях кой знае колко полезна. Спомних си няколко дребни детайла, но нищо съществено.

Положи усилия да гледа Декс в очите, докато говори. Онова, което прочете в погледа му бе по-скоро похот, отколкото подозрение. Силно стиснатите устни на Айрини ѝ подсказваха, че тя е забелязала същото.

— И какви детайли по-точно? — поиска да знае Бабълс.

— Да не отегчаваме Декс и Айрини...

— Изобщо не сме отегчени — побърза да я увери Айрини. — Докато ти говореше с шерифа по телефона, приятелите ти ни разказаха всичко за катастрофата, както и за забележителната работа на Клайв по възстановяването на лицето ти.

— Какво научи от шерифа? — отново попита Кайл.

Ейми леко се приведе напред, сякаш онова, което имаше да им казва беше силно интригуващо:

— Изглежда, че жената, която съм взела на стоп, е разполагала с информация във връзка с някакъв особено важен случай. Искане да разберат дали не ми е казала нещо, преди да се блъснем в камиона.

— И? — не се стърпя Клайв.

— Както вече казах, тя почти не говореше. Дори не ми каза и името си.

— Чакай да изясним нещата: казваш, че е била в твоята кола, а не в камиона, както първоначално се смяташе.

Предизвикателният тон на Мат не й хареса. Декстър ядеше и си даваше вид, че слуша единствено от любезност. Очите на Айрини обаче странно проблясваха.

— Точно така. Малко преди Маями спрях на една бензиностанция, за да заредя колата. Тя ме помоли да я кача...

— Не трябва да качваш никого на стоп — прекъсна я Декстър, накланяйки се към нея.

— Всичко може да се случи — добави Айрини.

Ейми обърна очи към Тревър; знаеше, че той ще разбере, и няма да я издаде.

— Жената държеше малко кученце в ръцете си. Изглеждаха толкова отчаяни, че ми стана мъчно за тях. Половината ухо на кученцето липсваше, а лицето на непознатата бе обезобразено от ужасно виненочервено петно. Каза, че били по пътищата дни наред, и ме попита дали няма да се съглася да я откарам до Маями.

В погледа на Тревър припламна съчувствие към бедната жена с нещастно кутре в ръцете. Той би видял красавицата в Звяра, помисли се Ейми. Дори да бяха се срещнали при различни обстоятелства, пак щяха да станат приятели.

— Взех я за скитница и си казах, че няма да е зле да направя едно добро.

— О, Шели, това е толкова сладко!

Тя се усмихна на Бабълс, но дори не погледна по посока на Мат. Дали гласът ѝ не я издаваше все пак?

— А разговаря ли с нея, докато пътувахте? — попита я Кайл.

— До вчера не си спомнях почти нищо.

— А защо не отиде в полицията? — Въпросът дойде от Клайв.

— Какъв смисъл би имало? — отвърна Тревър вместо нея. — Жената и без това е била мъртва, а Шели не си е спомняла нищо

съществено.

— Исках да изчакам, за да видя дали няма да си спомня още нещо, но не мисля, че има какво да си спомням. Жената каза, че е изморена, сви се на задната седалка и заспа.

— Защо не си я свалила в Маями? — попита Мат.

Ейми сви рамене и си придаде объркано изражение:

— Нямам представа.

— Може пък жената да е споделила страшната си тайна с теб и затова си решила да я доведеш в Кий Уест със себе си!

О, Бабълс, не!

— Един ден ще си спомниш всичко, свързано с въпросния инцидент — подхвърли Айрини, а гласът ѝ прозвуча някак заплашително.

Каква глупачка беше само, изруга се наум Ейми. Сама се бе поставила в положение да бъде приклецена в ъгъла.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Вечерята беше истинско мъчение за Ейми. Едва преглъщаше хапките. В стремежа си да даде някакво обяснение за това откъде се е сдобила с Джигс се беше накиснала още повече. Бе дала на Декстър основания да смята, че в бъдеще би могла да се сети за нещо уличаващото. Не че на него много му пукаше. Продължаваше да флиртува с нея и да пренебрегва Айрини. Мат, от друга страна, се бе затворил в себе си. Говореше с другите, но рядко продумваше на Ейми; определено не се държеше така, както обикновено.

Подозираше, че не бе повярвал на историята ѝ за Джигс. Опита се да измисли по какъв начин да се справи със ситуацията, но ѝ беше трудно да се концентрира, при положение че всички ѝ говореха, а змийските очи на Декстър следяха всяко нейно движение.

— Наистина трябва да вървим — заяви Айрини, когато привършиха с кафето.

Декс отвори уста да протестира, но погледът, който му хвърли Айрини, го смрази.

— Много ми беше приятно да се запозная с всички ви — каза Декс, надигайки се от мястото си, но без да отмества очи от Ейми. — Нямам търпение да ви опозная по-добре.

Ейми пък нямаше търпение час по-скоро да го види окован в белезници.

Айрини и Декс си тръгнаха заедно с Кайл, който живееше в съседство с Тревър, а Бабълс се спусна да помогне с разчистването на масата и миенето на съдовете.

— Не се притеснявай, ще се оправим и сами — обърна се Клайв към Ейми.

Тя се озърна, очаквайки да види Мат до себе си, но него го нямаше. Нещо не беше наред и тя не изгаряше от нетърпение да разбере какво.

Лъжите, които бе казала, бяха прекалено много.

Изкушаваше се да признае истината на Мат, но Декстър беше прекалено близо, а Ейми не искаше да излага на риск живота на хората, които обичаше и на които държеше.

До тази вечер, когато опасност да го изгуби се бе превърнала в реалност, тя не си беше позволявала да се замисля върху въпроса за чувствата си към него. Сега обаче трябваше да признае, че е хлътнала до уши. По-скоро би умряла, отколкото да допуснеше нещо да му се случи.

Излезе на терасата и го видя, застанал на брега, вперил поглед във водата. Забави крачка, но знаеше, че няма избор — трябваше да се изправи лице в лице с него. Нямаше смисъл да отлага разговора, който така или иначе щеше да се състои.

Прекоси тревата, събу сандалите си и ги остави до обувките на Мат.

— Кога ще ми кажеш какво става? — попита я той, без да се обръща назад.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш. Видях как се държа в болницата — плака, когато ти донесохме Джигс. Не очаквай да ти повярвам, че е бил чуждо куче.

Извърна се към Ейми и обгърна кръста ѝ с ръце. Пръстите му се плъзнаха по тънката материя на роклята и докоснаха гърдите ѝ.

— Това тук не е произведение на Клайв — промълви Мат. — Самият той отрече да ти е слагал имплантанти в бюста. Тези гърди тук са истински. — Той доближи лице до нейното и носът му опря в нейния. — Коя си ти? И защо се представяш за Шели?

Ейми се поколеба, разкъсвана от противоречиви чувства. Не можеше да му каже, трябваше да го предпази.

Извърна се и затича през пясъка. Дори не спря да си вземе сандалите. Скот Филипс ѝ беше дал телефонен номер, на който можеше да се обади в случай на тревога. Ако му се обадеше сега, още тази вечер той щеше да я изведе от Залива на полумесеца и да я скрие.

Стигна до терасата. Стъпките на Мат се чуваха зад гърба ѝ. Ръцете му я хванаха здраво за раменете и я извърнаха с лице към него.

— Дори не си и помисляй да бягаш от мен, скъпа.

Беше виждала този негов поглед и знаеше какво означава. Той я опря на една от колоните, изработени от бял варовик. Камъкът беше

твърд и студен, а тялото на Мат, притиснато към нейното — топло и упорито.

— Успяваш да ме възбудиш дори в случаите, когато съм ти бесен — тихо рече той и притисна твърдия си член към слабините ѝ. — Направо загубвам ума и дума.

— Изненада. Изненада.

— Която и да си, не ми казвай, че не ме желаеш също толкова силно, колкото и аз — тебе.

Ейми се опита да се измъкне от силната му хватка, но не успя.

Мат обгърна с длан едната ѝ гърда и погали зърното ѝ с палец:

— Виждаш ли? Не можеш да го скриеш.

Нямаше смисъл да отрича очевидното. Тялото ѝ се стремеше към неговото. Така беше от самото начало.

— Макар че не знам името ти, продължавам да те искам толкова силно, че чак се мразя за слабостта си.

Устните му потърсиха нейните, езикът му проникна в устата ѝ и потърси нейния. Ейми впи пръсти в раменете му.

Мат обхвана бедрата ѝ с ръце и притисна долната част на тялото ѝ към своето. Всеки момент щеше да я обладае тук — права, на терасата.

Ейми извърна лице встрани, за да си поеме дъх от жадната му целувка, и накъсано рече:

— Д-да... влезем... вътре.

В отговор Мат вдигна полите на роклята ѝ нагоре и смъкна чорапогащника ѝ. Тънката материя се разкъса и оголи бедрата на Ейми.

— Хей, какво правите там? — извика Бабълс откъм кухнята.

— Гледай си работата — срязва я Мат.

— Ама аз... никога не бих... — Гласът на Бабълс трепна и тъжно замря.

— Моята стая е по-близо — прошепна Ейми, докато Мат я целуваше по шията.

— Няма да издържа дотам.

Вярваше му. Тя самата бе на стъпка от оргазма.

Мат разкопча панталоните си и те се смъкнаха до коленете му. Членът му се изправи. Мат го насочи към Ейми, докосвайки главичката му до деликатното място между бедрата ѝ.

Дъхът му стана тежък, накъсан. С мощен тласък проникна в нея и простена:

— Няма нищо по-хубаво от това, да се усещам в теб. Нищо.

Ейми долавяше, че той е ядосан на себе си заради слабостта си към нея. Обзе я сладостно чувство. Обичаше този мъж и не можеше да му устои дори когато той я обладаваше, воден от силен гняв.

— Да, да. — Чу се да стене тя, докато Мат проникваше все по-навътре и по-навътре.

Миг по-късно серия от контракции разтърси тялото ѝ. Оргазмът ѝ беше мощен и продължителен; Ейми не бе предполагала, че подобно усещане можеше да съществува.

Отвори очи. Мат продължаваше да се движи, а лицето му бе сякаш изкривено от болка. После цялото му тяло примря и се сгърчи. От устните му се откъсна ругатня, която сигурно се чу чак в Кий Уест.

С всичкото достойнство, което успя да събере, тя свали разкъсания си чорапогащник и оправя роклята си, после се втурна към стаята си и заключи вратата зад гърба си.

Бинго и Джигс се бяха вмъкнали вътре и сега спяха блажено на леглото ѝ.

— Преоблечи се и се обади на Филипс — заповяда си гласно тя.

По вратата се разнесоха гневни удари. Бинго и Джигс скочиха подплашени и се спуснаха към банята. Не беше нужно да пита кой е. Знаеше отговора.

— Махай се. Утре ще говорим. — Разбира се, на следващия ден той нямаше да я завари тук.

— Пусни ме да вляза или ще разбия проклетата врата!

Последва нов оглушителен удар и Ейми разбра, че той наистина щеше да изпълни закана си. Дръпна резето и Мат като вихър влетя в стаята.

Застана срещу нея, дишайки тежко като бегач на дълги разстояния. По слепоочията му се процеждаха тънки струйки пот.

— Не ме остави да се доизкажа.

— Доколкото си спомням, умът ти съвсем не беше зает с мисълта да водиш разговори.

— Напротив, докато бяхме на плажа, намеренията ми бяха именно да разговарям с теб.

— Добре, слушам те. — Ейми затвори вратата и се обърна към него.

— Мислех си, че между нас става нещо... Нещо специално. Но ти ми нямаш доверие. Какво е една връзка без доверие? Нищо.

Гласът му потрепна. Човек, който не познаваше Мат, би си помислил, че в тона му се долавя гняв, но Ейми знаеше, че не е така — онова, което прозираше бе дълбока болка и обида.

Гърлото ѝ се стегна, очите ѝ се наляха със сълзи. Ако не направеше нещо, щеше да провали тази така скъпа за нея връзка.

— Грещиш, Мат. Вярвам ти. И те обичам — с цялото си сърце.

Той очевидно не бе очаквал подобна развръзка. Лицето му придоби още по-сериозно изражение.

— О, скъпа — промълви и я взе в прегръдките си. — Знаеш, че съм луд по теб. Кажи ми коя си. Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна.

Точно от това се беше страхувала Ейми. Мат беше от онзи тип мъже, които биха рискували живота си, за да предпазят жената, която обичат. Реши да му каже част от истината.

— Ще ми помогнеш много повече, ако не позволиш на останалите да разберат, че не съм Шели Ралстън. Шели загина при катастрофата. Аз съм Ейми Конрой и ако някои хора разберат, че съм жива, ме заплашва смъртна опасност.

— Не разбирам. Преди малко полицаят каза, че...

— Скот Филипс е агент от ФБР. Само се представяше за полицай. Всъщност бе дошъл, за да ме отведе на сигурно място, само че аз не се съгласих да тръгна с него. Сега, след като те открих, не искам да те загубя.

Мат я прегърна така силно, че чак дъхът ѝ секна.

— Не искам да ти се случи нищо лошо. Тук в безопасност ли си?

— Да — кимна Ейми. — Поне докато всички вярват, че съм Шели. Дори съм по-добре, защото ще съм с теб.

Беше доволна, че му призна чувствата си.

— Защо си в програмата за защита на свидетелите?

— Ако ти кажа, може да бъдеш убит. — Тя погали нежно страната му. — За твое добро е да не знаеш, повярвай ми.

Мат смръщи недоволно вежди, но кимна. Изглежда, бе склонен да приеме решението ѝ.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Един лунен лъч проникна през спуснатите щори и погали лицето на заспалата Шели. Не, не Шели.

— Ейми — прошепна Мат, без да откъсва очи от лицето ѝ. — Ейми Джойс Конрой.

Беше прекалено рисковано да използват истинското ѝ име, дори когато бяха само двамата, но Мат не можеше да се сдържи.

— Ейми... — повтори.

Името много ѝ подхождаше.

— Идиот такъв — изруга се тихо той. Трябваше да се досети отдавна, че тази жена не е откачалката, която го беше преследвала в Ню Йорк.

Привличането между тях двамата бе невероятно силно и въпреки усилията си Мат не бе успял да се откъсне от нея. Имаше и друго — още в началото бе забелязал у Шели някаква свенливост и невинност, а когато за първи път бе правил любов с нея, се беше уверил, че първоначалните му впечатления са били верни.

След като бе разбрал, че тя само се представя за Шели, през ума му бяха минали десетки сценарии, но изобщо не му беше хрумвало, че любимата му може да е в програмата за защита на свидетелите. Хората от ФБР сигурно смятаха, че я грози някаква опасност, иначе нямаше да изпратят агент Скот Филипс да я прибере. Ейми не беше тръгнала заради него. Защото го обичаше.

— Ейми — за пореден път промълви Мат. Не можеше да откъсне очи от тази чудна жена, появила се така неочаквано в живота му. — Ейми Конрой.

След като му беше разкрила коя е, двамата отново се бяха любили — бавно, всеотдайно.

Мат знаеше, че не беше честно по отношение на нея да таи в себе си своята ужасна тайна: най-накрая щеше да я нарани. Беше неизбежно. Но той я обичаше толкова силно, че не можеше да я остави сега, когато я грозеше смъртна опасност.

Един ден обаче щеше да му се наложи да се изправи лице в лице с проблемите си, което на практика щеше да означава да обърне гръб на тази специална жена, която го обичаше повече, отколкото той заслужаваше.

Ейми помръдна в съня си и Мат едва устоя на желанието си да я докосне. Ако го стореше, те отново щяха да започнат да се любят, а той искаше да разбере проблемите ѝ, за да може да ѝ помогне.

Стана от леглото, внимавайки да не я събуди. Панталоните му бяха захвърлени на купчина върху пода, а Бинго и Джигс спяха, сгушени на кълбо отгоре им. Мат отмести животните встрани, изрови боксерките си и ги обу. Реши, че няма нужда от риза. Тръгна бос към стаята си. Влезе вътре и светна лампата. Изведнъж осъзна, че от главоболието му нямаше и следа.

Може би наистина бе от прекарания под силното слънце ден. Господи, как се надяваше да е така! Ейми се нуждаеше от него и той трябваше да е в най-добрата си форма.

— Ах, да можеше да говориш! — рече Мат на Джигс. — Щеше да ми разкажеш всичко за нея.

Извади лаптопа си от гардероба. Не беше го докосвал, откакто бе напуснал Ню Йорк. Седна на леглото и Бинго побърза да се намести до него. Джигс естествено го последва.

Мат включи компютъра и се обърна към кучето и котарака:

— Хей, вие двамата да не сте решили да гледате?

Те се наместиха плътно до него и приковаха погледи в светналия екран. Навикът му на репортер не беше изчезнал, а освен това той продължаваше да има достъп до базата данни, наречена „Неограничена информация“. Срещу платена месечна такса и допълнително заплащане за всяко отделно търсене, човек можеше да научи всичко за всяко интересуващо го лице.

В повечето случаи на екрана се появяваха последният известен адрес на издирвания, телефонният му номер, номерата на кредитните му карти и още много подробности от този тип.

Мат набра Сиагъл, после въведе името на Ейми. На екрана се появи информация, че лицето Ейми Джойс Конрой е мъртво. Даваше се датата на катастрофата, както и мястото — Кий Уест, Флорида. Добре, от ФБР се бяха погрижили да предпазят, вкарвайки тези данни, но той имаше дългогодишен опит и добре знаеше къде да намери

онова, което го интересуваше. Превключи на Лайфстайлс Америка — организация, занимаваща се с проучването на покупателния интерес на американците. Там се вкарваха номерата на всички кредитни и дебитни карти, с които се извършваха плащания.

Нищо.

С това приключваха опитите му в границите на легалното. Беше принуден да действа по забранения начин, но Мат не се поколеба дори за миг. Отвори секретния файл, в който държеше особено важна информация и намери кода, чрез който можеше да проникне в правителствената система за социално осигуряване. Хакерството беше федерално престъпление, но всеки с поне малко мозък би могъл да го направи. Ако хората от ФБР не бяха изтрили информация, касаеща Ейми, тя трябваше да бъде тук и никъде другаде.

Напечата името и целият екран се изпълни. Боже, колко много бяха жените с това име! Плъзна мишката надолу по редовете, докато стигне до Сиатъл.

— Бинго! — извика радостно. Котаракът извърна глава към него и го изгледа лениво.

Мат зачете на глас информацията:

— Работодател: „Фокс Ентърпрайзис“. Дявол да го вземе! Значи затова дойде онзи агент от ФБР. Декстър Фокс е замесен в тази работа.

Декс — с двойно С — имаше малки лукави очички и излъчваше фалшива искреност като на евангелистки проповедник. В мига, в който го беше зърнал, Мат бе разбрал, че този човек не е стока. Опита се да си спомни всичко, което Фокс беше казал.

Нищо особено. Копелето предимно бе флиртувало с Шели. Не беше нито особено умен, нито начетен. За сметка на това пък годеницата му Айрини направо се беше побъркала от яд заради вниманието, което любимият ѝ беше засвидетелствал на Шели.

— Няма логика — измърмори на себе си Мат. — Ако Декстър я беше познал, щеше да каже нещо, когато агентът от ФБР съобщи пред всички за смъртта на Ейми Конрой.

Каквото и да беше положението, Ейми несъмнено беше в беда. Мат се върна в стаята ѝ. Тя продължаваше да спи кротко. Той приседна на леглото до нея и матракът проскърца. Ейми веднага отвори очи.

— Разкажи ми за Декстър Фокс — каза Мат.

Тя се изправи и се облегна на таблата на леглото:

— Какво искаш да знаеш за него?

— Стига, скъпа. Знаеш, че съм репортер. Не са ми нужни повече от две минути, за да се добера до информация, която ме интересува. Знаем, че си работила за него.

— Мат, не се замесвай в това. Аз...

— Как така Декстър не те позна?

Ейми се поколеба за момент, после ѝ стана ясно, че Мат нямаше да я остави на спокойствие, докато не разбере цялата истина.

— Струва ми се, че не откри нищо познато в мен.

— Толкова много ли те е променила пластичната операция?

Ейми отново замълча, после рече:

— Това е дълга история. Аз... въз...

— Разкажи ми. Обичам те, Ейми. Искам да ти помогна, но в момента нищо не ми е ясно.

— Обичаш ме? — прошепна тя, сякаш произнасяше някоя дума на чужд език.

— Разбира се. Нали ти казах, че съм луд по теб! — Не можеше да ги разбере тези жени! Ейми изглеждаше направо шокирана от признанието му, сякаш до този момент не бе допускала, че чувствата му са толкова дълбоки.

— Едно е да си луд по някого, а съвсем друго — да го обичаш.

За него разлика нямаше, но не му беше до спорове.

— За един мъж е трудно да каже „обичам те“ на някоя жена. Но ето че аз го казвам. Обичам те, Ейми. Повече, отколкото предполагаш.

Тя обгърна лицето му с длани и го загледа в очите. Нямаше нужда от думи, погледът ѝ изразяваше ясно любовта ѝ.

— Ако искаш да ми помогнеш, включи се в играта — промълви Ейми. — Продължавай да се преструваш, че съм Роушъл Ралстън и че ме познаваш от години.

— Искам да ми вярваш — рече той и я взе в прегръдките си.

— Аз ти вярвам, Мат, но това няма нищо общо с доверието. Ти не ме познаваш. — Тя посочи към лицето си. — Това не съм аз. Операцията ме превърна в истинско копие на майка ми, но в продължение на години аз бях съвсем различна. Бях Звяра.

— Звяра? Да бе!

— Вярно е. Едната половина на лицето ми беше покрита от ужасно тъмночервено петно. Когато влизах в някоя стая, хората

извърщаха погледите си встрани.

Мат онемя. Не можеше да си представи как тази жена би могла да буди отвращение у околните. От тона ѝ личеше, че преживяното я е засегнало дълбоко.

— Аз никога не бих извърнал поглед встрани — прошепна той.

— Напротив, щеше да го направиш. Това е нормалната реакция на всеки възпитан човек. За предпочитане е. Защото има грубияни, които се втрещават в теб и от това ти става още по-зле. Да не говорим за грубите коментари...

— Скъпа, толкова съжалявам. — Спомни си нещо, което беше казала по време на вечерята и сърцето му се сви. — Когато разказваше за жената от бензиностанцията, притиснала нещастното кутре към гърдите си, ти всъщност говореше за себе си, нали?

— Да, точно така. Грозното петно ме беше превърнало в самотница без грам самочувствие. Повтарях си, че не ми пука, защото не исках да призная дори пред себе си колко много ме боли. С катастрофата получих шанс за нов живот. Тя ме събра с теб. Не бягам, не се крия. Това са неща, които навремето правеше Звяра. Дватама с теб заслужаваме да прекараме заедно цял живот, но това няма да стане, така че нека да се наслаждаваме на кратките мигове, които са ни дадени.

Ейми говореше тихо, но твърдо. Мат знаеше, че няма да успее да я накара да промени решението си. Тя беше отказала да отиде на сигурно място само заради него. Защото истински го обичаше. Сърцето му щеше да се пръсне от вълнение.

— Ами Декстър? — попита след кратко мълчание Мат.

— Сигурна съм, че той не знае коя съм. Но е възможно да е дошъл тук, с цел да провери дали аз и Ейми не сме едно и също лице — Декстър никога не си цапа сам ръцете. Винаги досега е оставял мръсната работа за другите.

— Най-добре да започнеш от началото. Кога за първи път срещна това двойно С?

— Щом завърших университета във Вашингтон, започнах да си търся работа. Независимо от блестящите препоръки, които професорите ми бяха дали, никой не ме нае. Петното на лицето ми отблъскваше хората. Аз обаче трябваше да си изкарвам прехраната и

да се грижа за майка си, която беше болна от паркинсон. Когато Декстър ми предложи работа в неговата фирма, веднага приех.

— Какви бяха отношенията ти с него?

— Рядко го виждах. Бях пряко подчинена на шефа на компютърния отдел, така че няхах вземане-даване с Декстър. На няколко пъти го улових да ме гледа откъм хубавата ми страна. — Тя се потупа по лявата буза. — Левият ми профил съвсем не беше грозен. Носът ми беше малко дългичък, но като цяло не променяше особено гледката. Веднъж, щом ме видя в анфас, едно момче ме нарече „Красавицата и Звяра“.

Мат усети, че го обзема ярост към негодника, наранил така жестоко Ейми. Ако можеше да го открие, щеше да му даде да се разбере.

— Декстър ползваше услугите на една фирма за компаньонки. От време на време си поръчваше по някоя проститутка да го обслужи. Никога не е имал приятелка, макар да беше повече от ясно, че Айрини е готова да влезе в тази роля.

— Може би в нея Декстър вижда сигурното. Нали двамата се познават от деца... — замислено рече Мат.

— Възможно е. Но не ти ли се струва странно, че тя не носи годежен пръстен?

— Това може да го забележи само една жена! — възкликна Мат. — Долових нещо, което може да е убягнало от вниманието ти: Декстър си пада по теб.

— Майтапиш се! — извика тя. — Но пък не пропуснах нещо друго — че всеки път, когато той се обръщаше да говори с мен, Айрини копнееше да се нахвърли отгоре ми и да ме издере до кръв.

— Така. Значи интимният му живот е объркан. Защо го търсят от ФБР? Това е ключът към загадката.

— Започнах да подозирам, че има нещо нечисто, когато установих, че отделът по изследване и развитие към компанията се състои само от двама души. Ако имаш поне малко информация за дейността на софтуерните компании, тогава ще разбереш, че това е повече от странно. Обикновено този отдел заема половината етажи на сградата, в която се помещава фирмата. В изследователската дейност и разработката на нови технологии трябва да се инвестират огромни средства, ако компанията иска да е печеливша.

— Ти говори ли с Декстър по този въпрос?

— Да. Той ми отвърна, че отделът е съсредоточен в Сингапур, защото там работната ръка била по-евтина. От чисто любопитство реших да изпратя запитване до офиса в Сингапур и установих, че там има само четирима души, които се занимаваха с пакетиране, а не с разработването на нови програми.

— Значи Декстър е търгувал с пиратски копия, представяйки ги за собствени?

— Точно така. Продуктите, които продаваше, бяха с много ниско качество. Някои от тях се закупуваха от заводи, внедряваха се в производството на частни самолети и яхти. Катастрофата на онзи частен еър лайнер в Малайзия беше именно заради пробив в системата, а системата бе осигурена от „Фокс Ентърпрайзис“.

— Спомням си за този случай. Един колега от „Поуст“ го отразяваше.

— След въпросната катастрофа подозренията ми се изостриха още повече. Изпратих съобщение на колегата ми от Сингапур, че в офиса ни в Сиатъл има само двама души, които работят в отдела за разработване на нови програмни продукти. Човекът започна да задава въпроси и Декстър поръча убийството му. Седмица по-късно в офиса в Сингапур бе убит още един човек.

— И по време на убийствата Декстър е бил в Сиатъл?

— Да. Знаех, че ако на Декстър му хрумне да провери кореспонденцията им, ще стигне до мен, но майка ми беше на смъртно легло, така че не можех да избягам. Не исках да докладвам на властите и да бъда подложена на кръстосани разпити. Мама имаше нужда от мен. Обичах я толкова много! Исках да съм плътно до нея до... до самия край. След погребението отидох във ФБР и им разказах онова, което знаех. Те ме скриха в една къща, където трябваше да остана, докато ми изработят нова самоличност. Декстър обаче ме откри. Нали разбираш, петното прекалено много биеше на очи.

— Не можеха ли да го отстранят с лазер?

— Можеха и дори бяха насрочили дата за операция, но хората на Декстър ме откриха преди това.

— Какъв лош късмет, а? А след катастрофата Клайв е нанесъл достатъчно промени в лицето ти, за да заблуди Декстър.

— Да. Освен това катастрофата ме събра с теб. Никога не съм била толкова щастлива.

— Аз не те заслужавам — промълви Мат. Наистина го мислеше. Беше имал връзки с много жени, но никоя не го беше обичала толкова силно, толкова всеотдайно, че да рискува живота си само за да бъде с него.

Ейми трябваше да научи истината. Той беше решил да проведе този разговор месеци по-късно, но нейното признание промени всичко.

— Спомняш ли си, че ти говорих за майка ми? — започна той.

— Починала е, когато си бил на тринадесет години, нали?

— Да. От мозъчен тумор. Нямах представа, че болестта на майка ми е... — Мат млъкна, после дълбоко пое въздух и изрече страшната дума: — Наследствена.

Ейми замръзна на мястото си от тревога. Очите ѝ гледаха отчаяно.

— О, скъпи, не искаш да кажеш, че ти...

Мат стисна зъби, преглътна тежката буца, заседнала в гърлото му и продължи:

— Аз ще умра.

Ейми обви ръце около шията му и изхлипа:

— Трябва да има някаква грешка. Та ти изглеждаш толкова здрав, толкова жизнен!

— Да, засега. — Реши да не споменава за главоболието, което все по-често го тормозеше и което съвсем скоро щеше да премине в мъчителни мигрени. — Този вид тумори растат много бавно. Остава ми година, може би дори повече.

Не ѝ каза, че смъртта на майка му беше бавна и изключително болезнена. Първо беше засегнат говорът ѝ, после тя беше престанала да си движи ръцете, а към края бе ослепяла.

Мат беше свидетел на мъките на майка си и беше страдал заедно с нея, но не беше успял да направи нищо, с което да ѝ помогне. Когато впоследствие бе разбрал, че страда от същото заболяване, бе взел решение да се оттегли някъде и да умре сам. За нищо на света не би допуснал хората, които го обичаха — и особено тази жена — да наблюдават смъртта му и да страдат.

— Потърсил ли си мнението и на други специалисти? — попита го Ейми.

— Да, на още трима. Ако си направя операция, ще остана цял живот на легло и ще вегетирам.

— О, Мат, не е честно!

Тя го прегърна още по-силно и от очите ѝ закапаха сълзи. Самият Мат бе на път да се разплаче. За толкова неща си беше мечтал! Искаше да има голямо семейство — жена, която да обича, деца, с които да си играе и за които да се грижи. Но независимо дали му харесваше или не, той трябваше да приеме реалността. Дните му бяха преброени. Единственото, с което разполагаше, беше настоящето. Години наред беше търсил любовта, а сега, когато я беше открил, щеше да ѝ се наслаждава, докато можеше.

— Нямам нищо за губене, освен теб — промълви той. — Тук си в опасност. Включи се отново в програмата за защита на свидетелите, а аз ще дойда с теб.

Ейми поклати отрицателно глава и косата ѝ се разпиля по голите ѝ рамене.

— Не. Имаме нужда от свободата да ходим, където си искаме, и да правим онова, което ни харесва. — Прехапа устни и изхлипа.

— О, скъпа, моля те, не плачи. Това няма да помогне. Сълзите ти само ме карат да се чувствам по-зле.

— Аз не плача — отвърна тя и ново ридание се откъсна от устните ѝ. — Няма да допусна да се криеш заедно с мен. Ти трябва да използваш възможно най-пълноценно времето, което ти остава.

— Всичко, което искам, е да бъда с теб. Без значение къде. Но се страхувам за теб. Грози те смъртна опасност.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ейми се облече веднага след като Мат отиде до своята стая да си вземе душ и да се избърсне. Щом беше готова, тя се спусна да търси Тревър. Мат я беше заклеймил да пази тайната му, но Ейми нямаше намерение да стои и да гледа как любимият ѝ бавно умира. Все трябваше да има нещо, което лекарите да направят, за да спасят живота му.

Откри Тревър в кухнята.

— Трябва да говоря с теб — каза му тя.

— Разбира се. Какво има?

— Става дума за Мат. Той е... Той е... много болен. Той...

— Обади се на 911. — Тревър посегна към телефонния апарат върху кухненския плот.

— Чакай. Не ти говоря за състоянието му в момента, а за онова, което предстои да му се случи.

Тревър я хвана за ръката и я поведе към терасата.

— Говориш несвързано. Седни и започни отново.

Ейми се отпусна върху едно от креслата до масата, на която обикновено закушваше цялата група, обитаваща къщата.

— Снощи Мат ми каза, че има тумор в мозъка — изстреля на един дъх тя.

Кръвта се отдръпна от лицето на Тревър:

— Като при майка му ли?

— Изглежда, става дума за рядко заболяване, което се предава по наследство.

— Ами сестра му? Тя как е?

— При Емили все още не се забелязват никакви признаци на заболяването, но тя е под непрекъснат лекарски контрол. — Ейми замълча и впери поглед в Тревър. Зелените му очи отразяваха нейното безпокойство. — Мат не иска никой да знае, че умира.

— Сигурен ли е?

— Консултирал се е с трима специалисти. И тримата са на едно и също мнение. Ако оперират тумора, Мат ще остане инвалид за цял живот.

— Сега разбирам защо е напуснал работата си — замислено каза Тревър.

— Имам идея — рече Ейми, докосвайки рамото на Трев. — Ще помолиш ли Клайв да изиска здравната документация на Мат от Слоун-Кетъринг?

— И с какво ще ни помогне тази документация?

— Клайв може да се свърже със свои колеги из целия свят и да види дали някой не е в състояние да помогне на Мат. — Надигащата се в нея паника я задушаваше. Какво щеше да стане, ако никой не бе в състояние да спаси Мат? — Не знам какво друго да предприема.

Тревър бавно поклати глава:

— Нито пък аз.

— Запомни, че когато си около него, не бива с нищо да се издаваш, че знаеш за състоянието му.

— Едно от нещата, на което те учат, когато влезеш в програмата за защита на свидетелите, е да използваш улични телефони. Така никой няма да може да подслушва разговорите ти — обясни Ейми на Мат.

Наближаваха „Планета Холивуд“. Точно на ъгъла се намираще телефонна кабина. Ейми вдигна слушалката и набра номера в Маями, който Филипс я беше накарал да запомни. Леко отдели слушалката от ухото си, за да даде възможност на Мат да чува разговора. Обади се Скот Филипс.

Ейми обясни набързо, че Мат е наясно със ситуацията. Агентът не беше във възторг, но нищо не можеше да направи.

— Докато Декстър се забавляваше на партито, един друг наш агент, Бари, се промъкна в къщата му и монтира миниатюрни камери и подслушвателни устройства. Сега можем да следим всяка стъпка на Декстър.

— От Маями? — не се сдържа и попита Мат.

— В момента разговаряме по мобилния ми телефон. Бари и аз сме тук, в Кий Уест, и наблюдаваме бръмбарите в дома на Фокс.

— Дали повярваха на версията на Ейми? — отново попита Мат.

— От разговорите им става ясно, че не вярват Ейми Конрой да е сред живите. В началото Айрини се колебаеше, но Декс успя да я убеди, че само си губят времето. После Айрини му вдигна луд скандал заради вниманието, което Декстър бил отделял на Шели по време на вечерята у Тревър, а всичко завърши с такъв див секс, че направо ни проглушиха ушите.

— Знаете ли защо Декстър и Айрини са тук в момента? — попита Ейми.

— Замислят да се захванат с хазарт по Интернет и да използват някоя банка на Каймановите острови, които са на хвърлей разстояние оттук.

— Добре че този път няма да поставят живота на хората в опасност — отбеляза Ейми.

— Копелето е отговорно за смъртта на шерифа и двамата мъже от Сингапур — изсумтя Скот. — А при катастрофата с еър лайнера загинаха сто осемдесет и пет души. Бих казал, че... — В слушалката се чу някакъв неясен шум, после агент Филипс ги информира: — Бари е забелязал нещо. Чакайте.

Изглежда хората от ФБР най-сетне бяха овладели нещата, но въпреки това Мат не можеше да се отърси от притесненията си.

— Декс и Айрини тръгват към Кий Уест. Бари ще ги проследи — каза Скот след малко.

— Ами ако решат да се разделят? — попита Мат.

— В такъв случай Бари ще остане с Декстър.

Тази работа изобщо не му харесваше. Айрини имаше неприятен поглед. Репортерската му интуиция му подсказваше, че всъщност тя бе по-опасната от двамата.

Предната вечер Декстър си бе изработил нов план на действие. Това се беше случило, когато се бе събудил доста след полунощ и бе установил, че гледката на полегналата до него Айрини е в състояние да го накара да повърне. Нямаше проблем да я чука, защото си представяше, че на нейно място е друга жена, но да спи в едно легло с нея — това си беше направо гадно. Мечтите му бяха насочени към сочната блондинка, с която се беше запознал на партито на Тревър

Адамс. В началото бе оставил да го убедят, че жената от снимките е Ейми Конрой, но сега беше сигурен, че двете нямат нищо общо една с друга.

Роушъл Ралстън. Какво страхотно име.

Айрини Хенсън — име на дъртачка с разхлопано чене.

И така, предната вечер беше стигнал до идея за инцидента, който щеше да го отърве от Айрини веднъж завинаги. Първо трябваше да се откопчи за около час, за да отиде до града и да купи онова, което му беше необходимо. Проблемът беше, че тя се беше впила в него като пиявица и не го оставяше да мръдне.

— Айрини, защо не си купиш някоя нова дреха? Ще те чакам в „Карумба“ в един. Можем да обядваме там.

— А ти къде ще ходиш?

— Искам да те изненадам.

— Не обичам изненадите.

— Тази обаче със сигурност ще ти хареса.

Тя неохотно влезе в един магазин и Декс забърза към Бахама вилидж. Къщите в квартала бяха построени плътно една до друга. Из миниатюрните дворчета се разхождаха пилета и ровеха с човки из сухата земя. Наоколо бе пълно със сергии, по които бяха подредени плодове и зеленчуци. В малките магазинчета се продаваха платове с африкански мотиви и аксесоари, необходими за вуду магии. Цялото място бе едно истинско предизвикателство.

Декстър откри магазинче за оръжия точно до ресторант „Блу Хевън“. Не би се хранил в тази дупка дори да умираше от глад. Повдигаше му се от самия вид на хлебарките, лазещи спокойно нагоре-надолу.

Плати за нервнопаралитичното оръжие, което си бе наумил да използва и внимателно изслуша инструкциите на едрия чернокож собственик на магазина.

— Трябва да знаеш, мой човек, че силата на този тейзер е в батерията — ломотеше чернилката. — Трябва да е винаги заредена.

Декстър с мъка разбираше твърдия акцент на бахамеца, но му беше нужно да получи потвърждение на информацията, която бе свалил от един уебсайт за оръжия.

— Ако използвам пълната му мощност, по жертвата ще остане белег, нали така?

Мъжът присви малките си очички:

— Да. Даже може да строши някоя кост.

— Ако обаче оставя батерията на половин мощност, тогава няма да има следи, предполагам. Човекът ще бъде просто зашеметен и няма да е в състояние да диша и да се движи в продължение на около минута, нали така?

Гигантът опря ръце на тезгяха и впери подозрително поглед в Декстър. Трябваше да се омиа от тук час по-скоро, каза си Декс.

— Просто питам. Приятелката ми си пада по садо-мазо изпълненията, когато правим секс, а аз не бих искал да я нараня.

Снежнобелите зъби моментално блеснаха на черния фон на лицето и подсказаха на Декстър, че всякакви подозрени са изличени.

— Хей, човече, онова, от което имаш нужда, са пукала. — Бахамецът бръкна под тезгяха и измъкна цяла шепа мънички капсули.

Декстър нямаше представа за какво служат въпросните „пукала“, но въпреки това взе една дузина от тях, за да докаже на тази отрепка, че Декстър Фокс е мъж и половина. Пътьом се отби в няколко магазина и накупи разни дребни неща, сред които да скрие оръжието. Не искаше да събужда подозрителността на Айрини и да отговаря на въпросите ѝ.

Вече закъсняваше, но беше задължително да спре в магазина за бижута. Вътре беше пълно с туристи, но той разбута тълпата с лакти, информира се за най-евтините изделия и за по-малко от пет минути беше отново навън.

Айрини вече го чакаше в „Карумба“. Изглеждаше леко раздражена. Декстър едва успя да прикрие усмивката си, докато приближаваше към масата. Мисълта за инцидента, при който тази кучка щеше да бъде основната и единствена жертва, го изпълваше с огромно задоволство. Много скоро щеше да може спокойно да засвидетелства цялото си внимание на прекрасната Шели.

— Защо се забави толкова? — попита Айрини в мига, в който Декстър се отпусна уморено на стола срещу нея.

Той ѝ се усмихна с една от чаровните си усмивки, после измъкна една малка кадифена кутийка от пазарската чанта и рече:

— Отне ми цяла вечност, докато открия най-подходящото за теб.

— Ооооо! — възкликна тя, когато той отвори кутийката и пред очите ѝ блесна златна халка, украсена с миниатюрен диамант. — Аз... Не знам какво да кажа.

„Кажки сбогом на този свят“ — изхили се наум Декстър.

Мат ѝ разказваше за последната къща, с реставрирането, на която се занимаваше приятелят му Тревър. Ейми кимаше, но мислите ѝ бяха заети със здравето на любимия ѝ.

След като приключиха разговора със специален агент Филипс, двамата се бяха отбили в едно ресторантче, където приготвяха вкусна италианска паста, след което Ейми бе помолила Мат да я заведе до къщата, където работеше Тревър. Надяваше се, че Трев вече е успял да се свърже с Клайв и може да ѝ даде някаква информация по въпроса, който я вълнуваше. Опита се да бъде спокойна и щастлива — ФБР държеше Декстър Фокс под контрол — но не можеше да избяга от чувството на тревога, което я бе завладяло.

Трябва да имаше начин да се помогне на Мат.

— Тревър! — извика Мат, щом влязоха в кухнята.

— Хей, насам.

Трев и Клайв бяха в задната част на къщата и в момента оглеждаха пантите на една врата.

— Трябва да преброим точно колко панти като тази са ни необходими, за да мога да ги поръчам — казваше Тревър на Клайв.

— Хей, Мат, Шели!

Гласът на Клайв прозвуча някак прекалено възторжено. Ейми знаеше, че той и Трев са обсъждали състоянието на Матю.

— Решихме да се отбием и да видим докъде сте стигнали — каза Мат. — Много сте напреднали, откакто за последно минах оттук.

— Наистина отбелязваме прогрес — с гордост рече Тревър.

— Хей, Шели, защо да не ти спестим разходката до клиниката утре? — подхвърли Клайв. — Мога да те прегледам още сега, тук. Ще отнеме само минутка. Само трябва да дойдеш на терасата, за да те огледам на светло.

Ейми нямаше записан час при Клайв, но той очевидно имаше да ѝ казва нещо важно и си бе измислил извинение, за да остане с нея насаме.

— Тревър ми разказа всичко — каза докторът в момента, в който двамата излязоха навън. Лицето му изразяваше дълбока загриженост. — Това е... Това е невероятно! Вече говорих с колегите от Слоун-Кетъринг. Ще получа документацията във връзка със здравословното състояние на Мат още тази вечер.

— Мислиш ли, че има някаква надежда?

— Няма да знам със сигурност, дори и след преглеждането на резултатите. Може и да съм страхотен специалист по реконструктивна хирургия, но не смея да се ангажирам с категорични изказвания в други области на медицината. В Интернет има един сайт, наречен Медлинк. Веднага, щом получа документацията във връзка със случая на Мат, ще въведа данните в сайта и те ще стигнат до всички специалисти, които биха могли да помогнат с нещо. Още преди полунощ ще сме получили първите отговори.

— Толкова бързо?

— Революцията в областта на информационните технологии промени света дори повече, отколкото индустриалната революция. Ако ни е нужна информация, можем да си я доставим в рамките на няколко минути. Впоследствие ще трябва да филтрирам получените файлове и да реша кое касае пряко нашия случай.

Ейми въздъхна:

— Страхотно. Знаех, че можем да...

— Слушай, не искам да ти давам напразни надежди. Мат се е консултирал с трима от водещите специалисти в тази област. Ако някой се наеме да му помогне, това ще е чисто експериментална процедура.

— Здравейте! Има ли някой тук?

Стомахът на Ейми се сви от неприятни предчувствия. Гласът ѝ беше до болка познат.

Надникна зад ъгъла и видя Декстър и Айрини, застанали по средата на фойето с пълни пазарски чанти в ръце. На безименния пръст на Айрини проблясваше пръстен с диамант, а по тънките ѝ устни играеше самодоволна усмивка.

Това беше неговият щастлив ден, мислеше си Декстър. Беше се надявал, че ще открие Шели при Тревър и не се беше излъгал. В първия момент му се стори, че тя не е особено доволна да го види, но после му се усмихна.

Айрини също се усмихваше — злорадо. Чудно как един евтин пръстен бе в състояние да промени дори змия като Айрини. Тъпата кучка беше повярвала, че Декс я обича и че иска да се ожени за нея.

Неговите мечти обаче бяха свързани със зашеметяващата блондинка, застанала до доктора педераст. Помръдна ръката, в която държеше торбата с оръжието, и се усмихна. Щеше да получи онова, което искаше. Винаги го получаваше, нали така?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Мисля, че чух гласовете на Декстър и Айрини — каза Тревър на Мат. — Снощи ги поканих да минат оттук, за да видят последния ми обект.

Първото нещо, което му мина през ума бе, че Ейми — не, Шели! — трябваше да бъде изведена незабавно оттук.

Агентът от ФБР може и да следеше Декстър, но невинаги можеше да реагира скоростно. Задължение на Мат беше да я предпазва. Той силно се съмняваше, че Декс ще се опита да направи нещо на Шели пред толкова много хора — ако изобщо планираше някакви действия.

Двамата с Трев тръгнаха към терасата. Завариха Клайв, Шели, Декстър и Айрини, унесени в разговор. Айрини се хвалеше с годежния си пръстен. Толкова се гордееше с него, че не спираше да навира ръката си под носа на Шели.

— Поздравления — рече Мат с целия ентузиазъм, на който бе способен, после приближи до Шели, стисна дланта ѝ в своята и добави: — Прилича на пръстена, който исках да ти купя от „Тифани“, спомняш ли си?

— Разбира се, че си спомням. Беше направо зашеметяващ.

Ейми му се усмихна — беше разбрала, че Мат е влязъл в играта. Целта му бе да убеди Декстър и Айрини, че двамата с Шели имаха връзка от дълго време. Но да се сравнява този евтин боклук, с който и да е пръстен от „Тифани“ си беше безсрамно преувеличение.

В очите на Тревър светна едва прикрит интерес. Без съмнение се питаше защо приятелят му Мат говореше по този начин за връзката им в Ню Йорк, при положение че по онова време отношенията им бяха на светлинни години от закупуването на годежни пръстени.

— Нека да ви разведа наоколо — предложи Трев.

— Здравсти, Тревър! — извика откъм входа Питър Холт. След миг застана на прага, облечен в дизайнерски костюм с къса пола и с неизменните обувки с високи токчета.

Мат трябваше да признае, че травеститът беше зашеметяващо красив. Не можеше да се мери с Шели, разбира се, но Айрини с нейните криви крака и цици като на някоя порнозвезда определено оставаше в сянка.

Декстър плъзна одобрителен поглед по доктор Холт. Айрини се намръщи — очевидно бе надушила конкуренцията. Все още не включваха, че Питър е мъж. Нищо чудно — единственият издайнически белег бе малко по-изпъкналата адамова ябълка на шията на травестита.

— Декстър, Айрини, това е доктор Холт — представи им го Мат, умишлено пропускайки малкото име на Питър, за да ги остави в неведение възможно най-дълго. После се обърна към доктора и каза: — Те са наели една от къщите на Сънсет Кий.

— Знам. Съжалявам, че пропуснах снощното парти, но имах сеанс с една група сексуални манияци.

Доктор Холт разтърси ръката на Айрини, после пое дланта на Декстър, протегната нетърпеливо към него.

— Наричайте ме Питър — рече той. — Всичките ми приятели ми викат така.

Декс се втренчи изумено в Питър. Челюстта му увисна. Мина доста време, докато възвърне способност си да реагира, и тогава от гърлото му излезе тежка въздишка.

Тревър се намеси, за да разсее настъпилото напрежение.

— Моля, последвайте ме. Искам да ви разведа навсякъде — рече той и поведе групата нагоре по стълбите.

Мат пусна ръката на Шели и прошепна:

— Разговаряй с Декстър. Искам да наблюдавам реакциите му. — Мат пропусна цялата група пред себе си. Айрини се беше вкопчила здраво в ръката на Декстър, но погледът на възлюбения ѝ не се отделяше от Шели, която вървеше току зад гърба му.

— Тази къща е принадлежала на Уилям Ото, производител на пури, който избягал от един кубински затвори и се установил на нашия остров.

— През коя година се е случило това? — попита Декстър, преструвайки се на заинтригуван.

— Непосредствено след Гражданската война. Къщата е построена от човек, който се е занимавал със строителството на

кораби. Тези майстори не са използвали гвоздеи. Ето, вижте. — Тревър посочи особените сглобки, при които се избягваше употребата на пирони.

— Реставрацията е много детайлна, нали? — попита Шели.

— Това беше първото нещо, което забелязах и аз — побърза да я подкрепи Декс. — Вниманието, което обръщате на всеки отделен детайл.

Тревър кимна и се впусна да разказва историята на Кий Уест. Беше в стихията си и нищо не можеше да го спре. Не че Мат имаше нещо против. Разказите на Трев му даваха възможност да наблюдава и да си вади заключения. Одобрителната усмивка на Клайв например му подсказваше колко сериозна беше станала връзката между него и приятеля му. Изглежда Трев най-сетне беше открил подходящия си партньор.

За разлика от Айрини. Годешният пръстен, поставен на пръста ѝ, не я правеше щастлива. Мат не можеше да я упреква. Коефициентът на интелигентност на Декстър можеше да се изрази с едноцифрено число. Как можеше да показва предпочитанията си към Шели толкова открито?

Предната вечер му беше направило впечатление, че Декс е по-скоро самовлюбен, отколкото интелигентен. Днешните наблюдения само потвърждаваха правотата на снощните му заключения. Защо се беше сгодил за Айрини, след като намираше другите жени — включително и травестита Питър — за по-привлекателни от нея?

Отново застана нащрек. Нещо не се връзваше. Може би тези двамата само се преструваха на сгодени.

Декстър не разбираше как някой можеше да влага толкова време и средства във възстановяването на някаква си стара съборетина. Кий Уест го объркваше с всичките си барове, педерастички, откачалки като онзи доктор, който изглеждаше толкова сексапилен, колкото и най-готината проститутка, която Декс някога беше чукал.

След като обходиха целия втори етаж, Тревър ги свали в подземията, където се намираха помещенията на прислугата. Стъпалата бяха тесни и всички трябваше да се движат поединично, което най-сетне му даде възможност да се отскубне от желязната

хватка на Айрини. Беше се надявал пръстенът да я успокои, но вместо това тя бе станала още по-обсебваща и ревнива.

Голяма работа. Нека тази кучка се самоизяжда, на Декстър не му пукаше за нея. Имаше да преследва далеч по-голям дивеч. Огледа се наоколо, съзря Шели и се залепи за нея.

— Била ли си в Одюбон хаус? — попита я той.

— Не — отвърна тя с този свой нисък леко задъхан глас, който Декс беше чувал снощи в съня си.

— Одюбон е бил световноизвестен природозащитник, интересен мъж — отбеляза Декс, опитвайки се да започне интелигентен разговор с тази красива жена. — Много бих искал да разгледам дома му, а ти?

Шели му хвърли ослепителна усмивка и кръвта му кипна.

— Одюбон хаус е построена по поръчка на капитан Грегър — каза тя. — Джордж Одюбон никога не е живял там.

— Наистина ли? — Декс не беше сигурен дали му се подиграваше, или просто се правеше на труднодостъпна. Прекалено много време бе прекарал в компанията на проститутки, рече си той. Имаше нужда от общуване с нормални жени. — Къщата може и да не е негова, но доколкото разбрах вътре са изложени много от рисунките му.

— Да, така е. А разбирате ли, че този човек е бил известен с хобито си да убива птици? — попита Шели, когато той скъси разстоянието помежду им с още половин стъпка.

— Това е неоспорим факт — намеси се Питър. — Одюбон е смятал деня си за загубен, ако не е убил поне стотина птички.

— Удивително е, че се е превърнал в идол за всички природозащитници — каза Шели на Питър.

Декс изруга наум травестита. Защо не си беше останал при другите, ами се буташе, където не му е мястото? Едва се сдържаше да не попита откачения доктор какво е направил с оная си работа, че да може да носи такива къси и впити в задника му поли. Но Шели беше истинска дама и Декс не можеше да си позволи да ръси нецензурни изрази в нейно присъствие.

— След малко ще отидем и в Одюбон хаус — обърна се Декстър към Шели в мига, в който Айрини се уви като влечуго около ръката му. — Защо не дойдеш с нас?

Преди Шели да е успяла да отвърне, Дженсън се изтъпани пред тях и заяви:

— Време е да си тръгваме. Ще закъснееш за терапията си.

Шели протегна извинително ръка и рече:

— Все още не мога да си мърдам пръстите. Трябва да ходя на физиотерапия всеки Божи ден. Желая ви приятно прекарване в Одюбон хаус.

Дженсън я поведе навън, вземайки си довиждане с останалите. Ръката му беше обгърнала тънката талия на Шели с подчертано собственически жест — жест на мъж, уверен в себе си и в чувствата на жената до себе си.

За пръв път на Декстър му хрумна, че може би щеше да му се наложи да елиминира Дженсън, за да се добере до Шели. Това усложняваше малко нещата, но за човек с таланта на Декс Фокс премахването на пречки не беше проблем. Щеше да измисли нещо. Както винаги.

— Терапия. Страхотно извинение, за да ме изведеш оттам — засмя се Шели, докато излизаха на улицата.

Мат ѝ се усмихна и отбеляза:

— Всъщност не беше извинение. Наистина бих могъл да ти предложа един кратък терапевтичен секссейнс.

Тя се опита да си придаде вид на шокирана:

— Ами в такъв случай да се запишем при Питър!

Мат се изкикоти, после я придърпа към себе си и я целуна. Ейми затвори очи и се отдаде на вълнуващото усещане. Никога нямаше да се насити на близостта си с Мат.

Когато отвори очи, първото нещо, което видя беше Декстър Фокс, застанал на прага на къщата и гледащ към тях. Цялото ѝ тяло се стегна.

— Какво ти става?

— Да вървим — тя го хвана за ръката. — Декс ни наблюдаваше. Побиват ме тръпки от този човек.

— Защото е дребна зловна гадина. — Мат огледа улицата. — Не виждам опашката, която са му закачили, а ти?

Ейми също се огледа наоколо.

— Агентът може да се е скрил някъде — предположи тя.

— Може и да е така, но нещо не ми се вярва. Нещата могат да се объркат за секунди. Не забравяй, че може да ни се наложи да се справяме сами с Декстър Фокс.

Тръгнаха към дока, за да хванат водно такси.

— Какво според теб замисля Декс? — попита Ейми.

— Не съм сигурен, но ми се струва, че наистина е дошъл тук да провери дали ти не си Ейми Конрой. Сега обаче той е прекалено заинтересуван от теб... като от жена. Помни ми думите, Декс иска да те вкара в леглото си.

Самата мисъл ѝ беше толкова противна, че ѝ се доповръща. Когато стигнаха до водното такси, Мат ѝ помогна да се качи, а после сам влезе и седна до нея.

— Не мога да разбера какво е накарало Декстър изведнъж да подари годежен пръстен на Айрини.

— Много евтин годежен пръстен при това. — Мат бутна слънчевите си очила нагоре и се замисли. Елементите на пъзела постепенно си дойдоха на мястото. — Не го е грижа какво си мисли тя, нито пък очаква връзката им да просъществува за дълго.

— Това, което казваш, ми звучи логично. Очевидно става дума за някакво временно обвързване. Само дето...

— Само дето Айрини е безнадеждно влюбена в него.

* * *

— Това се казва терапия! — възкликна Мат.

Бяха в неговата стая в Залива на полумесеца. Шели лежеше на леглото, а той размазваше лосион по тялото ѝ. Вече бяха се любили и пак щяха да го направят.

— Знаеш ли, че си много схватлива ученичка — осведоми я Мат. — Ако лично не се бях уверил, че си девственица, нямаше да повярвам. Е, не можем, разбира се, да пренебрегнем и факта, че имаш за учител истински майстор на спорта.

— Тук не става дума за олимпийски шампионат, Дженсън! — засмя се тя. Беше ѝ приятно да чувства ръцете му върху себе си — действията ѝ невероятно отпускащо.

Не беше сигурна колко дълго е лежала в прегръдката му. Когато се събуди, в стаята беше тъмно.

— Шели! Шели! — Спомни си, че именно гласът на Тревър я беше събудил.

— Тревър?

— Да. Клайв иска да дойдеш в клиниката. Има една пациентка, която е изпаднала в дълбока депресия и той иска ти да дойдеш и да ѝ поговориш.

— Какво? — попита сънено Мат и седна в леглото.

— Веднага се връщам — успокои го Ейми и започна бързо да се облича.

Беше сигурна, че Клайв има новини във връзка със случая на Мат. Молеше се само тези новини да бъдат добри.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво има? — попита тя в мига, в който затвори вратата зад гърба си.

— Клайв е в Интернет от часове — каза Тревър.

Ейми погледна към часовника си — приближаваше полунощ. Обзе я чувство за вина. Докато тя беше правила любов, Клайв и Тревър бяха работили, за да помогнат на Мат. Тя трябваше да е с тях.

— Открихме нещо, но трябва да го обсъдим.

Тревър я покани в стаята си. В нишата насреца беше поставено бюро с компютър, пред който седеше Клайв.

Когато двамата влязоха, лекарят отмести поглед от монитора и им направи знак да седнат до него.

— Какво си открил? — попита Шели с надежда.

— Както и предполагам, туморът на Мат не може да се премахне по оперативен път, защото расте между гънките на хипокампуса.

— Учила съм само общи понятия от биологията. Не знам много за устройството на мозъка.

— Хипокампусът е прегъване на церебралния кортекс в центъра на мозъка, формата му напомня на морско конче — заради това е получил и това име. Хипокампус на латински означава морско конче. Намира се на такова място, че ако скалпелът се измести дори милиметър встрани, тялото престава да функционира нормално.

Сърцето ѝ се сви. Мина доста време, преди да успее да продума:

— Има ли някаква надежда?

— Клайв попадна на някакъв експериментален метод, при който се използва лазер. Става дума за микрохирургия — информира я Тревър.

— Споменавал ли ти е Мат дали получава мигрени? — попита Клайв.

— Не, но пък той не е от хората, които ще почнат да се оплакват, ако ги заболи глава.

— Става дума за нещо много по-сериозно от обикновено главоболие — нетърпими болки, придружени от гадене, или повръщане, или свръхчувствителност към звук и светлина.

— Не, не е споменал за нищо такова. Защо?

Клайв и Тревър се спогледаха, после Клайв рече:

— Липсата на мигрени може да означава, че туморът не е нараснал от последните изследвания, които са правили на Мат. Ако туморът се е уголемил, дори лазерът няма да е в състояние да се справи с него.

— Мат трябва да си направи нов скенер на мозъка, за да се види дали прилагането на тази процедура е възможно — добави Тревър.

— Трябва да стане истинско чудо, за да навием Мат на нов скенер. Когато ми разказа за състоянието си, той заяви, че веднъж завинаги е приключил с болниците и докторите. Точно поради тази причина не иска никой да разбере за болестта му — не иска приятелите му да почнат да го уговарят да се подлага на безполезни процедури.

Тревър я докосна по рамото и тихо каза:

— Ти няма да го подлагаш на натиск, а ще го убедиш, че това е единственото разумно решение и единствената му възможност да остане жив.

Ейми се съмняваше, че мисията ѝ ще се увенчае с успех. Мат беше много упорит.

„Характерът определя съдбата.“

Тази мисъл внезапно проблесна в съзнанието ѝ. Как прилягаше само към тази ситуация! Ейми се беше простила със Звяра веднъж завинаги — вече беше по-силен и самоуверен човек. Трябваше да намери начин да убеди Мат.

— Разкажете ми повече за процедурата и за лекаря, който я прилага — каза тя.

Мат надникна в хладилника и взе парче студено пилешко от една чиния. Излезе на терасата, следван по петите от Бинго и Джигс.

— Защо ли се бави Шели? — мърмореше на себе си той. Седна на един шезлонг и заби зъби в месото. Отсреща се виждаха светлините на Кий Уест. До слуха му долитаха звуците на реге. Запита се дали

някога е бил по-щастлив и побърза да си отговори отрицателно на този въпрос.

Къде беше Шели през целия му живот?

Далеч от него. Двата се бяха срещнали единствено благодарение на едно странно стечение на обстоятелствата, но в момент, в който Мат най-силно се нуждаеше от нея. Не му оставаше да живее още много. Единственото, което искаше, бе да прекара последните си нормални дни в компанията на специален човек, какъвто бе Шели за него.

Когато болестта започнеше да се проявява, той щеше да се оттегли.

Щеше да се погрижи тя да го запомни такъв, какъвто бе в този момент.

— Мат? Мат? О, ето къде си бил. — Шели се появи зад гърба му. — Можеш ли да влезеш вътре? Искам да си поговорим.

Нещо в тона ѝ го накара да застане нащрек. Той я последва в кухнята, питайки се какво ли щеше да иска от него.

— Майка ми имаше една любима фраза: „Характерът определя съдбата“ — рече Шели, гледайки го право в очите. Между веждите ѝ се бяха врязали две дълбоки бръчки.

— Познато ми е.

— Мат, говоря ти сериозно.

Той разбра, че онова, което му предстоеше да чуе, нямаше да му хареса. Ейми се канеше да го подложи на натиск така, както бе направила сестра му.

Но Мат нямаше намерение да си тръгне, не и от Шели.

Обичаше я прекалено много.

— Във връзка с проблема ти... — Тя се поколеба.

— Хората вече нямат проблеми, а вътрешни противоречия. И аз нямам проблем — просто тумор, който не може да бъде опериран. Това е.

Очите ѝ не се отместваха от него, но погледът ѝ беше някак отнесен.

— Ако нямаш намерение да ме изслушаш, тогава не виждам никакъв смисъл да продължаваме да бъдем заедно — каза най-накрая тя.

— Това ми намирисва на изнудване.

Ейми вече беше стигнала до вратата, когато думите излязоха от устата му. Отиваше си. Жени. Не можеха да приемат света такъв, какъвто бе. Все се опитваха да направят нещата по-добри.

— Нека се цупи — обърна се Мат към Бинго. — Скоро ще промени мнението си.

Не минаха и три минути и той вече тичаше подире ѝ.

Почука тихичко на вратата на стаята ѝ — притесняваше се да не събуди Бабълс, която спеше в съседната спалня. Никакъв отговор. Опита отново — по-силно. Пак нищо.

— Хайде стига! Не искаш да изкъртя тази врата, нали? — Тази заплаха веднъж вече беше действала. Не и този път.

Излезе навън и заобиколи къщата, докато стигне до прозорците на спалнята ѝ. Знаеше, че Ейми държи прозореца си откренат. Повдигна го лекичко нагоре и се плъзна в тъмната стая.

Тя лежеше на леглото си и погледът, с който го посрещна бе направо смразяващ. Мат усети, че се задушава. О, по дяволите! Изобщо не бе допускал, че опитите му да се пошегува щяха да бъдат посрещнати по този начин.

— Добре, ти печелиш, скъпа. Да си поприказваме. — Седна до нея, но на достатъчно разстояние, за да ѝ покаже, че намеренията му се свеждат единствено до дискусията, за която тя толкова бе настоявала.

— Ако мислиш отново да ми се правиш на духовит, по-добре изчезвай оттук.

— Говоря ти сериозно. Последното, което каза, бе, че характерът определя съдбата. Продължавай.

Ейми скръсти ръце пред гърдите си:

— Когато влязох в програмата за защита на свидетелите, трябваше да си разработя план за всеки случай; ако Декстър ме намереше. Петното върху лицето ми се набиваше на очи, всички ме забелязваха. А аз трябваше да поема риска да се придвижа незабелязано от Калифорния до Кий Уест.

Гласът ѝ беше равен. Мат беше сигурен, че дългото ѝ пътешествие, през което бе прекосила цялата страна е било ужасно изпитание за нея. До този момент не се беше замислял много по въпроса как Ейми бе успяла да се добере до Кий Уест.

— Бях гледала едно предаване за момче, пътуващо в багажник на кола. Докато стоях в онази къща и чаках хората от ФБР да ми

изработят нова самоличност и да намерят място, където да ме настанят, посветих голяма част от времето си на изучаването на различните видове багажници. Научих кои се отварят отвътре, как се открехват едва забележимо по време на път, за да може вътре да влиза въздух, как се излиза незабелязано от тях.

Въпреки защитата, която ми бяха осигурили от ФБР, не бях спокойна. Знаех, че Декстър Фокс е по петите ми и че е само въпрос на време, докато ме открие. Приготвих си една малка раница с багаж. Криех я близо до къщата. Когато я взривиха, грабнах раницата и избягах, като не забравих да взема и Джигс. Прекосих цялата страна, без нито веднъж да отседна в мотел и без да сложа хапка в устата си... Стараех се да не оставям следи, по които Декстър да успее да ме открие.

Постъпката ѝ изискваше смелост, която малко хора притежаваха. Мат се възхищаваше от силния ѝ дух.

— Страдам от клаустрофобия, освен това се страхувам от тъмното, но трябваше да се промъквам в десетки тъмни багажници, без никога да бъда сигурна дали ще успея да изляза, без да бъда забелязана. На два пъти ключалките заяждаха, но успях да се правя. Не се предадох.

— Гордея се с теб. Нямах представа колко...

— Мат, аз вярвам в съдбата. Цялото това изпитание, всичките ми мъки не са били напразно. Те ме събраха с теб. Обичам те. Мисля, че заслужаваме да прекараме живота си заедно.

— Знам, скъпа, знам. — Той посегна да я прегърне, но Шели се отдръпна назад. — Аз също те обичам. Много. Нямах представа колко ме боли, че ни остава най-много година.

— Защо тогава не направиш нещо? Защо не поемеш риск?

Мат знаеше, че в крайна сметка ще се стигне дотук.

— Искаш да отида при друг лекар — въздъхна той.

Тя поклати отрицателно глава:

— Не, просто ще те помоля да отскочиш до Маями и да си направиш нов скенер на мозъка.

— И какъв смисъл има?

— Резултатите ще покажат дали... е прекалено късно.

— Прекалено късно? За какво?

— Открихме един лекар в Германия, който...

— Кой сте тези вие? — прекъсна я гневно Мат.

— Тревър и Клайв ми помогнаха.

— Обеща ми да не...

— Обичам те и няма да се предам, Мат. Трев и Клайв са ти приятели и също не са безразлични към съдбата ти. Клайв прекара часове наред в Интернет и откри този немски лекар, който в момента е в Щатите, за да демонстрира нова лазерна апаратура за неврохирургия.

— Докторите и техните играчки — изръмжа Мат и се облегна тежко на таблата на леглото.

— Това не е играчка, Мат. Нямам намерение да те убеждавам, че няма риск, но същевременно това е единственият ти шанс да оцелееш. Трябва да си направиш нов скенер. Ако туморът е пораснал, тази процедура няма да може да ти бъде приложена.

Мат я взе в прегръдките си и този път Ейми не се отдръпна.

— Не искам да ти давам напразни надежди — прошепна в ухото ѝ той.

— При всяко влизане в поредния багажник на кола аз поемах риск. Единственото, което имах, беше надеждата. Мога да се справя с това. Ако скенерът е лош, ще го преживея. Онова, което не мога да понеса, е отчаянието.

— Аз не съм се отчаял. Нито пък имам намерение да се предам.

— Благодаря ти — промълви тя.

Мат сведе лице над нейното, за да я целуне и забележа, че в очите ѝ напират сълзи.

— Скъпа, моля те, не плачи.

— Аз не плача.

— Да бѐ, замалко да ти повярвам. — Мат се замисли за момент, после попита: — Защо трябва да ходим чак в Маями. Нали в клиниката на Клайв също има скенер?

— Според Клайв лекарите в Маями са по-добри при разчитането на резултатите от скенер.

— Няма да те оставя сама тук — заяви той, докато Шели избърсваше сълзите си.

— Ще се обадим на Скот Филипс от летището. Няма да позволя на ФБР да ме спре. Ще дойда с теб.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Декстър изчака един облак да забули Луната и излезе на пръсти от храстите, в които се беше скрил. Остави парчето риба на терасата на Залива на полумесеца и отново се шмугна в хрусталака. Беше малко след два часа и всички в огромната къща спяха. Той не искаше някой да го хване, докато изпробваше новото си оръжие. Зачака. Беше сигурен, че някоя от котките на онзи педал ще надуши рибата и ще се появи.

— Хайде, тъпа котко! — мърмореше едва чуто той, надявайки се, че онзи тлъст оранжев котарак, който бе видял по време на партито, няма да закъснее да се появи. Как му беше името? Бинго. Да, точно това еднооко чудовище искаше да вземе на мушка.

След десетина минути дебелакът се затъркаля навън, следван от едноухия изрод. Чудесно. Бинго беше най-голямото животно на Сънсет Кий, помисли си Декс, докато го наблюдаваше. А кучето пък беше джобен формат. Защо никой не притежаваше истинско куче от рода на доберманите например ами се занимаваха с такива дребосъци?

Щеше му се да може да изпробва тейзера върху нещо по-едро, но и котаракът щеше да свърши работа. Той лакомо изгълта рибата и приседна, за да оближе предните си лапи. Декс се прицели в гърдите на котарака и бавно дръпна спусъка. Електрическият лъч удари тялото на животното и го превъртя няколко пъти във въздуха.

Декс се взря в часовника си. Искеше да засече колко време котаракът ще остане зашеметен и неподвижен вследствие на удара. Един човек със сигурност би се възстановил по-бързо, но той нямаше търпение да изпробва новата си играчка.

Дребосъкът с половината ухо се сгуши до котарака и завря муцуна в отпуснатото тяло на приятеля си, но Бинго не помръдна. Беше студен.

— А така! — каза си със задоволство Декстър. Бяха минали почти две минути, а онази тлъста торба продължаваше да не помръдва. Според данните в интернет сайта възрастен човек, който е зашеметен с

тейзер, работещ на половина мощност, би трябвало да остане парализиран в продължение на около минута. Достатъчно дълго.

Кучето спря да души тялото на котарака, вдигна глава към небето и изви като койот. По дяволите! Кой би могъл да си помисли, че дребосък като него ще е в състояние да вдига такъв шум?

Трябваше да се омиа оттук. Излезе от храстите и предпазливо се запромъква към тухлената ограда, но лъч светлина, идващ откъм голямата къща, го спря и накара да се върне в скривалището си.

— Джигс! Ти ли си? — беше гласът на Тревър. Грозилището продължаваше да вие, но вече не толкова силно.

— Бинго, добре ли си, приятелю? — извика Тревър.

Той беше вече навън, следван по петите от доктора, облечен в копринен халат.

Изненада, изненада!

Секунда по-късно от къщата изхвърча и Матю Дженсън. Копелето беше голо до кръста, а панталоните му — разкопчани.

— Какво му е на Бинго? — попита разтревожено Шели, щом се присъедини към групата.

Неговата Шели — Декстър вече мислеше за нея като за негова собственост — носеше огромна тениска, най-вероятно от гардероба на Дженсън. Зачервените ѝ страни и рошавата коса не оставаха съмнение какво беше правила тя само до преди минута.

Само чакай, малка никаквице, само чакай!

Клайв коленичи пред Бинго и го огледа — за да направи кеф на Тревър без съмнение.

— Още е жив — каза докторът.

Започна безплодни опити да спаси котарака. Декс погледна часовника си. Бяха минали три минути.

Мат прехвърли ръка през раменете на разтревожената Шели и стомахът на Декс се сви от гняв. Трябваше да премахне този мъж от пътя си. Номерът с нещастния случай нямаше да мине два пъти, щеше да привлече вниманието на полицията. Можеше да плати на Зейн да го премахне, както беше сторил с онези двамата в Сингапур, но искаше собственоръчно да се разправи с този противен тип.

— Почва да се съвзема — отбеляза Клайв.

Четири минути — плюс-минус няколко секунди. Супер.

Котаракът изведнъж измяучи грозно и се опита да се надигне, но се строполи върху плочите. Тъпото куче веднага се зае да му лиже муцуната.

Клайв продължаваше да го опипва.

— Бинго има сериозно счупване — заяви той.

— Как е получил това нараняване тук, на терасата? — учуди се Шели.

— Сигурно го е застигнало отмъщението на чайките. Изял е доста от тяхното племе — каза Мат.

— Изобщо не е смешно! — сряза го Шели.

— Знам. Мъчно ми е за Бинго — сигурен съм, че много го боли.

— Странно, по кожата му има следа като от изгаряне — изкоментира Клайв.

— Хей, какво се е случило? — Бабълс се измъкна от къщата, прозявайки се широко.

— Бинго е наранен — осведоми я Тревър. — Ще се обадя на ветеринаря.

— Много е късно — отбеляза Клайв.

— Престън ми е приятел — рече Тревър и влезе вътре.

Клайв сложи Бинго в една плажна кърпа и го внесе в къщата. Останалите го последваха. В мига, в който и последният от тях се скри от погледа му, Декс се измъкна от сянката, потупвайки доволно тейзера си. Отдавна не се беше забавлявал толкова.

А щеше да стане още по-забавно.

* * *

— Как е Бинго?

Шели седеше до Клайв в приемната на централната болница в Маями. Бяха хванали първия самолет от Кий Уест за Маями и бяха дошли направо в болницата за скенера на Мат. Предната вечер бяха завели Бинго във ветеринарната клиника на приятеля на Тревър и до момента нямаха новини за нещастния котарак.

Трев отново бе отскочил до телефонната кабина във фойето на болницата и тъкмо се беше върнал при приятелите си. В зелените му очи светеше усмивка.

— Престън му е направил специален корсет, който да поддържа горната част на тялото му, но смята, че скоро Бинго ще се оправи. Все още е истинска загадка какво точно му се е случило. Престън каза, че костта на Бинго е разбита на ситни парченца, а не просто счупена.

— Странно — отбеляза Клайв.

— Радвам се, че Бинго ще се оправи — рече Шели, но мислите й бяха заети с Мат. Бяха го вкарали в специалната зала преди два часа и още не беше излязъл.

Затвори очи и отпусна глава назад. Трябва да се беше унесла, защото по едно време усети как Тревър я побутва. Погледна и видя Мат. Идваше към тях.

— Можем да обядваме някъде — каза им той. — Резултатите ще бъдат готови след час — час и половина.

Изглеждаше спокоен, но усмивката му не заблуди Шели.

— Аз съм вписал моето име в графата за личен лекар — осведоми го Клайв. — Ще ми се обадят в мига, в който резултатите станат готови.

Влязоха в кафенето на болницата и си купиха сандвичи, после седнаха на една свободна маса.

— Говорих с доктор Дитц — каза Клайв.

— Нямах възможност да разкажа на Мат за доктор Дитц — промълви Шели.

— Сякаш искам да знам — прекъсна я Мат и стисна коляното й под масата. — Ако туморът е пораснал, тогава няма да има операция.

— Не е пораснал — възрази уверено тя. Съдбата не можеше да бъде толкова жестока.

— Не си изпитвал силни главоболия, което е добър знак — отбеляза Тревър.

Мат захапа сандвича си с пуешко месо.

— Доктор Дитц живее в Германия. Лазерът, който е разработил, се свързва със специален дигитален компютър — каза Клайв. — Машинката наистина е невероятна. На екрана на компютъра се появява пълна карта на мозъка на пациента с най-малки подробности. Могат да се видят всички кръвоносни съдове, не само туморните образувания. Така доктор Дитц разбира къде точно да насочи лъча на лазера.

— Така вероятността за грешка е минимална — каза Шели на Мат.

— Времето за възстановяване е невероятно кратко. Изписват пациента още на следващия ден — добави Тревър. — Освен това ще ти обръснат само едно кръгче, а не цялата глава.

— В момента доктор Дитц е в Атланта, за да демонстрира откритието си в една тамошна клиника. Планирал е да лети към Дюселдорф утре, освен ако не му се обадим, че имаме нужда от него. В такъв случай ще се отправи към Кий Уест.

— Наистина ли? — попита Мат. — Значи машинката му е леснопреносима.

Клайв кимна ентузиазирано:

— Да, системата е портативна — лаптоп и лазер.

— Ако се окаже, че е възможно да се направи операцията, ще предложи на доктор Дитц да използва базата в моята клиника — продължи Клайв. — Моят персонал е най-добрият в целия щат.

— Може би няма да е зле да си направя и лифтинг на лицето, докато съм там — пошегува се Мат.

— Много смешно, Мат — поклати глава Шели.

— Искам да ми обещаете нещо. — Погледът му обходи всички последователно. — Знам, че искате да ми помогнете, но ако и сега нищо не стане, закълнете се, че повече никога няма да споменавате пред мен за болници и лекари. Оставете ме да се радвам на спокойствие на дните, които са ми останали.

— Разбира се, Мат — кимна Тревър.

Клайв потупа с длан по джоба на панталоните си и каза:

— Пейджърът ми. Изглежда, че резултатите са готови.

Мат целуна бързо Шели.

— Пожелай ми късмет — прошепна той.

— Всичко ще е наред, ще видиш — отвърна тя.

Той я остави при Тревър и тръгна заедно с Клайв към кабинета на специалиста, който щеше да разчете скенера му. Мат видя снимките на мозъка си, закачени на осветеното табло. Знаеше какво точно да търси.

Погледът му за секунда откри хипокампуса. Нямахше никаква разлика от предишния път, установи той. Но дали не грешеше?

Двамата с Клайв седнаха срещу лекаря. Лицето на мъжа не изразяваше нищо. Той се обърна към Клайв и започна да го залива с някакви неразбираеми за Мат медицински термини.

— Пораснал ли е туморът? — прекъсна ги нетърпеливо Мат.

Докторът примигна и Мат разбра.

— Да, пораснал е — отвърна специалистът. — С по-малко от милиметър, но аз лично мисля, че вече е прекалено близо до хипокампуса, за да бъде опериран, пък било то и с лазер.

Мат не позволи на разочарованието да го обсеби. Той и без това не беше хранил кой знае какви надежди, че може да се оправи. И ако не беше толкова влюбен в Шели, никога не би се съгласил да мине през всичките тези глупости наново.

— Изпратихте ли снимките и на доктор Дитц? — попита Клайв.

— Да. Имаме факс с висока разделителна способност. Вече трябва да са в Атланта. Очаквам доктор Дитц да позвъни всеки момент.

— Той може да е на различно мнение — рече Клайв.

Единствената грижа на Мат беше как да поднесе новината на Шели.

Телефонът иззвъня. Беше немският доктор. Включиха високоговорителя, за да могат всички да чуят какво имаше да им казва. Английският на доктор Дитц беше отличен, отбеляза си наум Мат, докато го слушаше.

— Смятате ли, че съм подходящ кандидат за вашия лазер? — попита той, когато немецът спря да си поеме дъх.

— На ръба сте. Мога да отстраня тумора, но има опасност топлината от лазера да увреди околните тъкани.

— Разбираш ли риска, Мат? — попита го Клайв.

— Шансът ви да излезете жив и здрав от болницата са четиридесет процента — рече Дитц. — Ако тъканите се увредят, може никога да не дойдете в съзнание.

Щеше да се превърне в инвалид, в тежест за онези, които го обичаха.

— Можеш да започнеш да водиш нормален живот, но, от друга страна, рискът е огромен — предупреди го Клайв.

— Трябва да вземете решение веднага — каза докторът. — Ако туморът нарасне още малко, операцията ще стане невъзможна.

Сега или никога. Някога Мат щеше да каже „никога“ и да напусне този кабинет, но любовта му към Шели променяше всичко. Ако оцелееше, пред тях се очертаваше дълго и щастливо бъдеще. Дом. Семейство. Голямо семейство.

Не беше я питал, но знаеше, че и Шели иска същото.

Усмихна се вътрешно. Някои жени си заслужаваха риска. Той бе открил любовта на живота си. Защо да се задоволява с малко, когато можеше да има повече?

Стига късметът да беше на негова страна.

— Ще се оперирам. Само ми обещавайте да не казвате на Шели всичките тези подробности. Дръжте се така, сякаш няма никакъв риск. И без това много ѝ се събра напоследък. Не искам да се притеснява допълнително.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Първата свободна вечер от множеството такива вечери в живота ми — измърмори Декстър, но така, че Айрини, застанала наблизо, да не може да го чуе.

Това беше най-дългият ден в живота му, помисли си Декс. Мразеше да чака, но краят му вече се виждаше. До час щеше да се е отървал от досадната кучка.

— Това шампанско ли е? — посочи Айрини към хладилната чанта в ръката на Декс.

— Разбира се. Три бутилки от най-доброто. — Беше скрил тейзера на дъното на чантата.

Слязоха до малкия кей пред къщата, където ги чакаше моторницата. Откакто бяха дошли си бяха правили круизи на няколко пъти. Тази вечер Декс имаше намерение да подкара към Кий Уест, Сток Айлънд и Кау Кий, после да заобиколи и да се върне на Сънсет Кий. Тъмнината щеше да улесни задачата му. Никой нямаше да го види, докато се оправя с Айрини.

— Помисли си само — рече Айрини, докато се качваше в моторницата. — Ще се разхождаме и ще си прием шампанското, а през това време парите ни ще продължават да се трупат.

— Точно така. „Риъл Дийл“ е победител.

„Риъл Дийл“ бе името, което бяха дали на уебсайта си в Интернет. Идеята на Айрини се беше оказала брилянтна. В мрежата имаше много подобни сайтове, но Айрини бе наела уебдизайнери, които да разработят множество нови и интересни игри, с които да се привличат клиентите. А най-хубавото от всичко беше, че тя се бе погрижила парите им да отиват директно в една банка на Каймановите острови. Никога нямаше да им се налага да се забъркват в мръсотии, както по време на производството на пиратски софтуер в Сингапур. Този път бизнесът им бе напълно легален. Айрини беше открила вратичка в закона за хазарта, според който хазартните игри по

Интернет не попадаха под ограниченията, които се налагаха на истинските казина.

Колко лошо, че не изпитваше никакви чувства към нея, помисли си той, докато я гледаше седнала насреща му в златистия си бански от две части. Ако я обичаше, животът му щеше да бъде далеч по-лесен. Само че Декс си падаше по блондинките. И по-точно — по една конкретна блондинка.

— А-хой! Хей, Декс! Айрини!

— По дяволите! — Червенокосата напаст, с която се бяха запознали в Залива на полумесеца. Беше взела моторницата на Тревър и сега се движеше право срещу тях.

Декс изключи двигателя и изчака момичето да приближи.

— На разходка ли сте тръгнали? — провикна се Бабълс.

— Да — отвърна Айрини. — Решихме да отпразнуваме пускането на нашия нов уебсайт. Искаш ли да дойдеш с нас?

Боже, един свидетел бе точно онова, от което Декс най-малко имаше нужда!

— Благодаря, но не мога. Трябва да нахраня котките и да свърша някои нещица в къщата. Аз ще съм единствената там тази вечер.

— Къде са останалите? — попита Декстър.

— В Маями на лекар.

— Да не би всичките да са се разболели? — Странно, предната вечер цялата група му изглеждаше в цветущо здраве. С изключение на котарака, разбира се.

— Не. Тревър се обади, за да ми каже, че утре на Мат ще му правят операция.

— Утре! Защо е това бързане?

— Не съм много сигурна — отвърна Бабълс. — Трев е оставил съобщение на телефонния секретар. Доколкото схващам, операцията ще бъде в клиниката на Клайв.

— Сигурно са му се оплели червата — изхили се Айрини.

— Това хич не е смешно — срязва я Бабълс и добави: — Трябва да тръгвам. Снощи Бинго е паднал от някое дърво или нещо от този род.

— Наистина ли? Той добре ли е? — попита Декстър с възможно най-загрижен тон.

— Да. Още е във ветеринарната клиника. Повече се притеснявам за Джигс, да си кажа честно. Бедното животинче не спира да търси приятеля си Бинго и да тъгува за него. Не иска да яде. Докато Бинго се върне, Джигс ще стане кожа и кости.

Голяма трагедия, няма що!

Докато гледаше отдалечаващата се моторница и червенокосото момиче в нея, на Декс му хрумна страхотна идея. Някои хора влизаха в операционната и излизаха оттам с краката напред.

Щеше да е нещастен случай, но съвсем различен от този с Айрини. Само щеше да му се наложи да побърза. Ако операцията на Мат бе планирана за следващия ден, Декс трябваше светкавично да начертае плана си за действие.

— Да отворя ли шампанското? — попита го Айрини.

— Не, не. Дай на мен. — Как, по дяволите, си мислеше, че ще управлява моторница и едновременно с това ще отваря бутилка шампанско? Нямахше значение, не можеше да я остави да отвори чантата и да се натъкне на оръжието. — Поеми руля, Айрини. Време е да се научиш да караш това чудо.

Тя му се усмихна с типичната за нея налудничава усмивка и прекоси палубата.

— Много е забавно! — възкликна, щом ръцете ѝ докоснаха кормилото.

Декс хвана една бутилка и след миг корковата тапа изхвъркна с пукот във въздуха. Наля шампанско в две чаши. Част от плана му бе да повиши количеството алкохол в кръвта на Айрини. Нещастните случаи често ставаха именно след пиянски запои. Докато Айрини поемаше чашата, погледът на Декс се спря върху златистите ѝ сандали с висок ток. Трябваше по някакъв начин да я накара да ги махне, но без да събужда подозрителността ѝ.

— Декс, скъпи, не смяташ ли, че трябва да започнем да подготвяме сватбата си?

Декстър за малко да се задави с шампанското си.

— Разбира се — отвърна той. — Ти се заеми с организацията. Колкото по-скоро се оженим, толкова по-добре.

Това ѝ беше достатъчно, за да се впусне в кроежи за бъдещото щастливо събитие. Направо му наду главата.

Слънцето вече залязваше, когато потеглиха обратно към Сънсет Кий. Минаха покрай Залива на полумесеца и Айрини възкликна:

— Виж! Онова тъпо дребно куче!

Джигс плуваше покрай брега, влачейки след себе си оранжева спасителна жилетка, която най-вероятно бе случайно изпаднала от някоя минаваща наблизо лодка.

— Бедничкият грозник! — продължи тя. — Бас държа, че взема жилетката за онзи рижав котарак, когото следва навсякъде.

— Кучетата не различават цветовете — изсумтя Декс. — Но кой знае — може пък оранжевото да отразява светлината по по-различен начин. На кого ли му пука?

— Да ти кажа честно, малко ми е жал за него.

— Дай аз да карам.

Двамата размениха местата си и Декстър придърпа хладилната чанта близо до себе си. Беше прибрал трите празни бутилки от шампанско вътре, за да скрие тейзера.

Къщата им вече се виждаше. Декстър мислено се поздрави за това, че бе разчел времето си с точност до секундата. Беше достатъчно тъмно, а моторницата на Тревър тъкмо се отделяше от кея на Залива на полумесеца — щеше да мине най-малко час, преди да се върне.

Наоколо нямаше да има жива душа.

Декс изключи двигателя на около двеста метра от брега. Айрини беше пияна от изпитото шампанско — дори не забелязваше, че са спрели да се движат. Гледаше замечтано в отразяващата се във водата луна и се усмихваше. Без съмнение продължаваше да си мечтае за сватбата.

Декс извади тейзера от чантата и го насочи към нея.

— Свали си обувките — нареди ѝ той.

— Какво? — Тя се обърна бавно към него. Погледът ѝ блуждаеше. Супер. Алкохолът в кръвта ѝ щеше да подкрепи версията за нещастен случай.

— Какво става, Декс? — Докато говореше, Айрини автоматично се подчини на инструкциите му и изрита встрани сандалите си. — На какво си играеш?

— Седни на парапета.

— Защо? — попита тя, но отново изпълни нареждането му. — Това истинско оръжие ли е?

Едва успяваше да запази равновесие — ако Декс имаше късмет, кучката можеше да падне и сама.

— Какво става, Декстър? — повторно попита тя.

Устните му се разтегнаха в тържествуваща усмивка:

— Ще те убия.

Мина поне минута, докато смисълът на думите му проникне в пропития ѝ с алкохол мозък.

— Защо?

— Защото искам да изчезнеш от живота ми. Завинаги.

— Но, Декс...

— Преследваш ме още от училище.

— Аз те направих това, което си. Аз поставих началото на „Фокс Ентърпрайзис“ и пак аз наех Зейн да очисти онези двама нещастници в Сингапур. — Гласът ѝ звучеше така истерично, че Декстър за малко да се изхили. Харесваше му да я гледа как се гърчи. — Аз организирах новия ни уебсайт. Обичам те. Винаги съм те обичала.

— Много жалко, защото аз пък никога не съм изпитвал дори мъничко любов към теб. Аз...

— Защо тогава ми предложи да се оженим?

— За да ти затворя човката.

Айрини примигна тъпо, сякаш се чудеше дали да вярва на ушите си. Накрая рече:

— Хлътнал си по Шели, нали? Не си въобразявай, че не съм забелязала как се променяш, когато тази мръсница е наоколо. Но няма да те огрее. Тя е влюбена в Мат. Освен това винаги, когато ѝ се удаде случай ти се подиграва.

— Не ми се подиграва, а флиртува с мен. Тя е жена от класа, не такава като тебе.

— Ооо, моля те! Ти си само един невзрачен дребосък с малки лукави очички. Не знам какво намирам в теб, но мога да се закълна, че Шели никога няма да ти обърне дори грам внимание.

— Аз си имам специален подход спрямо жените.

— Не се заблуждавай, Декс. Плащаш на проститутки, за да те обслужват. Никога не си имал сериозна връзка и никоя жена, освен мен, не е проявявала интерес към теб.

Той насочи дулото към гърдите ѝ.

— Предстои ти да загинеш в резултат на фатален инцидент. Ще изглежда така, сякаш си излязла да плуваш и си се удавила.

— Я не се занасяй. Навремето бях в училищния отбор по плуване, забрави ли?

— Това тук се нарича „тейзер“ — размаха той оръжието под носа ѝ. — Ще те зашемети. Когато цопнеш във водата, ще бъдеш като парализирана. Мускулите и дробовете ти няма да функционират за известно време. Хич не ме е грижа колко добра плувкиня си — когато тялото ти се съвземе от електрическия шок, дробовете ти вече ще са пълни с вода. Ще се удавиш. От полицията ще си помислят, че става въпрос за нещастен случай, а съвестта ми все ще успее да понесе едно убийство.

Декс дръпна спусъка и Айрини политна назад. Тялото ѝ тежко падна и изчезна под водата.

Той изчака известно време, но тя не се показва на повърхност. Перфектно! Декстър включи мотора и потегли с пълна сила към къщата. Всичко бе минало като по вода. Какъв трагичен край за такава талантива жена, подсмихна се той. Никой нямаше да заподозре, че става дума за убийство.

Спря на дока и като си подсвиркуваше, пое към тъмната къща. Единственото, което му оставаше, бе да се обади в полицията и да ги уведоми, че Айрини е изчезнала. Но това можеше да почака до сутринта, реши той.

Сега трябваше да седне пред компютъра си и да открие някакъв особено умен начин да се отърве и от Мат. Когато полицаите го подложеха на разпит, щеше да им каже, че е работил до късно, а после си е легнал; видял е любимата си годеница за последно точно преди вечеря, когато тя е решила да излезе да поплува. Едва на сутринта е разбрал, че тя изобщо не се е връщала.

Беше толкова щастлив, че вземаше по две стъпала наведнъж, докато се качваше по стълбището към втория етаж.

— Свободен! Най-после свободен! — крещеше задъхано той.

Влезе в офиса си и включи компютъра, но след няколко минути установи, че е прекалено развълнуван, за да е в състояние да се съсредоточи. Реши да се качи на плоския покрив, който служеше за тераса. Оттам той и Айрини вечери наред бяха наблюдавали залеза.

Спря до барчето и си сипа чаша уиски. Шампанското беше за мухльовци. Отпи от силното малцово питие и започна да се разхожда по терасата.

От Залива на полумесеца гледката беше къде-къде по-добра, освен това мястото беше много закътано. Там беше Шели. С парите, които Декс щеше да спечели от „Риъл Дийл“, той щеше да е в състояние да ѝ даде всичко, което тя пожелаеше. Изпитваше желание да се грижи за нея, да я глези и закриля. Айрини можеше да се пържи в пъкъла. Декс беше сигурен, че Шели го харесва.

Когато премахнеше Дженсън от пътя си...

Зад гърба му се чу някакъв странен шум. Какво беше това, за Бога? Обърна се назад и сърцето му скочи в гърлото. Ръката му се разтреперан и уискито се разплиска.

— Айрини? Как...

— Тейзерът ти ме зашемети, но аз успях да предпазя дробовете си, глупако. Когато се свестих, доплувах до брега. Отдавна те подозирах, Декс. Този евтин пръстен, който ми даде... фактът, че ме остави да се размечтая на глас във връзка със сватбата също бе подозрителен. Знаех, че замисляш нещо, и когато не гледаше към мен, изсипвах шампанското си зад борда.

— Дявол да го вземе!

Тя приближи. В ръката си стискаше револвер.

— Знаеш, че пропилях половината от живота си покрай теб. И какво получих на среща?

— Беше просто шега — измърмори той.

— Не, не беше. Искаше да ме убиеш, за да си свободен за Шели. Бях наясно с всичките ти машинации и ти в никакъв случай не би рискувал да ме ядосаш, защото по този начин само би ме предизвикал да отида във ФБР и да им изпея всичко. Сега обаче ще си взема онова, което по право ми принадлежи: „Риъл Дийл“. Ще бъда неприлично богата, а ти ще лежиш на два метра под земята.

Жестокият блясък в очите ѝ му действаше по-смразяващо от думите ѝ. Айрини го обичаше; Декс не можеше да повярва, че тя ще го убие. Просто бе решила да му го върне. Да го уплаши до смърт.

— Айрини, скъпа...

— Млъкни, нещастнико! Толкова си жалък. — Тя допря дулото на пистолета до гърдите му. — Знаеш ли, че идеята ти да се отърваваш

от хората, като инсценираш нещастен случай, много ми допадна? Ще се погрижа твоята Шели да загине в резултат на същия инцидент, който ти беше планирал за мен. Ще я зашеметя с тейзера ти и ще се погрижа никога да не се покаже над водата. Но първо ще убия теб.

— Мен ли? — Страхът плъзна по вените му. Тя май наистина щеше да изпълни закана си! — Ти ме обичаш, забрави ли?

— Обичах те. В минало време.

Айрини го смушка с дулото на пистолета и Декстър отстъпи назад. После пак, и пак — докато бедрата му опряха в ниския парапет на терасата.

— Пихме доста шампанско по време на разходката с моторницата — отбеляза тя. — После сме се прибрали тук и ти си продължил да се наливаш. Този път — с уиски. — Лицето ѝ се изкриви в сатанинска усмивка. — Била съм долу в кухнята, когато съм чула ужасния шум. Ти си се подхлъзнал и си паднал от покрива.

Тя неочаквано се приведе и го блъсна с все сила в гърдите. Декс се олюля и се вкопчи в перилата, но дървото поддаде и се счупи. Той усети, че пада надолу. Последното нещо, което видя, бе Айрини. Махаше му за сбогом.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Мат, мислиш ли, че Бабълс е организирала парти? — попита Шели, когато приближиха Залива на полумесеца. Наближаваше полунощ, но цялата къща светеше.

— Възможно е.

Бяха оставили Тревър и доктор Дитц в къщата на Клайв в Кий Уест. На сутринта Тревър щеше да отиде до летището, за да посрещне Емили. Мат се беше обадил на сестра си и тя бе заявила, че в никакъв случай не би пропуснала операцията. Очевидно искаха да оставят Шели и Мат сами за през нощта, но бяха забравили за Бабълс.

Когато спряха на дока, Ейми забеляза Джигс, застанал на брега, вперил тъжен поглед във водата.

— Бинго му липсва — отбеляза тя.

— Тъхъ — отвърна Мат.

От мига, в който беше разбрал, че туморът му може да се оперира с новата апаратура, разработена от доктор Дитц, той се беше затворил в себе си. Ейми бе щастлива, но нещо тревожеше Мат и тя бе почти сигурна, че се досеща какво бе то.

— Притесняваш се какво ще каже сестра ти, когато разбере, че си подновил връзката си с Роушъл Ралстън, нали?

— Ни най-малко.

— Предлагам ти да ѝ кажем истината. И без това ще се притеснява заради операцията — нека ѝ спестим допълнителните тревоги.

— Не. Вече съм обяснил на Емили колко много означаваш за мен. Да изчакаме хората от ФБР да арестуват Декстър и тогава ще разгласим тайната ти. Емили със сигурност ще бъде враждебно настроена спрямо теб, но ти не ѝ обръщай внимание. Сестра ми е с буен темперамент.

— Ябълката не пада по-далеч от дървото — засмя се Ейми. — И ти не си от най-кротките.

Не искаше да спори с него, затова забърза по алеята, водеща към входа на къщата. Вътре светеше, но от Бабълс нямаше и следа.

— Какво ли може да ѝ се е случило? — обърна се тя към Мат.

Той сви рамене. Беше му все тая. Чувстваше се ужасно уморен, досети се Ейми. Случаят с Бинго, а после ранният полет до Маями и продължителните изследвания го бяха изтозили. Дори не беше имал сили да изрази радостта си от възможностите, които му предлагаше доктор Дитц. Всички бяха много впечатлени от немския специалист, но реакциите на Мат бяха сдържани.

— Какво ще кажеш да си починем, а?

Започна да изгася лампите в кухнята, оглеждайки се за бележка от Бабълс. Нищо. Нямаше съобщения и на телефонния секретар. В стаята на момичето светеше, но то не беше вътре.

В един момент Ейми осъзна, че Мат не я беше последвал. Върна се в кухнята и го видя да стои на терасата, прегърнал Джигс. Приказваше на малкото кученце и макар, че Ейми не чуваше думите му, тя знаеше какво казва.

От Мат щеше да излезе невероятен баща. Не, че ѝ беше предложил да се омъжи за него, сети се тя, но това не променяше нещата.

— Мат — Ейми приближи до него. — Хайде да си лягаме.

Той се обърна към нея, пусна Джигс на земята и кученцето моментално се озова до водата.

— Не искам да спя. Аз...

— О! Върнали сте се! — прокънтя гласът на Бабълс откъм кухнята. Миг по-късно тя вече бе при тях, бърборейки задъхано: — Няма да повярвате какво се случи! Нещо ужасно! Ама наистина ужасно!

— Колко ужасно може да бъде, след като се усмихваш? — повдигна вежди Мат.

— Усмихвам се, защото току-що се запознах с най-невероятния мъж, който можете да си представите! Той е долу при къщичките. Разпитва всички. — Тя прокара език по изпръхналите си устни и металното топче проблесна на лунната светлина. — Декстър Фокс е мъртъв.

— Какво? — извикаха Ейми и Мат в един глас.

— Паднал е от покрива и си е счупил врата. Айрини веднага се обадила на 911, но било прекалено късно. Докторите казаха, че е

починал веднага.

Декстър беше мъртъв. Мозъкът ѝ отказваше да възприеме този факт. Странна примитивна тревога човъркаше съзнанието ѝ. Нещо не беше наред.

Хвърли бърз поглед към Мат. В мига, в който очите им се срещнаха, Ейми разбра, че той си мислеше за същото. На този свят определено имаше хора, които заслужаваха да умрат, но точно те обикновено не ставаха жертви на нещастни случаи.

— Защо са разпитвали и теб? — попита Мат.

— Защото видях Декстър и Айрини малко преди залез-слънце. Бяха в моторницата си и се наливаха с шампанско. По-късно — вече се беше стъмнило — видях Джигс да плува покрай брега и...

— Джигс е плувал? — не се сдържа и я прекъсна Ейми. — За пръв път го чух да лае снощи, когато приятелят му Бинго пострада, а ето, че сега и плува. Много странно.

— Продължава да търси Бинго — отбеляза Мат.

— Както вече казах, забелязах Джигс да плува във водата. Влачеше тази спасителна жилетка към брега. Точно тогава видях Декс и Айрини. Изглежда аз съм последната, която е видяла Декстър Фокс жив, като изключим Айрини, разбира се.

— Имало ли е някакви свидетели на инцидента? — попита отново Мат.

Бабълс поклати отрицателно глава:

— Айрини казва, че са се прибрали вкъщи едва след като са пресушили и трите бутилки шампанско. Качили се на покрива, за да се насладят на светлините на Кий Уест. Декс си сипал уиски. Айрини си отбелязала наум, че годеникът ѝ е пил прекалено много и слязла до кухнята, за да вземе нещо за ядене. Точно тогава чула шума, предизвикан от удара на тялото в земята.

Мат хвана Шели за ръката и каза:

— Да отидем до града. Тук е твърде депресиращо. — Двамата тръгнаха към дока, а Бабълс подвикна след тях:

— Ей, ами мен къде ме оставяте?

— По-добре да си вкъщи, Бабълс. Онзи симпатяга може да реши да те потърси — отвърна ѝ Мат.

— Какво става? — попита го шепнешком Ейми.

Той ѝ отговори едва след като се качиха в моторницата и потеглиха към Кий Уест:

— Не вярвам на версията на Айрини. Трябва да говорим с агентите от ФБР. Нали наблюдаваха къщата? Сигурно знаят какво точно е станало.

— Съгласна съм с теб, но какво значение всъщност има? Мъртвият си е мъртъв, а аз отново съм Ейми Конрой.

— Нека първо да се свържем с ФБР, после ще решим какво да правим.

Използваха един уличен телефон на Сънсет Пиър. Мина доста време, преди Скот Филипс да вдигне слушалката.

— Какво, по дяволите, става? — извика Мат без предисловия.

— Дженсън, не биваше да отвеждаш Ейми в Маями, без да си ни уведомиш.

— Бяхме там за няколко часа — информира го Ейми. — Мислехме да ви се обадим от летището, но не ни остана време. Знаеш ли какво се е случило с Декстър?

— Да, разбрахме за инцидента. Е, това спестява доста пари на данъкоплатците.

— Значи приключвате с разследването? Мога ли отново да си бъда Ейми Конрой?

— Не бързай. Може да организираме процес срещу Айрини. Ще знаем със сигурност след няколко дни.

— Подозирам, че тя е убила Декстър — каза Мат.

— Ще прегледаме записите си и ще уведомим полицията, ако открием нещо подозрително.

— Нали уж наблюдавахте къщата през цялото време? Не знаете ли какво е ставало там?

— Не. Собственикът на сградата, в която сме отседнали, получи анонимна заплаха за бомба и всички бяхме евакуирани. Току-що влизаме обратно в стаята си. Ще ни отнеме малко време, докато прегледаме дисковете, но първо ще отидем до местопроизшествието, за да проверим версията на Айрини Хенсън.

— В такъв случай ще ви се обадим сутринта, за да видим дали има някакви проблеми. Около пет.

— Хей, това е много рано!

Ейми се намеси и с няколко думи обясни защо Мат трябва да бъде в клиниката на Клайв Бъроуз в шест часа сутринта.

— Добре тогава, звъннете ми. Надявам се, че ще мога да ви кажа нещо конкретно.

Мат обгърна раменете на Шели с ръка и насочи моторницата към къщата на Тревър. Минаваше полунощ. На следващата сутрин трябваше да се яви в клиниката в шест, за да го подготвят за операцията. Щеше да разполага с един-два часа между подготвителните процедури и самата операция, през които да разговаря със сестра си и приятелите си. Можеше да се окаже, че това е цялото време, което му бе останало да живее. За сметка на това пък жената, която обичаше, щеше да е до него до самия край. Как му се искаше да е сигурен, че нищо не заплашва Шели!

Тя го гледаше тревожно, но той не можеше да сподели с нея страховете си от предстоящата интервенция.

— Когато отразявах разкриването на някое престъпление, полицаите често заявяваха, че постигнатите успехи до голяма степен се дължат на вътрешното им чувство — започна Мат, колкото да разпръсне надвисналото мълчание. — В този случай мога да кажа същото и за себе си. Нещо ми подсказва, че смъртта на Декстър не е случайна.

— Айрини беше влюбена до полуда в него. Трудно ми е да повярвам, че може да го е убила.

— Не съм съгласен. Тя е от онези жени, които е по-добре да не ядосваш. Ако Декс я е вбесил с нещо... Кой знае?

Спря моторницата на кея и здраво завърза въжетата — тази вечер беше ветровито, не му се щеше на сутринта да се събуди и да установи, че лодката е заплувала към Мексико.

— О, Боже! Бабълс беше права. Ето го Джигс — плува! Не мога да повярвам колко много се е променил.

Мат се взря в тъмното. Бинго обикновено ловуваше покрай брега, а кученцето навлизаше доста навътре във водата.

— Изглежда, иска да стигне до онзи предмет. Прилича ми на парче дърво или нещо от този род.

— Сигурно продължава да се надява, че ще открие приятеля си — замислено рече Шели и skoчи на дока.

— Ела тук, Джигс! — повика го Мат. — Насам, момчето ми.

Изчакаха животинчето да излезе на брега. Джигс застана пред тях, отърси мократа си козина и ги изпръска с вода.

— Да вървим, Джигс. Ще се поразходим на лунна светлина.

— Мат, не трябва ли да си починеш?

— Не. И без това няма да успея да заспя.

Тръгнаха по мекия пясък, а Джигс се заклатушка подире им. Когато стигнаха до храсталака, кученцето изведнъж се спря, подуши наоколо и се шмугна в храсталака.

— Джигс, не прави това — ще се изгубиш. — Ейми отчаяно извърна очи към Мат.

— Какво да ти кажа? Това куче нещо се е побъркало — сви рамене той.

Тръгнаха обратно към къщата.

— Да седнем на тревата и да започнем да броим звездите... или нещо такова.

— О, Мат, не ми казвай, че в момента си мислиш за секс.

— Хей, не сме го правили от двадесет и четири часа! Това е истински рекорд по въздържание за нас!

Излегнаха се по гръб на поляната. Ейми сложи глава на гърдите му. Как му се щеше да можеше да спре времето!

— Много те обичам — каза Ейми, срещайки погледа му.

— Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога — отвърна задавено Мат.

Целуна я. Ако не го беше направил, щеше да загуби контрол над емоциите си и да се разплаче. Преди да е успял да си поеме въздух, Ейми плъзна език в устата му. Тялото му потръпна от желание.

— Хей, ако не внимаваш, можеш да се простиш с аматьорския си статус! — подхвърли ѝ той.

— Аз бях просто една неопитна девственица, когато ти се появи с валсова стъпка в живота ми — засмя се тя и отново впи устни в неговите.

След минута дрехите ѝ лежаха на тревата, а пръстите ѝ сръчно смъкваха ципа на панталоните му.

— Този път ще бъда отгоре — заяви Ейми.

Мат нямаше нищо против. Забавляваше се да я наблюдава как го разсъблича.

— Толкова по въпроса за любовната игра — подразни я той.

— Защо да губим време?

Права беше, не можеха да си позволят да губят нито минута. Когато се отпуснаха на тревата, обзети от сладостно изтощение, Мат реши, че е време да си поговори с нея.

— Утре ще бъде много напрегнато — започна той. — Ще ме подготвят за операцията, а сестра ми също ще бъде там. Както и Тревър и Клайв. Няма да мога да говоря с теб насаме.

— Знам. — Тя се извърна и го целуна по едната страна. — Ще ти пожелаем късмет още сега. Не забравяй, Мат: характерът определя съдбата. Твоят истински характер се прояви в момента, в който остана до леглото на една безпомощна жена, независимо от факта, че тя бе заплашила да отнеме живота на сестра ти. Всичко ще бъде наред, ще видиш.

— Вероятно — кимна той. — Въпреки това искам да ми обещаеш нещо.

— Не говори така. Плашиш ме.

— Скъпа, чуй ме — никоя операция не дава сто процента гаранция. Ако нещо се случи, искам да ми обещаеш, че няма да скърбиш дълго по мен. Не си видяла нищо от този живот — искам да започнеш да го живееш истински и да му се наслаждаваш.

— Без теб?

— Има стотици страхотни мъже. Обещай ми, че ще позволиш на някой друг да те обича така, както те обичам аз. Не се спирай и не отблъсквай хората, не тъгувай за мен и за времето, което двамата с теб сме прекарвали. Искам да се влюбиш в някой друг, ако аз умра.

Тя протегна ръка и докосна лицето му с върховете на пръстите си.

— Мат, без теб животът ми няма смисъл. От мига, в който чух гласа ти в онази болнична стая, се влюбих в теб. Нищо, нищо не е в състояние да промени чувствата ми към теб — нито времето, нито разстоянието, нито дори смъртта. Не разбираш ли, че си единствен за мен?

Той я прегърна и я притегли към себе си. Думите засядаха в гърлото му:

— Ако нещо се случи с мен, помни, че никога не съм обичал някого толкова силно. Смъртта няма да промени този факт. Духът ми ще бъде с теб. Завинаги.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дори чайките още спяха, когато на следващата сутрин двамата потеглиха за Кий Уест. Ейми поглеждаше крадешком към Мат — изглеждаше прациящ от здраве. Сякаш нищо не би могло да го притесни. И все пак — предната вечер той се беше тревожил. За нея. Силата на чувствата му я беше поразила. Познавах се отскоро, но Ейми имаше чувството, че двамата са заедно, откакто се помнят. Не можеше да си представи живота без него, нито пък искаше да мисли за подобен развой на събитията. Предпочиташе да гледа напред към бъдещето. Тяхното общо бъдеще.

— Да видим какво ще ни кажат от ФБР — рече Мат, когато слязоха на кея.

— С малко повече късмет още днес ще мога да кажа на сестра ти коя всъщност съм.

Набраха номера на Скот Филипс.

— Огледахме терасата — осведоми ги той. — Единственото нещо, което не се връзва с версията за нещастен случай, е, че Декстър е изпуснал пълната с уиски чаша по средата на терасата, а не до парапетите, както би могло да се очаква.

— Мислите ли, че е възможно Айрини да го е блъснала? — попита Ейми.

— Не е изключено.

— Какво показват записите? — намеси се Мат.

— Нищо особено. Устройството ни е уловило разговорите на терасата, но записът не е ясен. Следва обаждането на Айрини до Бърза помощ. Изпратихме неясния запис в Маями за анализ. До довечера ще сме получили резултатите.

— Означава ли това, че трябва да продължавам да се представям за Шели Ралстън?

— Да. Може да започнем дело срещу Айрини. Ти ще си главният ни свидетел. Имаме нужда от теб.

Затвори телефона и хвана такси за клиника „Бел Еър“.

— Чудя се дали е възможно хората да разберат, че са подслушвани — подхвърли Ейми.

— Разбира се, че е възможно. Ако човек е достатъчно умен, може да си монтира специално устройство към телефона си, което да го предупреждава за наличието на скрит микрофон. Предполагам, че Декстър не се е притеснявал от агентите на ФБР.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат на пръв поглед — каза Ейми. — Може на онази тераса да се е случило още нещо, за което никой не подозира.

— Права си. Аз бях сред групата журналисти от „Експозе“, които отразяваха подробностите около смърт на Макс Бейсингър.

— Спомням си този случай: петролен магнат умира, докато наблюдава как една известна актриса прави секс с друг мъж.

— Такава бе официалната версия — каза Мат, смръщвайки вежди. — Впоследствие се оказа, че смърт на Бейсингър има връзка с друг съмнителен случай. Само шериф Зак Колтър се досещаше за истината. След като го интервюирахме, се поразровихме надълбоко и стигнахме до сензационни разкрития.

— Бас държа, че и този път ще стане така. Падането на Декстър от покрива не е просто нещастен случай.

Таксито спря пред централния вход на клиниката. Мат и Ейми слязоха и хванати за ръце тръгнаха към вратата.

— В пластичната хирургия май има повече пари, отколкото съм допускал — отбеляза Мат, щом се огледа наоколо.

— Чакай само да видиш как изглеждат стаите на болните! Като апартаменти в петзвезден хотел.

На рецепцията ги посрещна същата красавица, която бе направила силно впечатление на Ейми при първото ѝ посещение тук. Жената им обясни накъде да вървят.

— Ще те видя отново, нали? — попита го Ейми, спирайки по средата на дългия коридор. — Ще можем да си поговорим преди операцията.

— Няма да сме сами. Да си вземем довиждане сега.

— Снощи го направихме, нали? — Стараеше се да бъде смела, макар сълзите да напиреха в очите ѝ. — Обичаме се. Ти правиш това в името на нашето съвместно бъдеще.

Тя срещна погледа му. Опита се да му каже нещо успокояващо, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Мат я прегърна и докосна устните ѝ със своите, после се отдръпна, загледа се в нея и рече:

— Скъпа, нямаш представа колко много те обичам. — Обърна се рязко и пое надолу по коридора, без нито веднъж да погледне назад.

— Всичко ще бъде наред — прошепна на себе си Ейми. — Няма основание за тревога.

Бавно тръгна към фойето, в което чакаха близките на пациентите. Въздухът бе наситен с аромат на рози. Наоколо бяха пръснати меки дивани и фотьойли. На една от стените бе монтиран огромен телевизионен екран. Ейми имаше чувството, че се намира във всекидневната на някой богаташки дом, а не в болнично заведение. Приблужи до прозореца и се загледа навън. Малките вълнички плавно приближаваха към брега и умираха в златистия пясък. Операцията на Мат бе насрочена за единадесет и щеше да продължи три часа. После трябваше да минат още два или три часа, за да го преместят от интензивното отделение в нормална стая. Три часа или хиляда години...

— Шели, тук сме — чу зад гърба си гласа на Тревър и се обърна. Дори и да не знаеше, че Тревър има намерение да посреще сестрата на Мат на летището, пак щеше да се досети, че жената до него е Емили. Тя и Мат много си приличаха. Същите тъмни очи, същата гъста черна коса, същият нос и леко квадратна челюст — разбира се, в по-мек, по-женствен вариант.

Когато погледите им се срещнаха, тя разбра, че Емили я мрази.

— Още не е късно да се откажеш — каза Клайв, преди да вкарат Мат в операционната.

— Нямам подобно намерение — отвърна Матю. — Само искам преди това да видя сестра си и Тревър.

— Добре, ще ги доведе — кимна Клайв.

Няколко минути по-късно Емили се втурна в стаята и извика:

— О, Мат! Направо съм изпаднала в шок. Не мога да повярвам, че се каниш да го направиш!

— Ем, успокой се. — Той потупа с длан по матрака на леглото си. — Седни за малко.

Тя се подчини, а в очите ѝ напиха сълзи:

— Имаш година... Ако не и повече. Защо не се наслаждаваш на времето, което ти остава? Защо?

— Говори ли с нея?

— Шели ли имаш предвид? Да, разменихме няколко думи. Изглежда ми по-различна отпреди, но пък съм я виждала един-единствен път — когато ме нападна. Никога няма да забравя как ме заплашваше, че ще ме убие.

— Има много неща, които не знаеш.

Искаше му се да може да ѝ разкаже всичко, но не биваше да поставя живота на Ейми в опасност. Един от най-големите му страхове, свързани с операцията, бе, че можеше да умре и да не бъде до нея, за да я защити, ако се наложеше.

— По телефона ми каза, че я обичаш. Защо тогава не прекараш следващите няколко месеца с нея, вместо да поемаш риска с тази операция?

— Защото няколко месеца не са ми достатъчни. Искам да прекарам живота си с нея. Не разбираш ли? Това е единственият ми шанс. Рискът е голям, разбира се, но си заслужава.

Емили бавно кимна. Сълзите се затъркаляха по страните ѝ:

— Мисля, че те разбирам. Но защо не обсъди опасностите с Шели? Нейното мнение не е ли от значение?

— Не. Става дума за моя живот. Ако знаеше колко е рисковано, тя щеше да се опита да ме спре.

— Трябва да ти кажа нещо — рече Емили и се усмихна през сълзи. — Аз... Аз... Ще си имам бебе.

— Хей, това е страхотно! — Мат знаеше колко силно копнееше тя за детенце. — Значи ще ставам чичо, а?

Изведнъж се спря. Може би никога нямаше да види бебето. Детето щеше да расте, но той можеше да не е там, за да му се радва.

— Един ден ти също ще имаш деца. Ще прекарвате ваканциите си в нашата къща в Нантъкет — каза Емили и Мат отбеляза наум, че сестра му не включи името на Шели в предстоящата семейна идилия.

— Да — кимна той. — Виж, за всеки случай искам да ти кажа... колко много означаваш за мен. Ти ме отгледа.

— Ти сам се отгледа.

— Добре де, добре. Онова, което всъщност искам да ти кажа, е, че съм ти благодарен за подкрепата, която винаги си ми оказвала. Без теб никога нямаше да се запиша в Йейл и да стана това, което съм.

— Ти беше невероятно умен, Мат. Бях само на осемнадесет години — достатъчно голяма, за да ти стана настойник, но не дотам опитна, че да се справя с един див тийнейджър.

— Ти се жертва. Постъпи в държавен колеж и започна работа на две места, за да можеш да ме издържаш. Благодаря ти, Ем — наклони се към нея и я целуна. — Нека Бог благослови теб и бебето.

Забеляза, че Тревър е застанал на прага и неловко пристъпва от крак на крак. Очевидно не знаеше как да прекъсне срещата между брата и сестрата.

— Тръгвай, Ем — подкани я Мат. — Ще се видим довечера.

Емили го прегърна и рече:

— Няма да си вземам довиждане с теб. Сигурна съм, че ще се справиш. Трябва да оцелееш, Мат!

Тревър гледаше разтревожено приятеля си. Очевидно Клайв му беше казал колко рискована бе операцията.

Щом Емили излезе, Трев пристъпи в стаята, изправи се до леглото и рече:

— Мат, ти си единственото семейство, което имам. Не искам да ти се случи нищо лошо.

— Нищо няма да ми се случи, Трев, но ще се чувствам по-спокоен, ако знам, че си щастлив.

— Щастлив? — Тревър вдигна вежди. — Връзката ми с Клайв ли имаш предвид?

— Че какво друго?

— Да. Много съм щастлив. Ще сключим брак възможно най-скоро.

— Но това е страхотно! Радвам се за теб. — Мат се усмихна и си каза, че първото нещо, което ще направи, щом излезе от болницата, е да купи пръстен за Ейми. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Кажи. — Тревър приседна на леглото — там, където допреди минута бе седяла Емили.

— Ако нещо... се случи с мен и аз не се събудя, искам да съм сигурен, че някой ще се погрижи за Шели.

— Разбира се. — Очите на Тревър се насълзиха. — Ще бъда до нея, не се тревожи.

— Благодаря ти. Има още нещо, което държа да ти кажа: ти си ми като брат. Искам да ти благодаря за всичко, което си направил за мен.

— О, Мат! Аз съм този, който трябва да ти благодаря. След като семейството ми се отвърна от мен, ти беше човекът, който ме спря, когато ми идеше да посегна на живота си. Задължен съм ти до гроб.

В стаята влезе една сестра. В ръката си държеше спринцовка.

— Ще ви сложа това, а после ще ви откараме в операционната — рече тя.

Иглата се заби в ръката му и няколко секунди по-късно Мат усети как погледът му се замъглява.

— Не искаш ли да се видиш и с Шели? — чу гласът на Тревър.

— Вече си взехме довиждане с нея.

Тревър крепко го прегърна и подсмръкна, опитвайки се да сдържи сълзите си.

О, Господи, не беше имал представа колко трудно щеше да се окаже всичко това!

— Кажи на Шели, че страшно много я обичам. Нямах представа какво е любов, преди тя да се появи в живота ми.

Откакто бе излязла от стаята на брат си, Емили не беше спряла да плаче. Не си беше направила труда да каже на Шели дори една дума. Седеше на възможно най-отдалеченото място и подсмърчаше.

Тревър се зададе откъм коридора. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Приблужи и се отпусна тежко в креслото срещу Ейми. Извади носна кърпа и избърса очите си с нея.

— Защо си толкова разстроен? Ако Мат не си направи операцията, той ще умре. Трябва да си доволен, че приятелят ти има такъв шанс.

Трев вдигна глава и я погледна.

— Права си. Това е едничката му възможност за спасение.

— Не бива да губим вяра. Утре Мат ще излезе жив и здрав през тази врата.

Риданията на Емили се засилваха с всяка следваща дума, излязла от устата на Ейми. Защо и двамата бяха толкова притеснени? Мат не я беше излъгал, когато ѝ беше казал, че няма причина да се очакват усложнения, нали?

— Тревър, при прилагането на този нов метод няма особено голям риск, нали?

Трев отбягна погледа ѝ.

— О, Господи! Мат не би... Не може да ме е излъгал!

— Т-т-той го направи заради теб. — Омразата в гласа на Емили беше повече от очевидна.

— Какво е направил заради мен? Трев, моля те, кажи ми!

— Кажи на тази глупачка какво е направила, Тревър — проплака Емили. — Туморът е прекалено голям, за да има гаранции, че операцията ще бъде успешна. Мат не искаше да те притеснява, но има голяма вероятност той да не оцелее.

Мили боже, какво беше направила!

— Брат ми можеше да се порадва на още една цяла година — задъхано рече Емили. — Но той искаше да прекара живота си... С теб. Не знам как си успяла да го...

Ейми не чу останалото. Сигурно още не беше късно! Тя скочи от мястото си и се спусна към операционната. Защо? Защо? Защо?

Нищо чудно, че Емили я мразеше. Та тя самата се мразеше! Как бе възможно да е такава егоистка?

Беше настояла Мат да поеме този риск. Думичката „експериментален“ метод трябваше да изостри вниманието ѝ, да я постави нащрек. Но не! Беше го подтикнала към тази крачка, която всъщност бе крачка към смъртта.

Когато наближи операционния блок, видя Клайв да минава през летящите врати.

— Спри доктора! Не бива...

— Страхувам се, че е прекалено късно, Шели. Операцията вече започна.

— Клайв, той не ми каза колко рисковано е всичко това! Ако знаех, никога нямаше да го оставя да се оперира.

Клайв обгърна раменете ѝ с ръка и рече:

— Изборът беше лично негов, Шели. Не ни остава нищо друго, освен да се молим.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Не може да е чак толкова късно! — проплака отново Ейми.

— Недей непременно да очакваш най-лошото — посъветва я Клайв. — Операцията може да се окаже успешна.

Младата жена тръгна надолу по коридора. Тревър и Емили продължаваха да седят във фойето. Разговаряха.

— Доктор Дитц вече е започнал — каза им Ейми.

— Ако Мат умре, вината ще бъде твоя — с омраза произнесе Емили.

— Емили, това е изборът на Мат, а не...

— Не знам как тази жена е успяла да му влезе под кожата, но това е факт, Тревър. Когато тръгваше от Ню Йорк, той не можеше да я понася, а сега твърди, че е безнадеждно влюбен в нея. Точно тя го е подтикнала към тази опасна операция.

Усети, че цялото ѝ тяло отмалява. През годините, които бе прекарала в кожата на Звяра, Ейми бе избягвала околните; не знаеше как да реагира при подобна открита конфронтация.

— Шели е добър човек — защити я Тревър.

Говореха за нея така, сякаш не присъстваше.

— Готова съм да се обзаложа, че тази алчна кучка е успяла да убеди Мат да промени застраховката си.

— Мат никога не е споменавал за застраховка — опита се да се намеси в разговора тя.

— Никога не е споменавал и какъв риск поема, така ли?

Отказваше да търпи злостните атаки на тази жена. Щом животът на Мат бе в опасност, тогава нямаше смисъл да крие истината за себе си.

— Упреквайте ме колкото си искате заради това, че съм уговорила Мат да си направи операцията, но не смейте да ме обвинявате, че искам да забогатяя от смъртта му. — Отпусна се на стола срещу дивана, на който седяха Емили и Тревър и продължи: —

Името ми не е Роушъл Ралстън. Казвам се Ейми Конрой. Бях включена в програмата за защита на свидетелите. Ето защо...

— О, моля те! — Емили скочи от мястото си и започна да кръстосва нервно из фоайето. — Не очаквай от мен да повярвам на тези измишльотини. Ти си ненормална. Излезе на среща с брат ми един-единствен път, а после разпространи наляво и надясно, че двамата с него имате сериозна връзка. Да не говорим за всички невероятни истории, които разправяше за неща, които никога не са се случвали.

— За първи път срещнах Мат след катастрофата. Той ме помисли за Шели.

Емили се извърна рязко и я погледна право в очите:

— Ако това беше вярно, Мат щеше да ми каже. Разговаряхме за теб, но той не спомена нищо подобно. Лъжеш!

— Искаше да ме предпази. Имаше хора, които желаеха смъртта ми. Можеха да ме убият, ако дори само за секунда допуснеха, че не съм Шели.

— Ти си напълно побъркана. Следващия път ще се опиташ да ни убедиш, че извънземните те принуждават да вършиш всичките тези откачени неща. Мен ако питаш, бих се обадила в...

— Емили, успокой се. — Тревър стана и хвана Ейми под ръка. — Да излезем навън.

Когато се озоваха насаме, Тревър спря и рече:

— Виж, Емили е на ръба на нервна криза. Когато майка им умря, тя се грижеше за Мат. Готова е да го защитава със зъби и нокти.

— Казвам истината, Тревър. Името ми е Ейми Джойс Конрой. Присвоих си самоличността на Шели, когато тя загина в онази катастрофа.

Лицето на Тревър прие объркано изражение.

— Но полицаят каза, че са идентифицирали другата жертва и със сигурност са установили, че тя е...

— Въпросният полицай ти беше непознат, нали? Всъщност името му е Скот Филипс, специален агент под прикритие от ФБР. Той се постара да ми осигури възможно най-сигурна защита.

Тревър бавно кимна:

— Мат е знаел всичко това, нали? Затова изприказва всичките онези измишльотини за пръстена от „Тифани“ и така нататък.

— Точно така. Мат ме прикриваше. Не е казал нищо на Емили, за да ме предпази.

— Още ли си в опасност?

— Не, не мисля, но те моля за момента да не казваш на никого за това.

— Обещавам. Странно, но през цялото време си имах едно наум. Ти по никакъв начин не се покриваше с първоначалното описание на Мат за Шели.

— О, Тревър, толкова го обичам! Аз...

— Знам. Наистина мисля, че си добър човек. Най-добрият. Ти ми помогна да понеса по-леко смъртта на майка ми. Остави ме аз да се оправям с Емили. Защо не отидеш у дома? Имаш нужда да си починеш и...

— Не мога да си тръгна оттук. Не мога да оставя Мат.

— Операцията ще продължи няколко часа. И ако ми позволиш да го кажа — изглеждаш ужасно! Нали не искаш Мат да те види в този вид, когато отвори очи?

Не беше спала от четиридесет и осем часа, но въпреки това не вярваше, че ще може да заспи.

— Не ме интересува как изглеждам. Искам само Мат да бъде добре.

— Остави ме насаме със сестра му. Ще се постарая да я убедя, че казваш истината.

— Не мога да си тръгна. Ще изчакам...

— И си съгласна да изтърпиш още нападки от страна на Емили? Отиди си вкъщи, а когато приключи разговора си със сестрата на Мат, ще ти се обади да дойдеш.

— Добре — съгласи се неохотно тя. — Ще видя какво става с Джигс. Напоследък се държи много странно. После ще се върна.

— Не бързай толкова. Доктор Дитц ни каза, че ще трябва да работи изключително бавно и внимателно, помниш ли? Просто ми се обади и аз ще ти кажа докъде е стигнала операцията.

— Добре — кимна Ейми. — Моля те, накарай Емили да разбере, че нямам вина.

Остави Тревър и бавно закрачи навън.

Ако беше научила нещо след смъртта на майка си, то беше как да преоткрие себе си и завинаги да обърне гръб на Звяра. Човек можеше

да поеме по хиляди пътища, но пътят, по който Ейми бе поела минаваше през цялата страна. Накрая я беше отвел до мястото, което тя би могла да нарече свой дом.

Кий Уест. Кътче от рая.

Тук бе срещнала мъжа, в когото се беше влюбила. Мат беше нейният подарък от съдбата. Но може би в момента изтичаха последните часове от живота му. Защо не ѝ беше дал шанс да се сбогува истински с него?

Спря и се загледа в безбрежната шир на океана. Тревър бе прав. Беше по-добре да се оттегли, докато Емили повярваше, че тя е Ейми Конрой, а не тежък психиатричен случай.

Хвана водното такси за Сънсет Кий. Беше доволна, че е единствената пътница в малкото корабче — така можеше да остане сама с мислите си.

Подмина къщата, която бяха наели Декстър и Айрини. Мястото изглеждаше опустяло. Счупеният дървен парапет на терасата още не беше поправен. Подтиквана от любопитството си, Ейми приближи към къщата. Забеляза тебеширените очертания по земята — там, където бе лежало мъртвото тяло на Декстър.

— Дали Айрини не го е убила — измърмори полугласно тя. Струваше ѝ се малко вероятно. Айрини беше луда по Декстър. И все пак понякога хората правеха странни неща. Тя например никога не бе допускала, че Мат може да премълчи за опасността от операцията, но това бе факт, нали така?

Обърна се да си ходи. Стори ѝ се, че щорите на един от прозорците леко помръднаха.

Не се страхуваше от Айрини, но точно сега не искаше да си навлича допълнително неприятности. Трябваше да се концентрира върху Мат. Може би нямаше да е зле да се обади на агент Филипс и да го предупреди, че се е прибрала в Залива на полумесеца.

Щом стигна до къщата на Тревър, установи, че входната врата е отключена, както обикновено.

— Бабълс? Тук ли си?

Никой не ѝ отговори. Тя тръгна към масичката, на която обикновено си оставяха съобщения. Нищо. Набра номера на болницата.

— Още обработвам Емили — осведоми я Тревър. — Инат е като брат си. Мисли, че си успяла да ме заблудиш. Трябва ми още малко време.

Разбраха се да му се обади още веднъж, преди да потегли обратно към клиниката. Дори и Емили да не повярваше на историята ѝ, Ейми нямаше намерение да остава вкъщи. Трябваше да бъде близо до Мат.

Знаеше, че не бива да използва телефона на Трев за разговори със Скот Филипс, но въпреки това набра номера на агента. Никой не отговори.

Излезе на терасата. Съзря Джигс във водата. Отново.

— Джигс. Джигс. Ела тук, момчето ми.

Стори ѝ се, че кучето носи в устата си някакъв предмет от стиропор. Плуваше с все сила — сякаш от това зависеше живота му.

Ейми седна на тревата — там, където бяха лежали с Мат предната вечер — и прошепна:

— Моля те, Господи, спаси живота му. Готова съм на всичко, само и само Мат да живее. Дори съм готова отново да се превърна в Звяра!

Отпусна се по гръб на поляната и примижа срещу слънцето. Какво ѝ беше казал Клайв? Че не им оставаше нищо друго, освен да се молят?

— Господи, спаси Мат, моля те! — зашепнаха устните ѝ. Повтаряше думите отново и отново, като мантра. Не беше сигурна колко време е прекарала така, гледайки към небето и отправяйки молитви към Бога. Звънът на телефона я върна към реалността. Втурна се към къщата. Пътюм забеляза, че Джигс е извадил предмета на брега и отново се е спуснал във водата.

Когато стигна до телефона, секретарят вече се беше включил, приемайки съобщението:

— Обаждаме се от ветеринарната клиника. Трябва незабавно да дойдете да си приберете котарака.

Ейми вдигна слушалката:

— Ало? Да не би Бинго да ви създава проблеми?

Жената изпусна отчаяна въздишка:

— Не може да се спре на едно място. Непрекъснато съска и фучи, и се мята в клетката като ранен звяр.

— В момента никой не може да дойде за него. Може би...

— Трябва да дойдете. Ако Бинго не се успокои, има опасност да се нарани още повече.

— Не може ли да му дадете успокоително?

— Той е толкова натъпкан с лекарства, че докторът се опасява да не му дойде прекалено много. Не може ли някой да дойде и да го отведе у дома? Котките се чувстват много по-добре в позната за тях среда.

Ейми хвърли поглед към часовника на китката си и вътрешно простена. Имаше още много време до края на операцията: Можеше да прибере Бинго и да се върне в болницата по-рано от необходимото. Оранжевият котарак беше любимецът на Тревър — да върне Бинго у дома бе най-малкото, което би могла да направи за Трев.

— Ей сега ще дойда — каза тя на жената.

Докато бързаше към кея в другия край на острова се питаше какъв беше смисълът хората да стоят в болницата и да чакат — понякога часове наред — докато получат някакви новини за близките си. Сигурно вярвах, че с присъствието си помагат на болния, макар в повечето случаи той да не осъзнаваше, че те са близо до него. Почувства се виновна, че е изоставила Мат. Ами ако нещо се случеше, докато нея я нямаше?

Водното такси тъкмо тръгваше, но капитанът я видя и спря, за да я изчака.

— Хей, Шели!

Огледа се наоколо. Беше Кайл — той също бързаше към платформата, за да не изпусне малкото корабче.

— Здравей, Кайл.

Той не знаеше за състоянието на Мат, а Ейми не беше сигурна, че може да говори за това, без да се облее в сълзи.

— Накъде си се запътила? — попита я Кайл, помагайки ѝ да се качи в корабчето.

— Отивам да прибера Бинго от ветеринарната лечебница. Претърпя сериозно произшествие, но сега побърква ветеринарните фелдшери.

— Какво точно му се е случило? — полюбопитства Кайл.

— Мислим, че е паднал от някоя палма. Една вечер Джигс започна да вие и ние всички излязохме навън, за да видим какво става.

Открихме Бинго на терасата. Гръдната му кост беше натрошена на парчета. Забележи — натрошена, а не просто счупена.

— Странно.

Слязоха на брега и Кайл махна на една рикша.

— Котките са пъргави животни, а Бинго е роден ловец. Не виждам как може да му се е случило подобно нещо.

— Открихме странен белег по кожата му. Като от изгаряне.

Кайл я изгледа втренчено.

— Звучи така, сякаш някой го е уцелил с нервнопаралитично оръжие.

— Наоколо нямаше никого, освен Джигс.

— Може да не сте забелязали негодника, който е стрелял по Бинго. Този вид оръжия прилича на обикновена къса пушка, но работи с батерия. Произвежда електрическа вълна, която веднъж попаднала върху жертвата, я парализира, изваждайки я от строя в продължение на около минута.

— Но кой от жителите на Сънсет Кий би си купил подобно оръжие?

Тъмнината го обгръщаше отвсякъде. Мат чуваше гласове, но не разбираше нищо от казаното. Нямаше сили да се бори. Усети, че отново се унася.

— Мат, чуваш ли ме?

Усмихна се вътрешно. Беше майка му. Не, не можеше да е майка му — та нали тя беше мъртва? Освен ако той не се беше преселил в отвъдното.

Тази мисъл го стресна и той направи опит да отвори очи, но клепачите му сякаш бяха направени от олово. Тази тъмна безбрежност не можеше да е отвъдното, помисли си той.

Операцията!

Последното нещо, което си спомняше, бе, че прегръщаше Тревър. Нима беше издържал операцията? Да не би да беше извадил късмет и да беше оцелял?

— Мат, чуй ме.

А, със сигурност не беше майка му. Говореше му Емили — сестра му, и въпреки че думите бяха произнесени тихо, в гласа ѝ се

долавяше тревога.

Нещо не беше наред.

Опита се да проговори, но от гърлото му не излизаше звук. Езикът му беше удебелен, а устата му — пресъхнала. Отново се унесе, после за пореден път се върна към действителността.

Беше оцелял.

Главата леко го наболяваше, но беше жив. Благодаря ти, Господи!
— Матю, чуваш ли ме?

Глас с лек немски акцент. Доктор Дитц. Мат положи огромно усилие да отвори очи и най-накрая успя да повдигне първо единия си клепач, после — другия. Светлината го заслепи и той примижа. Когато се осмели да погледне отново, видя Клайв и доктор Дитц, надвесени над него.

— Разбираш ли какво ти казваме? — попита Клайв.

— Да — изграчи Мат.

— Изглежда, че всичко е наред — каза докторът с отенък на гордост в гласа.

— Сега ще тестваме реакциите ти, за да сме сигурни, че тялото ти функционира нормално — каза му Клайв.

Ощипаха го по палеца на единия крак, потупаха коляното му. Накараха го да преброи до двадесет и пет — отпред назад и отзад напред. Да, Мат знаеше коя е столицата на Финландия. Хелзинки.

— Много добре — отбеляза доктор Дитц.

— Не мога да повярвам! — възкликна Клайв. — Изобщо не бях сигурен в успешния край.

— Аз също, приятелю — прошепна Мат, вдигайки ръката си.

— Утре ще можеш да се прибереш у дома — усмихнато го уведоми Клайв.

— Ако бяхме в Германия, щяхме да го пуснем да си ходи още днес — рече доктор Дитц.

— Хей, аз нямам нищо против — усмихна се Мат.

— Не бързай. Това е моята клиника — аз определям правилата.
— Видът на Клайв беше загрижен. — Току-що беше подложен на сериозна операция. Още си под действието на лекарствата.

— Не използвахме много лекарства — възрази доктор Дитц. — Не беше нужно. Освен това при пациента не се наблюдава подуване в

областта на разреза, както е обичайно при прилагането на традиционните оперативни методи.

— Знам, знам — закима Клайв. — Само че Мат ми е добър приятел, затова искам да вземем всички възможни предпазни мерки. Искам да го видя на крака възможно най-скоро. Когато стане, ще му сервираме лека вечеря. След едно хубаво напиване ще го пусна да си ходи. Изписването ти от клиниката ще бъде първото нещо, което ще направя утре сутринта, Матю.

— Добре — съгласи се Мат. — А сега искам да видя Шели.

— Трябва да бързам. Самолетът ми излита след час — рече доктор Дитц.

— Как да ви се отблагодаря, докторе? — попита го пациентът. — Вие ми върнахте живота.

— Ти си живото доказателство, че моят метод действа. Микрохирургията ще се превърне в основен оперативен метод на бъдещето — много по-лек и щадящ. Утре няма да усещаш нищо — все едно, че не сме ти правили операция.

— Страхотно. Отново ви благодаря — рече Мат, после извърна очи към Клайв. — Колко е часът?

— Шест и половина. Тревър и Емили отидоха за кафе, сега ще ги повикам.

— Къде е Шели?

Клайв сви рамене и изчака доктор Дитц да излезе от стаята, преди да отвърне:

— Когато разбра, че си я излъгал, тя се разстрои ужасно. После Емили я обвини, че те е подтикнала към тази операция, която щяла да те убие. Тревър изпрати Шели в Залива на полумесеца и тя се обади оттам, за да види как си. Скоро ще пристигне.

Тази работа не му харесваше. Шели не биваше да се мотае нагоре-надолу сама. Не можеха да бъдат сигурни, че Айрини не представлява опасност за нея.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кайл бе наел частна моторница, която да ги върне на Сънсет Кий. Вземането на Бинго от ветеринарната лечебница беше отнело повече време, отколкото Ейми бе допускала. Освен това фестивалът беше в разгара си и това значително бе затруднило придвижването им по улиците на Кий Уест.

Ейми се беше обадила до клиниката на Клайв и оттам ѝ бяха казали, че са отвели Мат в реанимацията, но той още не бе дошъл в съзнание. Нямахше да знаят дали операцията е успешна, докато Мат не отвореше очи. Тя трябваше веднага да се върне в клиниката — не искаше да губи нито минута повече.

— Исусе Христе! Пусни този котарак — извика Кайл в мига, в който стъпиха на дока на Сънсет Кий. Бинго не бе престанал да вие от мига, в който двамата ветеринари го бяха напъхали в клетката, в която трябваше да бъде пренесен до дома.

— Джигс! Джигс! — извика Ейми. — Виж кой е тук.

Горната част на тялото на Бинго бе стегната в плътен корсет, но краката му си бяха наред. Котаракът излезе от клетката и се заклатушка като стар пияница по пътечката.

— Поне млъкна — отбеляза Кайл.

Джигс полетя към тях като стрела и се хвърли с радостен лай върху приятеля си. Започна да го ближе с език, после двамата заедно потеглиха нанякъде.

— Поразително! — възкликна Кайл.

— По-скоро — странно — рече Ейми. Трябваше да се обади до клиниката и да провери какво е състоянието на Мат.

Толкова бе притеснена, че дори не беше намерила сили да сподели тревогите си с Кайл. Втурна се към къщата, а Кайл я последва.

— Къде са останалите? — попита я той, когато се озоваха вътре.

— Бабълс е срещнала мъжа на мечтите си — отвърна уклончиво тя. Не ѝ се щеше да се впуска в обяснения за Мат. — Бих ти предложила да пийнеш нещо, но за съжаление трябва да тръгвам.

— Да не искаш да ми кажеш, че имаш намерение да се връщаш в Кий Уест? Там става напечено след залез-слънце.

— Не, отивам в клиника „Бел Еър“.

— Добре. В такъв случай ще се видим по-късно — каза Кайл и тръгна към изхода.

— Благодаря ти, че ми помогна да пренесем Бинго дотук — викна тя подире му. — Не знам как щях да се справя без теб, Кайл.

Когато той се отдалечи, тя се спусна към телефона, за да провери дали Тревър не се е обаждал. Лампичката на телефонния секретар не светеше. На ниската масичка се виждаше лист хартия, сгънат на две, с нейното име отгоре. Не познаваше този почерк. Бавно разтвори бележката.

„Матю Дженсън умря, без да дойде в съзнание“.

— Не! — извика тя. — Не! Не може да е истина!

Сграбчи телефонната слушалка и набра номера на клиниката, но линията беше заета.

Върна слушалката на мястото ѝ. Какъв смисъл имаше да се обажда? От клиниката само щяха да потвърдят жестоката истина. И без това шансовете на Мат да оцелее бяха минимални. Той беше умрял по нейна вина.

Тялото ѝ се разтrese от ридания. Ейми изтича на терасата и се взря в сгъстяващата се тъмнина. Изведнъж раят бе загубил очарованието си. Онова, което виждаше пред себе си бе просто една безбрежна морска шир и едно бездънно небе. Огромен празен свят.

Беше сама. Съвсем сама на този свят.

Как щеше да живее с чувството за вина, което я измъчваше? Тя бе убила Мат, тласкайки го към фаталната стъпка!

Стоеше на терасата и беззвучно плачеше. Чу телефонът да звъни, но дори не си направи труда да отиде и да вдигне слушалката. Нямахше смисъл.

„Ако още утре умреш, ще танцувам боса върху гроба ти!“

Така бе казала на Мат по време на едно от техните скарвания. Колко жестоко от нейна страна! Тогава тя още не знаеше, че Мат е

обречен да умре, но въпреки това не можеше да си прости, че е изрекла тези думи.

Откъм Кий Уест долитаха дива музика и весели смехове. Животът продължаваше, но не и за нея.

Джигс залая — така тревожно, както през нощта на инцидента с Бинго. Ейми събра сили и тръгна към къщата. Влезе в кухнята и светна лампите. Джигс стоеше пред вратата на килера и се скъсваше от лай.

— Тихо, Джигс, тук съм. Какво има?

Надникна в килера и видя, че Бинго е вътре, заклещен между стената и един кашон. Извади котарака.

— Вече не можеш да опустошаваш килера, момчето ми — промълви тя.

Понесе Бинго към кухнята. Щом стигна там, забеляза нов лист хартия върху плота. Сигурна бе, че преди малко го нямаше. Приблужи и прочете текста, набран на компютър.

„Сега, след като Мат си е отишъл, животът ми няма никакъв смисъл. Благодаря ти за всичко, което направи за мен, Тревър. Не тъгувай. Напускам този свят, за да бъда с любимия си.

Шели“

— Какво е това, за бога? — възкликна на глас тя.

— Твоето предсмъртно писмо.

Ейми рязко се извърна и видя Айрини Хенсън, насочила пушка към нея.

— Н-не разбирам — заекна тя, отчаяно търсейки изход от ситуацията.

— Мислех си да инсценирам някакъв инцидент, но после разбрах, че ще оперират Мат. Колко удобно! Научаваш за смъртта му и това те довежда до такова отчаяние, че решаващ да се самоубиеш. Поточно — да се удавиш.

— Няма да стане.

— О, разбира се, че ще стане. Напечатаната бележка няма да събуди подозрения. Никой няма да очаква да напишеш предсмъртното си писмо на ръка, при положение че не можеш да си движиш пръстите.

Ейми усети, че я изпълва сляпа ярост. Смъртта на Мат щеше да е напразна, ако тя позволеше на тази жена да я убие. Нямахше какво да губи. Бъдещето, за което двамата с Мат си бяха мечтали, вече бе сапунен мехур.

Звяра също си беше отишъл, но новата Ейми Конрой отказваше да умре, без да се бори.

— Мърдай! — заповяда ѝ Айрини.

Ейми отвори уста да изкрещи, но се сети, че все още не беше в състояние да вика. Едва ли щеше да успее да привлече вниманието на Кайл — той вече се беше прибрал в съседната къща. Трябваше да разчита единствено на себе си.

— Мърдай! — повтори Айрини.

— Накъде? — попита я Ейми. Постара се да изглежда парализирана от ужас, но истината бе, че я бе обзело хладнокръвно спокойствие.

— Към дока.

Бавно тръгна пред Айрини, притискайки Бинго към гърдите си.

— Айрини, защо правиш това? Не мога да разбера.

— Може и да успя да заблудиш Декс, но мен — не. Декстър бе глупак, но аз от самото начало разбрах, че пред мен стои Ейми Конрой. Когато те премахна, властите няма да могат да заведат дело срещу мен.

— Ако ме убиеш, ще те осъдят за убийство.

— Нямам намерение да използвам тази пушка, драга. В джоба си държа тейзер — нервнопаралитично оръжие. Ще изглежда досущ като самоубийство.

Спомни си какво ѝ беше казал Кайл за този вид оръжия. Щеше да остане парализирана за около минута и ако междувременно паднеше във водата, със сигурност щеше да се удави.

Бяха подминали терасата и сега приближаваха дока. Времето сякаш летеше, а Ейми още нямаше план за действие.

— Между другото — ехидно подхвърли Айрини — операцията на Матю Дженсън премина успешно. Любовникът ти не е мъртъв.

Жив! Мат беше жив! Благодаря ти, Господи!

Щом Мат беше оцелял, значи имаше смисъл да живее. Трябваше да намери начин да надхитри Айрини. Бъдещето, за което цял живот бе мечтала, беше залогът, за който щеше да играе. Твърдо бе решена да спечели.

Спъна се нарочно. Айрини се блъсна в нея. Ейми използва момента, за да застане лице в лице с врага си.

— Остави ми бележка, в която се казваше, че Мат е починал. Защо го направи?

— Исках да страдаш така, както страдах аз всеки път, когато Декстър обръщаше поглед към теб.

— Аз нямам вина за това. Аз...

— Не ме интересува. Обичах го с цялото си сърце, но това не му беше достатъчно.

— Ти ли го уби?

— Разбира се. — Айрини зловещо се ухили и я смушка с дулото на пушката. — Продължавай напред.

Ейми стигна до края на дока и спря.

— Обърни се.

Подчини се на командата и видя как Айрини измъква тейзера от джоба си. Нямах време.

Ейми инстинктивно протегна ръце напред и хвърли Бинго към нападателката си.

Котаракът извреця и заби нокти в лицето на Айрини. Жената загуби равновесие и полетя към водата. Миг преди да изчезне под водната повърхност, нещо в ръката ѝ просветна и удари Ейми в гръбнака.

Зави ѝ се свят. Миг след това потъна в мрак.

* * *

— Когато ми се обади от ветеринарната клиника, Шели беше с Кайл — каза Тревър на Мат.

— Може да са спрели да пийнат по нещо — добави Емили.

— Не, сигурен съм, че нещо не е наред.

— Обадох се вкъщи — никой не вдига телефона — каза Трев. — Кайл също не отговаря. Искаш ли да отида дотам и да проверя?

Преди Мат да успее да отговори, Клайв надникна в стаята и ги уведоми:

— Агент Скот Филипс от ФБР иска да ви види.

Скот влезе с маршова стъпка и попита:

— Къде е Шели?

— Не е тук — отвърна Мат. — Не сме сигурни къде се намира в момента.

— По дяволите! — изруга тихо агентът и силно се плесна по челото.

— За последно се обади преди няколко часа — рече Тревър.

— Какво стана със записа? Разчетоха ли го? — попита Мат, макар да предчувстваше какъв ще бъде отговорът.

— Очевидно Декстър се е опитал да убие Айрини — това е причината, поради която тя го е бутнала от терасата. Но първо го е уведомила, че ще убие Шели и ще го направи така, че да изглежда като нещастен случай.

Стомахът на Мат се сви от тревога. Точно от това се беше страхувал. През цялото време беше усещал, че Ейми е в опасност. Той понечи да стане.

— Какво правиш? — извика сестра му.

— Отивам да търся Шели.

— Мат, не можеш да го направиш — спря го Тревър. — Само преди час претърпя сериозна операция. Не можеш да хукнеш по дирите на опасна убийца.

— Ако бях в Германия, щяха да ме изпишат още днес, нали така? — възрази той.

— Това е нелепо! — възкликна Клайв. — Настоявам да останеш тук. Ще те държим под наблюдение, за да сме сигурни, че всичко е наред.

— Аз ще се погрижа за Шели — намеси се Скот Филипс.

— Добре.

Мат се върна в леглото. Чудеше се как да се отърве от всички и да се измъкне.

— Какво всъщност става? — попита Тревър. — Защо ѝ е на Айрини да убива Шели?

Мат набързо обясни коя всъщност бе Шели и каква бе връзката ѝ с Декстър Фокс и Айрини.

— Сега всичко си идва на мястото — отбеляза сестра му. — Съжалявам, че се държах така с приятелката ти. Не исках да ѝ повярвам.

— Мат те разбира, Емили — каза Тревър.

— Малко съм уморен — въздъхна Матю. — Смятам да си почина, но държа да ме събудите веднага щом научите нещо за Ейми.

В мига, в който вратата се затвори зад тях, той скочи от леглото и навлече панталоните си. Напъха болничната нощница в тях. Изобщо не го беше грижа колко глупаво би могъл да изглежда, облечен така. Надникна през вратата: в дъното на коридора стояха две сестри и си говореха. Най-сетне си тръгнаха.

Наоколо не се виждаше жива душа. Изскочи навън. Смяташе да вземе поршето на Трев, но едно такси точно свалеше някаква жена пред входа. Мат се метна в колата и извика:

— Ще ти дам сто долара, ако веднага ме закараш до дока, откъдето се тръгва за Сънсет Кий. Спешно е.

Слезе на дока и подхвърли няколко банкноти на таксиметровия шофьор. Слава богу, че късметът не му беше изневерил — моторницата на Тревър беше там. Скочи вътре и включи двигателя. По средата на пътя забеляза, че на брега на Залива на полумесеца се беше събрала голяма група хора. Молеше се Шели да е сред тях.

— Къде е Шели? — извика той в мига, в който зърна Кайл и Айрини, разговарящи с някакъв полицаи.

— Не знам — отвърна Кайл. — Каза, че тръгва към клиниката. Към брега приближи втора моторница. Скот Филипс и още един мъж.

— Ти какво правиш тук? — попита го агентът.

— А вие къде бяхте, дяволите да ви вземат?

— Имахме проблеми с двигателя — отвърна Скот. — Какво става тук? — попита и показа полицейската си значка на полицаия.

— Господин Паркър ни се обади.

— Чух няколко изстрела. Веднага дойдох тук и открих Айрини — рече Кайл Паркър. — Веднага позвъних в полицията.

— Едноокият котарак ме нападна и аз стрелях по него — оправда се Айрини. — Това е всичко. — Цялото лице на закръглената брюнетка бе изподрано. Следи от нокти се виждаха и по ръцете ѝ.

Мат я стисна за гърлото и изкрещя:

— Къде е тя?

Двамата полицаи и Скот Филипс трябваше да положат доста усилия, докато го отделят от Айрини. А дяволската кучка не бе

изпуснала нито дума! Гневът заслепяваше Мат, но същевременно го зареждаше в огромна енергия.

— Имаме запис, който доказва, че вие сте убийцата на Декстър Фокс — обърна се Скот Филипс към Айрини. — На същия този запис се чува как се заканвате, че ще убиете Шели. Арестувам ви.

— Знам си правата! — извика Айрини. — Искам да се свържа с адвокатата си.

Мат хукна към къщата, следван по петите от Кайл Паркър. Подминаха Бинго, който се отриваше в стената, опитвайки се да се освободи от досадния корсет.

— Ще проверя вътре — извика Кайл.

Мат хукна към брега. Не спираше да вика името ѝ.

Айрини беше казала, че ще инсценира удавяне — значи Шели трябваше да е някъде във водата, близо до мястото, където Кайл бе намерил Айрини.

Огледа се наоколо, обезумял от тревога. Изведнъж до слуха му достигна някакъв звук, подобен на стенание. Дали не му се беше причуло? Отново се ослуша. Да. Чу звукът отново. Джигс.

Мат отново се втурна към къщата. Пак подмина Бинго и изведнъж се сети, че Джигс никога не се отделяше от рижия си приятел. Сега обаче го нямаше. Воят му се чуваше откъм храсталака. Какво ли правеше там?

Нещо сякаш го теглеше към кученцето. Спусна се натам и след малко различи очертанията му в тъмното. Джигс бе застанал на една пясъчна дюна и виеше жално. До него се виждаше неподвижното тяло на жена.

— Шели! Шели!

Изведнъж тялото помръдна и след секунда Шели бавно повдигна глава. Косата ѝ бе мокра, а мъртвешки бледото ѝ лице — охлузено.

— Мат, защо не си в болницата? — попита немощно тя.

Той се свлече на колене до нея.

— Трябваше да ти помогна. Добре ли си?

Ейми понечи да седне и простена.

— Добре съм, честна дума. Ами ти? Защо не си на легло?

— Притеснявах се за теб — призна Мат и изведнъж усети как силите го напускат. — И без това утре сутринта щяха да ме изпишат. Просто си тръгнах малко по-рано — за да видя дали си добре.

Ейми посегна към Джигс и го потупа по гърба:

— Този мъничък смелчага ми спаси живота. Айрини ме зашемети с тейзера си. Паднах във водата. Не можех да дишам. Айрини се прицелваше в мен, когато Джигс скочи във водата и ме задърпа към дъното, за да не може Айрини да ме види. После ме завлече под мостика. Когато се съвзех, доплувах дотук под вода и се скрих.

Мат я взе в прегръдките си.

— Не ни ли чу, когато те викахме?

— Не. Тази вечер е доста шумно, не мислиш ли?

— Всичко е наред. Айрини е арестувана. Да се приберем в къщата.

Тя мълчаливо го изгледа, после рече:

— Знаеш ли как ме изплаши, Мат? Защо не ми каза за рисковете от операцията?

— Не исках да се опиташ да ме разубедиш. Знаеш колко си упорита, когато почнеш да настояваш, нали? Между другото си права: характерът определя съдбата. Ти спаси това нещастно животно от жестокия му стопанин и то ти се отплати за добрината. А нещо в мен не ми позволи да обърна гръб на Роушъл Ралстън и бях възнаграден за това, като срещнах теб.

— Мат, имаш ли достатъчно сили да вървиш?

— Добре съм, повярвай ми. — Беше изтощен, но умората му се дължеше по-скоро на безсънието, отколкото на операцията — Мат беше сигурен в това. — Айрини все още е на дока. Пазят я двама полицаи и нашите приятели от ФБР.

— Чудесно! Искам да види, че пъкленият ѝ план не е успял. Тя е в дъното на всичките престъпления, извършени от Декстър. Сега ще си плати.

— Тогава да вървим, скъпа — изрече Мат и тежко се надигна. Двамата се прегърнаха и бавно поеха към дока. Джигс ги последва. Щом приближиха, Мат забеляза още една лодка, вързана за пристана.

— Мат! Ейми! — извика сестра му и се спусна към тях. — Вие... Вие сте добре! Благодаря ти, Боже!

— Мат! Казах ти да не напускаш клиниката! — Беше Клайв.

— Шели... Искам да кажа — Ейми... Добре ли си? — попита загрижено Тревър.

— Нищо ми няма. Наистина. Мат е добре и това е единственото, което има значение за мен.

— Какво стана? — поиска да знае Скот Филипс.

Айрини стоеше малко по-назад, окована в белезници и пазена от един полицай. Лицето ѝ бе навъсено като буреносен облак.

— Айрини се опита да ме убие. Имаше нервнопаралитично оръжие и револвер. Сигурно ги е хвърлила във водата.

Скот доволно се усмихна и се обърна към колегата си:

— Запиши, че обвиняваме Айрини Хенсън в опит за убийство. Останалите обвинения ще ѝ ги съобщим по-късно.

— Да вървим. Трябва да те сложа да си легнеш — прошепна Ейми на Мат.

— Това се казва добра идея — усмихна се той. — Да се омитаме от тук.

Двамата поеха към къщата.

Емили се спусна след тях:

— Шели... Ейми... Прости ми за нападките. Моля те.

Ейми се усмихна и Мат разбра, че тя вече е простила на сестра му.

— Ти обичаш Мат. Аз — също. Разбирам как си се чувствала. Знам, че просто се опитваше да го предпазиш.

— Ще се видим утре, Ем — каза ѝ Мат. — Време е да се опознаете с Ейми. Скоро тя ще стане част от нашето семейство.

Сестра му се засмя:

— Защо ли не съм изненадана?

Изведнъж почувства, че едва се държи на краката си. Силите го бяха напуснали. Този път слабостта му не се дължеше на операцията, нито на умората.

Беше Ейми.

За малко да я загуби и сега облекчението му, че тя отново е до него бе толкова огромно, че отнемаше и последните му сили.

— Не знам какво щях да правя, ако Айрини те беше убила.

— Нямах да ѝ позволя да го направи. Дори когато тя ме заблуди, че си мъртъв, нямах намерение да се предам без борба.

— Ти винаги си била борец — отбеляза той, докато тя отваряше вратата на стаята си. — Прав ли съм?

— Предполагам. — Ейми го целуна по страната и го поведе към леглото. — Трябва да си починеш. Не ме е грижа колко революционен метод е микрохирургията. Ти мина през огромно изпитание и ти е нужен сън.

Мат бе прекалено изморен, за да спори. Строполи се върху леглото и остави Ейми да свали обувките му.

— Характерът определя съдбата — прошепна тя и полегна до него. — Съдбата се показва благосклонна към теб. Сега двамата имаме цяла вечност на разположение.

— Повярвай ми, рискът си струваше.

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно

Мат се облегна на шезлонга си и се загледа в групата, разположила се на плажа на Залива на полумесеца. Сестра му и съпругът ѝ бяха седнали на сянка под един огромен чадър, а до тях кротко гукаше дъщеричката им Саманта Лин.

До тях беше полегнала Ейми — опитваше се да хване тен. Двете с Емили не спираха да обсъждат въпроса за отглеждането на бебетата — бяха станали добри приятелки.

— Мат, виж последния брой на „Експозе“ — каза Тревър, излизайки на терасата. — Статията ти е на първа страница.

Мат отмести очи от съпругата си и ги спря върху най-добрия си приятел.

— Вече я прочетох — информира го Трев и му подаде списанието. — Сигурен съм, че ще отвориш очите на много хора за чудесата на микрохирургията.

— Надявам се — отвърна Мат.

След срещата си със смъртта и тревогите, свързани с безопасност на Ейми, възгледите му за живота се бяха променили. Беше се установил в Сънсет Кий, на хвърлей от Залива на полумесеца. Кариерата му на журналист също бе претърпяла промяна. Сега пишеше статии само за неща, които наистина го интересуваха и така разполагаше с достатъчно свободно време, което да прекарва с Ейми.

Последната му статия бе посветена на революционния метод на доктор Дитц, който постепенно печелеше признание в медицинските кръгове. Немският хирург бе спасил живота му и можеше да помогне на стотици хора с мозъчни тумори.

Тревър заби пръст в снимката, на която Мат помагаше на Ейми да стигне до къщата, направена в нощта след операцията.

— Никой няма да повярва, че са ти отстранили тумор от мозъка само няколко часа преди тази снимка да бъде направена.

— Вярно. При нормални обстоятелства лекарите щяха да ме държат на легло дни наред. — Мат се приведе напред. Цялото му внимание бе погълнато от Ейми, която бе взела бебето на сестра му и в момента го притискаше към гърдите си. От нея щеше да излезе фантастична майка. — Хората трябва да са информирани за най-новите технически постижения. Знаеш ли, че вече се правят сърдечни операции, без да е необходимо да се спира биенето на сърцето? Медицината отбелязва напредък с всеки изминал ден.

Тревър седна на стола до него и кимна с глава по посока на групичката, разположила се на плажа:

— Защо не напишеш статия и за реконструктивната хирургия и да я съпоставиш с козметичната хирургия?

— Чудесна идея. — Мат знаеше колко горд бе Тревър с обрата, който бе претърпяла кариерата на Клайв Бъроуз. След операцията на Мат Клайв бе решил да започне да помага на хора, обезобразени в резултат на нещастни случаи или от белези по рождение.

— Шели — искам да кажа Ейми — промени всички ни, нали? — отбеляза Тревър.

— Да. Аз... — започна Мат, но телефонът иззвъня и го прекъсна по средата на изречението.

Тревър влезе вътре, после се показа през вратата и извика:

— За теб е.

Тонът на Трев не му хареса.

Ейми прегърна нежно спящото бебе.

— Има ли нещо по-прекрасно от едно дете? — попита тя Емили.

— Не. А Саманта е най-красивото бебе на света, нали?

Ейми тихо се засмя. Не искаше да събуди племенницата си. Племенница. На времето не беше допускала, че подобно нещо би могло да ѝ се случи, но чудото бе станало — имаше семейство, което можеше да нарече свое.

— О, мамо, да можеше да ме видиш сега! — промълви едва чуто тя и обърна поглед към ясното синьо небе.

Знаеше, че майка ѝ е там горе и бди над нея. Щеше да е щастлива да я види омъжена и очакваща дете.

Сложи ръка на корема си. Беше леко подут — единственият признак за нейната бременност.

Гласът на Мат прекъсна мислите ѝ.

— Ейми, да отидем да поплуваме.

Не беше го чула да приближава, но както винаги се зарадва да го види. Подаде спящото момиченце на Емили и се изправи. Мат я гледаше така, сякаш никога нямаше да ѝ се насити. Ейми се усмихна на съпруга си и го хвана за ръката. Двамата тръгнаха по брега.

— О, Боже! Виж това — Мат посочи към храстите, където Бинго гонеше Джигс.

Тя се засмя:

— Странна двойка, а? Сега, когато Бинго вече не трябва да носи оня тежък корсет, той е направо неудържим.

Мат спря и я погледна сериозно:

— Преди малко ми се обадиха. Айрини се е признала за виновна. Няма да се налага да свидетелстваш на процеса.

— Това е добра новина, предполагам, макар че бих искала да се изправа пред съда и да разкажа на всички как тази жена се опита да ме убие.

Мат обгърна талията ѝ с две ръце и притегли младата си жена към себе си:

— Такъв продължителен процес не би се отразил добре нито на теб, нито на бебетата.

— Бебета ли? За какво намекваш?

— След като ми се обадиха за Айрини, позвъних на доктор Робинсън, за да разбере какви са резултатите от ултразвука. — Той спря и доволно се усмихна. — Ще имаме син и дъщеря, Ейми.

— Близнаци?

— Да. Щастлива си, нали? Винаги съм искал голямо семейство, а мисля, че и ти си мечтаеше за същото.

В очите ѝ блеснаха сълзи. Напоследък лесно се разплакваше. От хормоните, както я бе уверила Емили.

— Разбира се, че съм щастлива. Само се притеснявам, че може би няма да съм идеалната майка.

Мат я целуна по челото и рече:

— Това е нормално, скъпа. Аз пък се тревожа, че може да не съм добър баща. Никога не съм имал модел за подражание, както знаеш. Но ние се обичаме и това е най-важното. Все някак ще се оправим, щом сме заедно.

— Аз съм най-голямата късметлийка на този свят.

— Не, аз съм късметлията. В живота ми вече има баланс. Знам кое е най-важното. Ти... Семейството ми. Приятелите ми. — Устните му нежно покриха нейните, после Мат добави: — Всичко това дължа на теб. Не мога да намеря достатъчно силни думи, с които да изразя колко много те обичам.

Издание:

Мерил Сойер. Заливът на полумесеца

Американска. Първо издание

ИК „Унискорп“, София, 2004

Редактор: Любомира Якимова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.